

**National Library
of Sweden**

Denna bok digitaliserades på Kungl. biblioteket år 2012

F Ö R S L A G

TILL

TILLÄMPNINGSFÖRESKRIFTER TILL TULLTAXEFÖRORDNINGEN

MED MOTIVERING JÄMTE UTKAST TILL
ANVISNINGAR TILL NÄMND
FÖRESKRIFTER

AVGIVET DEN 5 OKTOBER 1929 AV

KUNGL. GENERALTULLSTYRELSEN

S T O C K H O L M

1 9 2 9

Statens offentliga utredningar 1929

Kronologisk förteckning

1. Betänkande och förslag till förenkling av organisation och förvaltning å flottans stationer och varv samt örlogsdépån i Göteborg. Vissa byggnadsarbeten m. m. vid flottans station i Stockholm. (Supplement till del 3. Lokalfrågor.) Beckman. 30 s. Fö.
2. Betänkande och förslag angående vissa ekonomiska spörsmål rörande enskilda järnvägar. Beckman. 64 s. K.
3. Betänkande och förslag angående tryggande av hos enskild arbetsgivare anställd personals rätt till utfäst pension. Norstedt. 92 s. Ju.
4. Svenska aktiebolags balansräkningar åren 1911—1925. Tiden. 529 s. Fi.
5. Redogörelse för de ecklesiastika boställena. 6. Kopparbergs län. Av Henrik Bovin. Beckman. Iij, 718 s. E.
6. Utredning och förslag rörande studieunderstöd åt lärjungar vid statens läroverk och med dem jämförliga läroanstalter. Norstedt. 107 s. 14 pl. E.
7. Berättelse rörande studier i vissa sinnessjukvårdsfrågor — särskilt arbetsterapi och hjälpverksamhet — i Danmark, Tyskland, Holland och Schweiz. Norstedt. 117 s. S.
8. 1928 års tjänstesakkunnigas utredning och förslag i fråga om underofficerarnas tjänsteställning. Fahlerantz. 90 s. Fö.
9. Betänkande med förslag till lagstiftning om åtgärder mot lösdriveri samt åtgärder mot sedeslöst leverne av samhällsskadlig art. Norstedt. 208 s. S.
10. Utredning och förslag rörande praktisk lärarkurs för blivande lärare vid de allmänna läroverken m. fl. undervisningsanstalter. Norstedt. 116 s. E.
11. Förslag till omorganisation av rättsobducentväsendet m. m. Norstedt. 66 s. 1 karta. S.
12. Lagberedningens förslag angående vissa internationella rättsförhållanden. 1. Förslag till konvention mellan Sverige, Danmark, Finland och Norge innehållande internationellt privaträttsliga bestämmelser om äktenska adoption och förmyndarskap m. m. Norstedt. 130 s. J.
13. Lagberedningens förslag angående vissa internationella rättsförhållanden. 2. Förslag till konvention mellan Sverige, Danmark, Finland och Norge angående indrivning av underhållsbidrag m. m. Norstedt. 59 s. Ju.
14. Betänkande med förslag till steriliseringslag. Beckman. 111 s. S.
15. Betänkande med utkast till lagstiftning om ekonomiska föreningars rätt att driva inlåningsrörelse. Marcus. 39 s. Fi.
16. Betänkande med förslag till förordning om motorfordon m. m. jämte därmed sammanhängande författningar samt till stadga om trafiken å vägar och gator. Marcus. 305 s. I.
17. Betänkande angående rationell skatteuppbörd. Marcus. 334 s. 5 utkast till blanketter. Fi.
18. Förslag till lag angående bekämpande av smittsamma hudsjukdomar (epizootilag) och förordning med närma föreskrifter angående bekämpande av smittsamma hudsjukdomar (epizootiförordning). Norstedt. 154 s. J.
19. Utredning beträffande centralanstaltens för försöksväsendet på jordbruksområdet och en blivande högre lantbruksundervisnings inbördes ställning. Norstedt. 174 s. 28 skissritningar. Jo.
20. Utredning och förslag rörande lantmäteriundervisningens ordnande. Marcus. 120 s. Jo.
21. Betänkande och förslag rörande understöd åt den civila luftfarten. Beckman. 193 s. K.
22. Lagberedningens förslag till revision av ärvdabalken. Förslag till lag om testamente m. m. Norstedt. 450 s. J.
23. Förslag till tillämpningsföreskrifter till tulltaxeförordningen med motivering jämte utkast till anvisningar till nämnda föreskrifter. Norstedt. 72 s. Fi.

Anm. Om särskild tryckort ej anges, är tryckorten Stockholm. Bokstäverna med fetstil utgöra begynnelsebokstäver till det departement, under vilket utredningen avgivits, t. ex. E. = ecklesiastikdepartementet, Jo. = jordbruksdepartementet. Enligt kungörelsen den 3 febr. 1922 ang. statens offentliga utredningars yttre anordning (nr 98) utgivna utredningarna i ordning med enhetlig färg för varje departement.

STATENS OFFENTLIGA UTREDNINGAR 1929: 23

FINANSDEPARTEMENTET

FÖRSLAG

TILL

TILLÄMPNINGSFÖRESKRIFTER TILL TULLTAXEFÖRORDNINGEN

MED MOTIVERING JÄMTE UTKAST TILL

ANVISNINGAR TILL NÄMNDEN

FÖRESKRIFTER

AVGIVET DEN 5 OKTOBER 1929 AV

KUNGL. GENERALTULLSTYRELSEN

STOCKHOLM 1929

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

292831

TILL KONUNGEN.

Genom beslut den 20 juni 1929 har Kungl. Maj:t anbefallt generaltullstyrelsen att bland annat avgiva förslag till de särskilda föreskrifter av beskaffenhet att böra meddelas av Kungl. Maj:t, som erfordrades för tillämpning av tulltaxeförordningen jämte tulltaxan och taratariffen.

Till fullgörande härav får styrelsen härjämte överlämna ett av styrelsen upprättat förslag till »kungörelse med tillämpningsföreskrifter till tulltaxeförordningen» med motivering och därtill ansluten bilaga.

I handläggningen av detta ärende hava deltagit, förutom undertecknad generaltulldirektör, jämväl byråcheferna Beyer, Ewerlöf, Nordström och Jansson, föredragande, samt tillförordnade byråchefen Olson.

Stockholm den 5 oktober 1929.

Underdånigst

A. E. M. ERICSSON.

J. F. H. Hilding.

FÖRFATTNINGSFÖRSLAG.

Förslag till

KUNGL. MAJ:TS KUNGÖRELSE

med tillämpningsföreskrifter till tulltaxeförordningen;

given Stockholms slott den 1929.

Kungl. Maj:t har med stöd av bemyndiganden i tulltaxeförordningen den 1929 (nr) funnit gott meddela följande tillämpningsföreskrifter till sagda förordning:

1 KAP.

Om kvantitetsberäkning.¹

1 §.

Vid tulltaxering av varuparti, för vilket tull utgår efter varans vikt, må, där så utan äventyr för kronans rätt kan ske och varuhavaren icke däremot gör invändning, vikten utrönas, i stället för genom vägning av hela varupartiet, allenast genom prov- eller kontrollvägning av större eller mindre del därav, som tullverket äger bestämma, eller, i fråga om balkjärn samt järnplåtar och andra likartade föremål, genom mätning i förening med kontrollvägning.

2 §.

Vid tulltaxering av vara, som i hel vagnslast med bantåg inkommit till gränsort eller, efter transitering, till annan ort, må, därest varan är hänförlig till endast ett nummer i tulltaxan och icke drager högre tull än tio kronor för 100 kilogram samt åtföljes av faktura, innehållande uppgift jämväl om varans brutto- och nettovikter, bruttovikten utrönas genom vägning av hela vagnslasten å järnvägsvagnsvåg, varvid vagnens taravikt må godtagas sådan den finnes angiven å vagnen.

Fakturan skall vara av tillverkaren eller säljaren utställd på viss mottagare här i riket och genom namnunderskrift av utställaren eller den eller dem, som äga teckna dennes firma, till riktigheten bekräftad.

3 §.

Då vid tulltaxering av kolonialvaror eller till sådana varor ej hänförligt tyngre gods vägning på decimalvåg förekommer, skall vikten icke upptagas med större noggrannhet än enhet av kilogram.

4 §.

Skall vid tulltaxering av varuparti, som består av flera kolli av huvudsakligen lika beskaffenhet, den verkliga nettovikten utrönas genom störtning, må taran för hela partiet beräknas efter medeltalet av taran för så stor del av partiet, som tullverket prövar lämpligt låta störta.

Där vid beräkning, som nu nämnts, medeltalet av taran i procent av bruttovikten icke utgör helt tal, skall taran höjas till närmaste hela procenttal; dock må i fråga om följande varor, nämligen kaffe, socker och spannmål,

¹ Jfr 3 § i tulltaxeförordningen.

omalen eller malen, då dessa varor inkomma i bal, taran sålunda höjas, endast såvida i medeltalet ingår brutet tal, som överstiger 0,5, och taran höjas allenast till närmaste halva procenttal, såvida i medeltalet ingår brutet tal, som understiger 0,5.

5 §.

Vid tulltaxering av på vanliga buteljer inkommen vara, för vilken tull utgår efter varans volym, må, där så utan äventyr för kronans rätt kan ske och varuhavaren icke däremot gör invändning, myckenheten utan uppmätning bestämmas sålunda, att innehållet i en helbutelj upptages till 0,7 liter eller, där fråga är om sådant slag av buteljer, som i allmänhet användes för musserande viner, 0,75 liter.

2 KAP.

Om värdeberäkning.¹

6 §.

Till styrkande vid tulltaxering av oskadad varas värde (*tullvärde*) skall varuhavaren, såvitt ske kan, förete faktura ävensom frakt- och försäkringshandlingar samt speditorsräkning.

Fakturan skall innehålla uppgifter om varans benämning, antalet kolli, varav varan består, samt kollis märke och nummer. Utgöres varan av maskiner, apparater, redskap eller delar till sådana, skall fakturan därjämte upptaga varans brutto- och nettovikter, angivna summariskt, därest samtliga kolli äro lika till beskaffenhet och innehåll, men eljest för varje kolli; dock må i sistnämnda fall viktuppgifterna lämnas å vid fakturan närlagd särskild specification.

Fakturan skall vara utställd och till riktigheten bekräftad på sätt i 2 § andra stycket sägs.

7 §.

Är i handling, som skall bestyrka varas tullvärde, uppgift lämnad i utländskt myntslag, skall vid omräkning av detta till svenskt mynt tillämpas den försäljningskurs, som angives i de officiella kursnoteringarna för den dag, då tulltaxeringen av varan äger rum, eller, där betalning för varan erlagts mot konossement eller i termer, den eller de dagar, då betalningen skett.

I fråga om belopp, som vid betalning i termer skall erläggas efter tiden för varans tulltaxering, skall tillämpas den officiella kursnoteringen för den dag, då tulltaxeringen äger rum.

Har mellan säljare och köpare träffats överenskommelse om beräkning av viss kurs, skall den sålunda överenskomna kursen tillämpas.

8 §.

Besiktning, som vid tulltaxering påkallas av tullanstalt för fastställande av varas tullvärde, skall förrättas av två för sakkunskap på området kända, ojäviga personer.

Det värde, besiktningsmännen anse böra åsättas varan, eller, där de icke kunnat enas, medeltalet av de av dem uppgivna värdena skall läggas till grund för tulltaxeringen.

Har besiktningen föranletts av att varuhavaren icke fullgjort sin uppgiftsskyldighet i fråga om varuvärdet eller utrönes vid besiktningen, att värdet med mer än tio procent överskjuter, vad varuhavaren uppgivit såsom värde, skall varuhavaren gottgöra tullverket kostnaderna för besiktningen.

¹ Jfr 4 § i tulltaxeförordningen.

9 §.

Åtnöjes varuhavare icke med värde, som enligt 8 § blivit uttrönt, äger han inom åtta dagar, efter det besiktningen avslutats, påkalla, att värdet i stället bestämmas genom skiljenämnd.

Skiljenämnden skall bestå av tre för sakkunskap på området kända, ojäviga personer. Av dessa skall en utses av tullanstalten, en av varuhavaren och den tredje av de sålunda utsedda gemensamt eller, där dessa ej enats, av överexekutor. Jäv, som framställles av part, prövas av överexekutor.

Skiljenämnden har att, sedan parterna lämnats skäligt rådrom att yttra sig, inom femton dagar efter det nämnden blivit fulltalig fastställa varans tullvärde enligt därför bestämda grunder. Såsom av nämnden fastställt värde skall anses det värde, varom minst två av nämndens ledamöter förenat sig, eller om samtliga ledamöter haft olika mening, medeltalet av de värden, som utgöra medeltal av de båda lägsta och de båda högsta värdena.

Har varuhavaren icke fullgjort sin uppgiftsskyldighet i fråga om varuvärdet eller befinnes det, att varans värde av skiljenämnden fastställts till minst samma belopp, som åsatts vid enligt 8 § förrättad besiktning, skall varuhavaren vidkännas kostnaderna såväl för skiljenämnds-förfarandet som för den föregående besiktningen. I annat fall skola nämnda kostnader gäldas av tullverket.

3 KAP.

Om tulltaxering av vissa varuslag.

1. Maskiner, apparater, redskap och transportmedel.

10 §.

För varusändning, bestående av i delar inkommande maskin, apparat eller redskap, som hänföres till något av numren 941—1006, eller lokomotiv, hänförligt till nummer 1044 i tulltaxan, skall, där det vid tulltaxeringen påkallas, varuhavaren till tullverket avlämna av honom själv eller, om han ej är köpare av varan, av köparen på tro och heder avgiven försäkran, att sändningen innehåller endast sådana delar, som tillsammans utgöra maskinen, apparaten eller redskapet.

Avlämnas ej avfordrad försäkran eller finnes skäligen anledning antaga, att avlämnad försäkran icke är riktig, skall tullverket för vinnande av erforderliga upplysningar anlita sakkunnig. Kostnaden därför skall varuhavaren vidkännas, utom i fall då av upplysningarna framgår, att avgiven försäkran varit riktig.

11 §.

Kunna vid tulltaxering av maskin eller annan vara, som i 10 § sägs, för tulltaxeringen erforderliga upplysningar angående varans närmare beskaffenhet och tillämnade användning icke inhämtas av handlingar, som varuhavaren avlämnat eller efter anmodan företer, äger tullverket på varuhavarens bekostnad införskaffa sådana upplysningar från tillkallad sakkunnig.

Möter svårighet att vid tiden för tulltaxeringen utröna vad slags maskin eller apparat, som föreligger, antingen på den grund, att maskinen eller apparaten införes södertagen i delar, eller av annan anledning, må varan från tullverket utlämnas mot nedsättning av ett belopp, motsvarande den högsta tull, som kan ifrågakomma för densamma, och varans närmare art kontrolleras genom besiktning, först sedan maskinen eller apparaten färdigställts. Ersättning för sådan besiktning skall utgivas av varuhavaren.

12 §.

I fall, då maskin eller apparat, varom i 10 § sägs, eller järnvägs- eller spårvägsvagn, hänförlig till något av numren 1045—1047 i tulltaxan, införes söndertagen i delar, som inkomma med olika lägenheter, skall, om varuhavaren påyrkar, att den för maskinen, apparaten eller vagnen såsom helhet bestämda tullsatsen tillämpas, anmälan därom göras vid tulltaxeringen av den första sändningen; och skall anmälan anses bindande för tulltaxeringen av de återstående sändningarna.

Införseln av de olika delarna skall, där ej generaltullstyrelsen i särskilt fall annorlunda medgiver, äga rum över en och samma ort samt inom en tid av sex månader. Vid första införseltillfället skall varuhavaren styrka, att samtliga delar tillsammans komma att utgöra en maskin, apparat eller vagn; vid följande införseltillfällen skall han uppgiva den eller de lägenheter, med vilka förut införda delar inkommit.

Önskar varuhavaren från tullverket utbekomma införda delar, innan samtliga delarna inkommit, skall han hos tullverket nedsätta ett belopp, motsvarande den högsta tull, som kan ifrågakomma för de delar, han önskar utfå.

13 §.

Vill varuhavare för införd maskindel, hänförlig till nummer 984 i tulltaxan, åtnjuta den lägre tull, som enligt anmärkning till nämnda nummer är för ersättningsdel medgiven, skall han vid tulltaxeringen avlämna av honom själv eller, om han ej är köpare av varan, av köparen på tro och heder avgiven försäkran, att den införda maskindelen är avsedd att ersätta en utsliten eller eljest obrukbar del till en tidigare införd maskin; skolande försäkran jämväl innehålla uppgift om tiden och lägenheten för den obrukbara delens införsel.

Försäkran skall vara till riktigheten på tro och heder bestyrkt av två ojäviga personer, som kunna förutsättas vara väl underrättade om det förhållande, som bestyrkes.

14 §.

I fall, då varuhavare önskar att för införd maskindel, hänförlig till nummer 1007 i tulltaxan, erhålla i anm. 1 till sagda nummer omförmäld befrielse från tilläggstull, skall vad i 13 § sägs äga motsvarande tillämpning.

2. Delar och tillbehör för tillverkning av automobiler.

15 §.

Den, som bedriver tillverkning av automobiler och har för avsikt att begagna sig av rätten att få därför erforderliga delar eller tillbehör hänförförda till nummer 1057 i tulltaxan, har att därom göra anmälan hos generaltullstyrelsen.

16 §.

Har anmälan, som i 15 § sägs, blivit gjord, skall tillverkningen ställas under kontroll av lokal tullmyndighet, som generaltullstyrelsen utser.

Över tillverkningen skall tillverkaren hålla särskild bokföring.

Tulltjänsteman vare berättigad att, när helst han i och för nämnda kontroll det äskar, erhålla del av bokföringen ävensom vinna tillträde till lokal eller annat utrymme, där tillverkningen bedrives eller därför behövliga varor finnas upplagda. Kostnaden för kontrollen skall tillverkaren vidkännas.

17 §.

Då tillverkare, som gjort anmälan enligt 15 §, vill begagna sig av i nämnda paragraf omförmäld rätt, skall han vid tulltaxeringen avlämna

specifikation över varorna med uppgift å handelsbenämning, stycketal samt värde, vilken specifikation skall vara undertecknad av tillverkaren och såvitt angår värdeuppgiften styrkt på sätt i 6 § sägs; samt

försäkran på tro och heder av tillverkaren, att varorna skola av honom användas endast för tillverkning av automobiler och icke komma att ingå i eller åsättas automobilerna till större antal än som motsvarar sedvanlig utrustning för sådant slag av automobiler, varom är fråga.

18 §.

Vill tillverkare icke längre begagna sig av rätt, som i 15 § sägs, göra anmälan därom hos generaltullstyrelsen.

Uppstår, sedan försäkran enligt 17 § avlämnats, hinder för varas användning vid tillverkning, för vilken varan förklarats skola användas, skall tillverkaren likaledes anmäla förhållandet för generaltullstyrelsen, såvida icke varan under tullkontroll utföres ur riket.

Finner vederbörande tullmyndighet, att vara, för vilken försäkran avlämnats, kommit till annan användning inom riket än för tillverkning av automobiler, skall dylik anmälan göras av tullmyndigheten.

19 §.

I händelse till nummer 1057 i tulltaxan hänförd vara, som upplagts å tullnederlag, överlåtes på någon, som gjort anmälan enligt 15 §, skall förnyad försäkran, varom i 17 § sägs, avlämnas av den, till vilken överlåtelsen skett.

Avlämnas icke sådan försäkran eller sker överlåtelse till någon, som icke gjort anmälan enligt 15 §, skall varan, innan den utlämnas från tullverket, på den nya ägarens bekostnad underkastas förnyad tulltaxering, varvid den tidigare verkställda tulltaxeringen skall anses förfallen.

Vad i denna paragraf sägs skall ock gälla, då till nummer 1057 i tulltaxan hänförd vara försäljes å tullauktion.

3. Diverse varuslag.

20 §.

Därest vid tulltaxering av något bland de i denna paragraf upptagna varuslag varuhavaren önskar, att enligt bestämmelse i här nedan vid varuslaget angiven anmärkning till nummer i tulltaxan tull icke skall utgå för varan, har han att till tullverket avlämna av honom själv eller, om han ej är förbrukare av varan, av förbrukaren på tro och heder avgiven försäkran, att sådant förhållande föreligger, som enligt nämnda anmärkning medför, att tull icke skall utgå.

Försäkran skall vara till riktigheten på tro och heder bestyrkt av två ojäviga personer, som kunna förutsättas vara väl underrättade om det förhållande, som bestyrkes.

De varuslag och anmärkningar till nummer i tulltaxan, som ovan avses, äro: blomdelar, anm. till nummer 36; kvistar och blad, anm. till nummer 43; konstister, anm. till nummer 114; dinatriumfosfat, anm. till nummer 182; tidningspapper, anm. till nummer 370; samt bindgarn av hampa, anm. till nummer 450.

21 §.

Då vid tulltaxering av något bland de i denna paragraf upptagna varuslag varuhavaren vill åtnjuta den lägre tull, som enligt här nedan vid varuslaget angiven anmärkning till nummer i tulltaxan kan för varuslaget ifrågakomma, skall han vid tulltaxeringen till tullverket avlämna en av honom själv eller, om han ej är förbrukare av varan, av förbrukaren på tro och heder avgiven försäkran, att varan är avsedd uteslutande för ändamål, varom i nämnda anmärkning förmåles.

Försäkran skall vara bestyrkt på sätt i 20 § andra stycket sägs.

De varuslag och anmärkningar till nummer i tulltaxan, som ovan avses, äro: tjockflytande maltextrakt, anm. till nummer 123; tvätt- och appreturmedel, anm. till nummer 269; papper i rullar, vars bredd understiger 20 centimeter, anm. 3 till nummer 365—374; samt ensidigt appreterad bomullsvävnad, anm. till nummer 458.

4 KAP.

Om särskild tullfrihet.¹

22 §.

Då tullfrihet enligt 5 § a) i tulltaxeförordningen åstundas för varor, som inkomma för Konungens eller medlems av det kungl. huset räkning, har vederbörande hovmarskalk eller hovchef att hos distrikttullanstalten i det tulldistrikt, dit varorna införas, göra skriftlig framställning om att utfå varorna.

Över sålunda från tullverket utbekomna varor har hovmarskalken eller hovchefen att årsvis upprätta förteckning, vilken skall snarast möjligt genom riksmarskalksämbetet insändas till finansdepartementet.

23 §.

Önskas tullfrihet enligt 5 § b) i tulltaxeförordningen för varor, som införas av person, tillhörande främmande makts härvarande beskickning, eller enligt 5 § c) i tulltaxeförordningen för vissa föremål, som inkomma till härvarande konsulat för främmande makt, har, på adressatens skriftliga anmälan, ministern för utrikes ärendena att hos distrikttullanstalten i det tulldistrikt, dit varorna införas, göra skriftlig framställning om varornas tullfria utlämnande.

Över från tullverket i anledning därav utlämnade varor skall generaltullstyrelsen låta kvartalsvis upprätta förteckningar, vilka skola snarast möjligt insändas till finansdepartementet.

24 §.

Tullfrihet, varom i 23 § sägs, må ej åtnjutas, med mindre varorna äro adresserade, de i § 5 b) i tulltaxeförordningen nämnda till beskickningen, dess chef eller annan beskickningen tillhörande person, som i författningsrummet avses, samt de i § 5 c) i tulltaxeförordningen åsyftade till vederbörande konsulat.

Är adressaten annan till beskickning hörande person än beskickningschefen, skall i framställningen om varornas tullfria utlämnande vara intygat, att adressaten tillhör beskickningen och icke är svensk undersåte ävensom att adressatens anmälan, vilken skall hava beskickningschefens påskrift, att anmälningshandlingen uppvisats för honom, är försedd med sådan påskrift.

25 §.

Vid tillämpning av bestämmelserna i 5 § k) i tulltaxeförordningen angående tullfrihet för proviant, medförd å fartyg, skall i fråga om spritdrycker och vin iakttagas, att tullfriheten för varje person ombord i regel icke må omfatta större myckenhet än vad som enligt föreskrifter, gällande för den ort, där tullfriheten ifrågasättes, må kunna av vederbörande försäljningsbolag utminuterats till där bosatt person i allmänhet.

Tullfriheten må ej heller åtnjutas för sådana kvantiteter spritdrycker eller vin, vilka förvaras å kärl, som på grund av sin beskaffenhet är särskilt ägnat att användas för olovlig varuinförsel.

26 §.

Då under återopande av 5 § m) i tulltaxeförordningen tullfrihet ifrågasättes för gammal och brukad automobil, skall, om från tullverkets sida sådant påkallas, den för vilkens räkning automobilen inkommer hos tullverket nedsätta ett belopp, motsvarande den för automobilen enligt tulltaxan belöpande tullen.

Därest, sedan sex men ännu icke sju månader förflutit efter det automobilen införts, tillförlitligen styrkes, att denna fortfarande befinner sig i den persons ägo, för vilkens räkning automobilen inkommit, skall det nedsatta beloppet återställas. I annat fall skall beloppet användas till täckande av tullen för automobilen.

¹ Jfr 5 § i tulltaxeförordningen.

27 §.

Tullfrihet enligt 5 § n) i tulltaxeförordningen för varor, som inkomma för att utdelas såsom gåvor till sjömän från främmande land, må åtnjutas endast såvida varorna mottagas av representant för utländsk sjömansmissionsorganisation och komma att av denne utdelas till sjömän från namngivet främmande land, där motsvarande tullfrihet tillkommer svenska sjömän.

28 §.

Där fråga är om tullfrihet enligt 5 § p) i tulltaxeförordningen för emballage, vari varor inkomma, eller för från svensk frihamn särskilt inkommande emballage, vari varor införts till frihamn, skall det för tullfrihetens åtnjutande föreskrivna villkoret, att emballaget icke utgör en såsom handelsvara uppenbarligen lämpad artikel, så tillämpas, att från tullfriheten uteslutas endast sådana artiklar, som efter användningen såsom emballage för importvaror fortfarande äga allmänt handelsvärde och, enligt vad erfarenheten visar, försäljas å den svenska marknaden.

Råder tvekan, huruvida artikel av det slag, som nu nämnts, försäljes å den svenska marknaden, skall auktoriserad handelskammares yttrande i sådant hänseende inhämtas.

29 §.

Då för åtnjutande av tullfrihet för emballage enligt 5 § r) i tulltaxeförordningen varuhavaren åberopar, att emballaget eller emballage av samma slag och myckenhet är avsett att tidigare tillfålle av honom utförts med varor, skall varuhavaren vid tulltaxeringen lämna skriftlig uppgift om den ort, varifrån och den lägenhet, med vilken berörda utförsel skett, samt tiden därför ävensom om det varuslag, för vilket emballaget då använts.

30 §.

Då för åtnjutande av tullfrihet för emballage enligt 5 § r) i tulltaxeförordningen varuhavaren åberopar, att emballaget eller emballage av samma slag och myckenhet är avsett att sedermera av honom utföras med varor, skall, om emballaget skäligen kan anses äga allmänt handelsvärde, varuhavaren vid tulltaxeringen hos tullverket nedsätta ett belopp, motsvarande den för emballaget belöpande tullen, eller ställa vederbörlig säkerhet för nämnda belopp.

Är varuhavaren av tullmyndigheten i införselorten känd såsom vederhäftig, må dock i stället godtagas av varuhavaren avgiven förbindelse att svara för att utförseln sker.

31 §.

Visar i fall, som i 30 § avses, varuhavaren inom ett år från emballagets införsel, att emballaget eller emballage av samma slag och myckenhet av honom utförts med varor, skall det nedsatta beloppet eller den avgivna säkerheten eller förbindelsen på anfordran återlämnas.

Därest icke bevisning sålunda förebringas, skall tullen för emballaget jämte i fall, där säkerhet eller förbindelse avgivits, sex procent ränta, från införseldagen räknat, uttagas av det nedsatta beloppet eller den ställda säkerheten eller, om förbindelse avgivits, utan föregående dom eller utslag utmätas, såvida tullen jämte räntan ej genast erlägges.

32 §.

Det ankommer på varuhavare, som under anspråk på tullfrihet enligt 5 § r) i tulltaxeförordningen infört emballage, att vid utförsel av vara i emballage, mot vilket svarar sålunda infört emballage, till tullverket i samband med anmälan om utförseln lämna skriftlig upplysning om detta förhållande.

Till kontroll å att mot införseln svarande utförsel äger rum skall, där fråga icke är om enstaka in- eller utförsel, hos tullverket föras särskilt avräkningsdiarium.

33 §.

Ifrågasättes tullfrihet enligt 5 § s) i tulltaxeförordningen vid återinförsel av inom landet alstrad eller tillverkad vara eller av här förut förtullad utländsk vara, skall varuhavaren vid tulltaxeringen lämna skriftlig uppgift om den ort, varifrån och den lägenhet, med vilken varan utförts, samt tiden därför.

För inom landet tillverkat eller här förut förtullat transportmedel, som går i regelbunden utrikestrafik, må tullfriheten åtnjutas efter avlämnande av sådan uppgift endast vid första resan under året.

För inom landet tillverkat eller här förut förtullat motorfordon, som återinföres efter att hava använts under tillfällig resa utomlands, må efter tullverkets bestämmande tullfriheten åtnjutas mot företeende av vid införseln giltigt internationellt tillståndsbevis för färd med fordonet.

34 §.

Har, där tullfrihet enligt 5 § s) i tulltaxeförordningen ifrågasättes för återinförd vara, tullrestitution eller befrielse från tull vid utförseln åtnjuts för varan eller för därtill använda materialier, skall vid tulltaxeringen av varan uppgift lämnas, förutom i de i 33 § angivna hänseenden, jämväl om grunden för restitutionen eller befrielsen jämte restitutions- eller tullbeloppet. Har dylik förmån ej erhållits, skall i stället skriftlig upplysning lämnas om detta förhållande.

Avser tullfriheten vara, för vilken vid tiden för utförseln bestämmelser om utförselbevis varit gällande, må tullfriheten icke åtnjutas, med mindre av tullverkets handlingar bestyrkes, att sådant bevis icke utfärdats för varan.

35 §.

För åtnjutande av tullfrihet enligt 5 § u) i tulltaxeförordningen för där omförmålt föremål, avsett för offentlig samling eller för undervisningsanstalt, skall, därest vid tulltaxeringen sådant finnes erforderligt, tillförlitlig utredning förebringas därom, att föremålet skall ingå i dylik samling eller nyttjas vid sådan anstalt.

36 §.

Såsom allmänt villkor för åtnjutande av tullfrihet enligt 5 § d)—x) i tulltaxeförordningen skall gälla, att varuhavaren, om och i den mån sådant vid tulltaxeringen fordras, till tullverket avlämnar av honom själv eller, där han inför varan för annans räkning, av denne senare på tro och heder avgiven försäkran, att omständigheterna i det föreliggande fallet äro sådana, som enligt det åberopade författningsrummet jämte ovan i detta kapitel meddelade bestämmelser kunna föranleda tullfrihet.

Är fråga om tullfrihet vid återinförsel av vara, skall försäkran, som nu nämnts, vara till riktigheten bestyrkt genom på tro och heder avgivet intyg av två ojäviga personer, som kunna förutsättas vara väl underrättade om det förhållande, som skall bestyrkas; dock skall sådant intyg icke erfordras i fall, då igenkänningsmärke, som av tullverket enligt företett bevis åsatts varan vid utförseln, finnes orubbade vid varans återinförsel.

5 KAP.

Om tullfrihet för gränsbefolkningen.¹

37 §.

Då tullfrihet enligt 6 § 1 mom. i tulltaxeförordningen ifrågasättes för varor, som vid resa annorledes än å järnväg medföras över vissa delar av grän-

¹ Jfr 6 § i tulltaxeförordningen.

sen mellan Sverige och Norge, skall den resande, om från tullverkets sida sådant fordras, meddela uppgift om yrke och hemvist ävensom avlämna av honom själv eller, där han inför varorna för annans räkning, av denne senare på tro och heder avgiven försäkran, att varorna icke införas i handelssyfte.

Erfordras i särskilt fall ytterligare kontrollföreskrifter till förekommande av missbruk av rätten till tullfriheten, må sådana meddelas av tullmyndighet vid gränsen.

38 §.

Vill någon, som äger eller brukar fastigheter på ömse sidor om gränsen mellan Sverige och Norge, enligt 6 § 2 mom. tulltaxeförordningen komma i åtnjutande av tullfrihet för utsäde, kreatur och redskap för den i Sverige belägna fastighetens skötsel, har han att ställa sig till efterrättelse de kontrollföreskrifter, som till förekommande av missbruk kunna i särskilda fall meddelas av tullmyndighet vid gränsen.

39 §.

Såsom villkor för tullfrihet enligt 6 § 3 mom. i tulltaxeförordningen för vara, som av gränsbefolkningen införes efter att för hushållsbehov hava förts till Finland eller Norge för att förädlas eller repareras, skall i fall, då tullmyndighet vid gränsen finner vid införseln lämnade uppgifter för erhållande av tullfrihet böra särskilt bestyrkas, i tillämpliga delar gälla vad i 36 § sägs.

40 §.

Såsom villkor för tullfrihet enligt 6 § 3 mom. i tulltaxeförordningen för vara, som från Finland eller Norge av gränsbefolkningen införes till närbelägen ort i Sverige för att förädlas eller repareras och därefter återutföras, skall gälla, att återutförseln av varan kommer att ske inom viss skälig tid, som tullmyndigheten vid gränsen äger bestämma.

Är icke varuhavaren av tullmyndigheten i införselorten känd såsom vederhäftig, skall den för varan belöpande tullen i avvaktan på varans återutförsel nedsättas hos tullverket.

Därest icke senast en månad efter utgången av den för återutförseln bestämda tiden tillförlitligen styrkes, att varan inom behörig tid återutförts, skall tullen för varan, om den ej genast erlägges, utan föregående dom eller utslag utmätas hos varuhavaren eller uttagas av det belopp, som denne må hava nedsatt.

6 KAP.

Om temporär tullfrihet för transportmedel.¹

1. Transportmedel i trafik samt delar därtill.

41 §.

Tullfrihet enligt 7 § a) i tulltaxeförordningen för järnvägsmateriel, som i trafik ingår till tullområdet, må, efter vad i 148 § i tullstadgan sägs, åtnjutas under en tid av nittio dagar från det materielen dit ingått eller den längre tid, generaltullstyrelsen i särskilt fall äger bestämma.

För den del av samma materiel, som icke åter utföres inom nämnda tid, åligger det enligt åberopade paragraf i tullstadgan järnvägsstationen i införselorten att såsom varuhavare till tullverket erlägga belöpande tull.

42 §.

Då tullfrihet under viss tid enligt 7 § a) i tulltaxeförordningen ifrågasättes för annat i trafik inkommande transportmedel, än i 41 § avses, skall skriftlig framställning därom göras hos distrikttullanstalten i det tulldistrikt, dit transportmedlet införes.

¹ Jfr 7 § i tulltaxeförordningen.

Framställningen prövas av distrikttullanstalten, som, därest tullfriheten finnes kunna få åtnjutas, har att därom utfärda särskilt bevis (*tillståndsbevis*). Detta bevis skall sedermera på anfordran företes för tullpersonal.

I samband med prövningen äger distrikttullanstalten, med beaktande av de i 7 § i tulltaxeförordningen gjorda tidsbegränsningar, alltefter de föreliggande omständigheterna bestämma den tid, varunder tullfriheten må åtnjutas, iven- som meddela de närmare kontrollföreskrifter, som befinnas erforderliga för fastställande av identiteten mellan det införda och det utförda transportmedlet.

Vad nu nämnts har icke avseende å motorfordon, för vilket företes giltig passersedel, utfärdad under garanti av kungl. automobilklubben eller motor-männens riksförbund; skolande i fråga om tullfrihet för sådant transportmedel och om för detsamma utfärdad passersedel i tillämpliga delar gälla, vad i 51 och 52 §§ sägs.

43 §.

Vid tulltaxering av transportmedel, som avses i 42 §, skall hos tullverket nedsättas ett belopp, motsvarande den tull, som enligt tulltaxan belöper å transportmedlet, eller ställas säkerhet därför.

Transportmedlet må icke begagnas för befordran av gods eller personer i egentlig inrikestrafik i annat fall, än då Konungen lämnat medgivande därtill, och ej heller överlätas eller uthyras.

Återutförseln av transportmedlet skall äga rum under tullkontroll.

44 §.

Har transportmedel mot i 43 § meddelat förbud använts i egentlig inrikes- trafik, äger generaltullstyrelsen avgöra, huruvida omständigheterna därvid varit sådana, att tull för transportmedlet skäligen bör utgå. I sådant fall skall tullen, där den ej genast erlägges, uttagas av det nedsatta beloppet eller den ställda säkerheten.

Har för återutförseln av transportmedlet föreskriven tid försuttits eller har återutförseln ägt rum utan tullkontroll, skall vad nyss nämnts i fråga om uttagande av tullen för transportmedlet äga motsvarande tillämpning; dock må, där återutförsel inom behörig tid skett utan tullkontroll men annan tillförlitlig bevisning om återutförseln föreligger, generaltullstyrelsen i särskilt fall föreskriva, att tullen icke skall uttagas.

Har rätten till tullfrihet icke förverkat, skall det nedsatta beloppet eller den ställda säkerheten efter transportmedlets återutförsel på anfordran återlämnas.

45 §.

För åtnjutande av tullfrihet under viss tid enligt 7 § a) i tulltaxeförordningen för automobil, som insatts i trafik över rikets landgräns, skall, utöver vad i 42—44 §§ sägs, gälla, att automobilen skall såväl vid ankomsten till som vid avgången från tullområdet för kontroll stanna vid den gränspostering eller den tullanstalt, som är belägen närmast det ställe invid gränsen, över vilket automobilen ingått till tullområdet.

Tillståndsbeviset angående tullfriheten skall utställas att gälla tills vidare under året.

46 §.

För åtnjutande av tullfrihet under viss tid enligt 7 § a) i tulltaxeförordningen för i trafik inkommande civilt luftfartyg, som icke är inom landet tillverkat eller här förut förtullat, skall iakttagas, vad i 42—44 §§ föreskrives; dock må i stället för deposition eller säkerhet, varom i 43 § sägs, kunna av tullverket godtagas en av luftfartygets befälhavare, redare eller ägare på tro och heder avgiven skriftlig utfästelse, att luftfartyget kommer att inom föreskriven tid återutföras ur riket eller inom samma tid anmälas till förtullning.

Uppfylls icke sådan utfästelse eller varder i fall, då dylik utfästelse av-

givits, luftfartyget mot i 43 § meddelat förbud begagnat för befordran av gods eller personer i egentlig inrikestrafik eller överlätet eller uthyrt, kommer att på Kungl. Maj:ts prövning bero, huruvida med luftfartyget skall förfaras, såsom om detsamma olovligen införts till riket; och skall i avvaktan på beslut i ämnet luftfartyget, där det anträffas inom riket, kvarhållas av tull- eller polismyndighet.

Tillståndsbeviset angående tullfriheten skall, där luftfartyget går i regelbunden utrikestrafik, utställas att gälla tills vidare under året.

47 §.

Därest tullfrihet under viss tid enligt 7 § a) i tulltaxeförordningen åstundas för särskilt inkommande lösa delar till transportmedel, som begagnas för införsel till eller utförsel från riket, skall skriftlig framställning därom göras och prövas i enahanda ordning, som i 42 § sägs.

Finnes tullfriheten kunna få åtnjutas, har distrikttullanstalten att göra anteckning därom å det för transportmedlet utfärdade tillståndsbeviset eller, där sådant icke utställts för transportmedlet, utfärda särskilt tillståndsbevis.

48 §.

Tillämpning av 7 § a) i tulltaxeförordningen beträffande delar till transportmedel må förekomma allenast i enstaka fall och såvida fråga är om endast mindre omfattande reparation.

49 §.

Vid tulltaxering av i 47 § avsedda delar till transportmedel skall till tullverket avlämnas försäkran, att delarna äro avsedda till reparation av visst närmare angivet transportmedel och därefter komma att, fast anbragta därå, inom föreskriven tid återutföras.

Där fråga är om delar till järnvägsmateriel, skall sådan försäkran avgivas av föreståndaren för järnvägsstationen i införselorten å tjänstens vägnar. Är fråga om delar till annat transportmedel, skall försäkran avgivas på tro och heder av transportmedlets befälhavare, förare, redare eller ägare eller av den, som i egenskap av varuhavare infört transportmedlet, samt vara till riktigheten på tro och heder bestyrkt av två ojäviga personer, som kunna förutsättas vara väl underrättade om det förhållande, som bestyrkes.

50 §.

Vad i 43, 44 och 46 §§ sägs om skyldighet att beträffande vissa transportmedel nedsätta eller ställa säkerhet för tull eller i stället avgiva viss utfästelse så ock om förfarande, därest återutförsel ej behörigen sker, skall äga motsvarande tillämpning å de i 47 § avsedda delar till vissa transportmedel.

2. Motorfordon, medförda av resande.

51 §.

För automobil, som medföres av resande, vilken endast tillfälligtvis skall vistas inom riket, må, därest den resande är försedd med för automobilen gällande passersedel, utfärdad under garanti av kungl. automobilklubben eller motormännens riksförbund, tullfrihet enligt 7 § b) i tulltaxeförordningen åtnjutas, mot det att vid automobilens in- och utförsel passersedeln uppvisas för tullmyndighet. Om den närmare beskaffenheten av sådan passersedel äger generaltullstyrelsen förordna.

Automobilen må icke nyttjas i yrkesmässig trafik, överlätas eller uthyras. Den skall under tullkontroll återutföras inom ett år eller, där automobilens ägare icke är utländsk undersåte, tre månader från den dag, då passersedeln första gången företetts för svensk tullmyndighet; dock må i senare fallet, där särskilda omständigheter föreligga, generaltullstyrelsen på framställning med-

giva, att tiden för återutförseln utsträcker till att omfatta högst ett år från dag, som nyss nämnts.

Uppgift å den dag, då automobilen skall för bevarande av rätten till tullfrihet senast återutföras, skall vid införseln antecknas i passersedeln.

52 §.

Har automobil mot i 51 § meddelat förbud nyttjats i yrkesmässig trafik, överlåtits eller uthyrts, äger generaltullstyrelsen avgöra, huruvida omständigheterna därvid varit sådana, att tull för automobilen skäligen bör utgå. I sådant fall skall, oavsett om tiden för passersedelns giltighet tilländagått eller icke, passersedeln garant på anmaning omedelbart inbetala tullen till tullverket.

Sådan inbetalning skall ock ske, därest återutförseln av automobilen fördröjts utöver föreskriven tid eller ägt rum utan tullkontroll eller eljest icke iakttagits vad för tullfrihetens åtnjutande förordnats; dock må, där återutförsel inom behörig tid skett utan tullkontroll men annan tillförlitlig bevisning om återutförseln föreligger, generaltullstyrelsen i särskilt fall föreskriva, att tullen icke behöver inbetalas.

53 §.

För automobil, som medföres av resande, vilken endast tillfälligtvis skall vistas inom riket, må, därest den resande icke är försedd med för automobilen gällande passersedel, som i 51 § avses, tullfrihet enligt 7 § b) i tulltaxeförordningen åtnjutas endast under iakttagande i tillämpliga delar av de villkor och bestämmelser i övrigt, som för transportmedel i allmänhet föreskrivas i 42—44 §§; och må automobilen ej användas vare sig i egentlig inrikestrafik eller i annan yrkesmässig trafik.

Tullfriheten må icke åtnjutas under längre tid än tre månader från dagen för automobilens införsel; dock må, där särskilda omständigheter föreligga, generaltullstyrelsen för visst fall medgiva utsträckning av denna tid intill ett år.

54 §.

Utländsk eller vid svensk beskickning eller svenskt konsulat i utlandet anställd ämbets- eller tjänsteman må, då han under tjänsteresa i det land, där han har sin verksamhet, passerar svenskt område i gränstrakterna å medförd automobil, åtnjuta tullfrihet för automobilen mot lämnande allenast av muntlig uppgift om resans egenskap av tjänsteresa samt, om så påfordras, styrkande av sin tjänsteställning.

55 §.

Vid tillämpning av bestämmelserna i 51—54 §§ skall till automobil även anses höra till denna fast eller tillfälligt kopplad en- eller tvåhjulig släpvagn, avsedd för transport av de resandes personliga tillhörigheter (*trailer*) eller inredd med bäddar eller annan bostadsutrustning för de resande (*husvagn*).

Vad i nämnda paragrafer sägs om automobil gäller jämväl i fråga om motorcykel, med eller utan bivagn.

3. Djur och fordon, införda av gränsbefolkningen.

56 §.

Vill någon av befolkningen vid gränsen mot Finland eller Norge komma i åtnjutande av tullfrihet under viss tid enligt 7 § a) i tulltaxeförordningen för dragare eller fordon, som uppenbarligen användes endast för transport av varor eller personer till Sverige över gränsen, eller enligt 7 § c) i tulltaxeförordningen för dragare eller fordon, som föres från något av nämnda främmande länder till närbelägen ort i Sverige för att under kortare tid där användas till timmerforsling, jordbruksarbete eller annat dylikt ändamål, har han att ställa sig till efterrättelse de kontrollföreskrifter, som till förekommande av missbruk kunna i särskilda fall meddelas av tullmyndighet vid gränsen.

57 §.

Då någon önskar enligt 7 § d) i tulltaxeförordningen erhålla tullfrihet under viss tid för kreatur, som införes från Finland eller Norge för att under kortare tid å närbelägen ort i Sverige gå i bet, skall vad i 56 § sägs äga motsvarande tillämpning.

7 KAP.

Om temporär tullfrihet för varor.¹

1. Gemensamma bestämmelser för varor i allmänhet.

58 §.

Framställning om tullfrihet under viss tid för vara enligt 8 § 1 mom. i tulltaxeförordningen göres skriftligen vid varans införsel hos distrikttullanstalten i det tulldistrikt, dit varan införes.

Framställningen prövas av distrikttullanstalten. Bifalles densamma, skall distrikttullanstalten utfärda särskilt bevis, att tullfriheten medgivits (*tillståndsbevis*). Beviset skall vid varans utförsel företes för tullmyndigheten i utförselorten.

59 §.

Vid prövning av framställning, som i 58 § sägs, äger distrikttullanstalten, med beaktande av de i 8 § 1 mom. i tulltaxeförordningen gjorda tidsbegränsningar, alltefter de föreliggande omständigheterna bestämma den tid, varunder tullfriheten må åtnjutas, ävensom meddela de närmare kontrollföreskrifter, vilka befinnas erforderliga för fastställande av identiteten mellan den införda och den utförda varan.

60 §.

Tullfrihet för vara enligt 8 § 1 mom. i tulltaxeförordningen må icke medgivas, med mindre varuhavaren vid varans tulltaxering hos tullverket nedsätter ett belopp, motsvarande den för varan enligt tulltaxan belöpande tullen, eller ställer vederbörlig säkerhet därför.

61 §.

Återutförseln av vara, för vilken tullfrihet enligt 8 § 1 mom. i tulltaxeförordningen medgivits, skall äga rum under tullkontroll.

Föreligger vid varas återutförsel tvekan från tullverkets sida i fråga om överensstämmelsen mellan den införda och den till återutförsel avsedda varan, antingen till följd av att särskilt igenkänningsmärke ej kunnat anbringas å varan eller av annan anledning, åligger varuhavaren att till tullverket på anfordran avlämna av honom själv eller, om han utför varan för annans räkning, av denne senare på tro och heder avgiven försäkran rörande identiteten.

Försäkran skall vara till riktigheten bestyrkt genom på tro och heder avgivet intyg av två ojäviga personer, som kunna förutsättas vara väl underättade om det förhållande, som bestyrkes.

62 §.

Har vara, för vilken tullfrihet enligt 8 § 1 mom. i tulltaxeförordningen medgivits, återutförts utan tullkontroll eller har för återutförseln bestämd tid försuttits eller eljest icke iakttagits vad för tullfrihetens åtnjutande föreskrivits, skall tullen för varan, där den ej genast erlägges, uttagas av enligt 60 § nedsatt belopp eller ställd säkerhet; dock må, där återutförsel inom behörig

¹ Jfr 8 § i tulltaxeförordningen.

tid skett utan tullkontroll men annan tillförlitlig bevisning om återutförseln föreligger, generaltullstyrelsen i särskilt fall medgiva, att tullen icke skall uttagas.

Har rätten till tullfrihet icke förverkats, skall det nedsatta beloppet eller den ställda säkerheten efter varans återutförsel på anfordran återlämnas.

2. Tillägs- och undantagsbestämmelser för vissa varor.

63 §.

För vara, inkommen för att kompletteras inom landet och därefter återutföras eller för att komplettera vara, som är avsedd att utföras ur riket, må tullfrihet enligt 8 § 1 mom. i tulltaxeförordningen icke medgivas i det fall, att kompletteringsverksamheten är av större omfattning och bedrivs under sådana förhållanden, att rätt till allmän industrirestitution enligt förordningen angående tullrestitution kan erhållas.

64 §.

För vara, som inkommit för att avprovas och eventuellt återutföras, må tullfrihet enligt 8 § 1 mom. i tulltaxeförordningen icke medgivas i fall, då med fog kan antagas, att avsikt föreligger att med varan här i riket förrätta visst produktivt arbete eller att varan skall tillfälligt ersätta annat liknande föremål.

65 §.

För biograffilmer, som inkommit för att såsom prov förevisas för eventuella köpare samt för granskningsmyndigheten, må tullfrihet enligt 8 § 1 mom. i tulltaxeförordningen icke, med mindre synnerliga skäl föreligga, medgivas under längre tid än tre veckor från dagen för införseln.

Såsom villkor för tullfrihetens medgivande skall, utöver vad i 60 och 61 §§ sägs, gälla, att vid filmernas återutförsel varuhavaren till tullverket avlämnar av honom själv eller, om annan infört filmerna, av denne senare på tro och heder avgiven försäkran, att filmerna icke inom riket begagnats vid offentlig föreställning.

Försäkran skall vara till riktigheten på tro och heder bestyrkt av två ojäviga personer, som kunna förutsättas vara väl underrättade om det förhållande, som bestyrkes.

66 §.

För varuprov och mönster, som införas av fabriksidkare eller köpman, etablerad i land, för vilket den internationella konventionen rörande förenkling av tullformaliteter är tillämplig, skall tullfrihet enligt 8 § 1 mom. i tulltaxeförordningen medgivas för en tid av sex månader från dagen för införseln efter allenast muntlig anmälan vid tulltaxeringen; och må, utan hinder av vad i 58 och 59 §§ sägs, sådant medgivande lämnas av den, som verkställer tulltaxeringen, utan att särskilt tillståndsbevis utfärdas. För tullfrihet under tid därefter erfordras däremot ingivande av skriftlig framställning till distrikttullanstalten, som har att pröva framställningen och, utan utfärdande av tillståndsbevis, meddela skriftligt besked i ärendet.

Är fabriksidkaren eller köpmannen icke etablerad här i riket, skall han vid tulltaxeringen förete näringslegitimationsbevis, utfärdat i överensstämmelse med i ovannämnda konvention intaget formulär och av myndighet, som för ändamålet godkänts av den stat, i vilken han har huvudsätet för sin rörelse.

Har genom överenskommelse med visst land bestämts, att tullfrihet efter allenast muntlig anmälan skall i fråga om varuprov eller mönster, som införas av i det landet etablerad fabriksidkare eller köpman, medgivas för längre tid än sex månader, lände sådan bestämmelse till efterrättelse.

67 §.

Förmån, som i 66 § avses, må åtnjutas, oavsett om varuproven eller mönstren införas av fabriksidkaren eller köpmannen personligen eller genom förmedling av handelsresande och vare sig de medföras av den, som verkställer införseln, eller icke.

Vid tillämpning av bestämmelserna i nämnda paragraf skola såsom varuprov eller mönster anses alla föremål, som äro representativa för ett bestämt varuslag, dock endast under förutsättning, att föremålen kunna vederbörligen identifieras vid återutförsel samt att de icke äro av den mängd eller det värde, att de, såsom helhet betraktade, ej längre utgöra varuprov eller mönster i vanlig mening.

68 §.

I fråga om varuprov eller mönster, för vilka tullfrihet ifrågasättes enligt vad i 66 § sägs, skall, utöver vad i 60—62 §§ föreskrives, gälla, att återlämnande av vid tulltaxeringen för tullen nedsatt belopp eller ställd säkerhet, med avdrag i förekommande fall för tull, som belöper å varuprov eller mönster, vilket icke blivit hos tullverket uppvisat för återutförsel, skall kunna påfordras genom vilken som helst distrikttullanstalt i riket.

69 §.

Finnes å varuprov eller mönster, som i 66 § avses, märke, som anbragts av tullmyndighet i främmande land, för vilket konventionen angående förenkling av tullformalitetserna är tillämplig, skall sådant märke anses tillräckligt för den blivande identifieringen av varuproven eller mönstren vid återutförseln, såvida en av nämnda tullmyndighet bestyrkt förteckning över varuproven eller mönstren åtföljer dessa.

Ytterligare igenkänningsmärken må av tullverket åsättas endast i fall, då sådant finnes oundgängligen erforderligt för betryggande av varuprovens eller mönstrens identifiering.

70 §.

För varor, ämnade att under begränsad tid efter hand införas för att förevisas såsom utställningsföremål å viss angiven utställning, må, utan hinder av vad i 58 § sägs, tullfrihet enligt 8 § 1 mom. generellt medgivas på framställning av utställningsbestyrelsen eller den, som anordnat utställningen. Framställningen göres skriftligen hos generaltullstyrelsen och prövas av styrelsen.

Vid lämnande av medgivande, som här avses, ankommer på generaltullstyrelsen att meddela erforderliga kontrollföreskrifter. Medgivandet må avse antingen samtliga utställningsföremålen eller vissa grupper av dessa.

71 §.

Införas varor för att förevisas såsom utställningsföremål å utställning, som anordnats av statlig eller kommunal myndighet här i riket eller under beskydd av främmande makt, härvarande sändebud, må för åtnjutande av tullfrihet enligt 8 § 1 mom. i tulltaxeförordningen i stället för deposition eller säkerhet, som i 60 § avses, kunna godtagas av myndigheten eller sändebudet avgiven skriftlig utfästelse, att varorna komma att inom föreskriven tid återutföras eller, i den mån så ej sker, inom samma tid, dock senast då de icke längre kunna anses utgöra utställningsföremål, anmälas till förtullning.

3. Särskilda bestämmelser för föremål till allmännyttigt företag.

72 §.

Framställning om tullfrihet under viss tid enligt 8 § 2 mom. i tulltaxeförordningen för maskiner, redskap, verktyg och andra föremål, som införas för användning vid järnvägs- eller hamnbyggnad, kanaliseringsarbete, elektrisk anläggning för allmänt behov eller annat allmännyttigt företag, göres skrift-

ligen hos generaltullstyrelsen, som efter samråd med kommerskollegium prövar framställningen.

Framställningen må avse antingen vid visst tillfälle inkomna eller under begränsad tid för visst företag efter hand införfärdade föremål.

73 §.

Vid prövning av framställning, som i 72 § sägs, skall, med beaktande av de föreliggande omständigheterna, bestämmas den tid, varunder tullfriheten må åtnjutas. Tiden må icke fastställas till mera än ett år från dagen för föremålets införsel; dock må, där särskilda omständigheter föreligga, denna tid utsträckas, varje gång med högst ett år.

I samband med prövningen skola meddelas de närmare kontrollföreskrifter, vilka befinnas erforderliga för fastställande av identiteten mellan de införda och de utförda föremålen.

74 §.

Vad i 60—62 §§ sägs skall äga motsvarande tillämpning beträffande föremål, som i 72 § avses. I fall, då föremålen införas för statlig eller kommunal myndighet, som på egen risk omhänderhar utförandet av det arbete, för vilket föremålen äro behöfvlige, må dock i stället för deposition eller säkerhet, varom i 60 § förmåles, kunna godtagas av myndigheten avgiven skriftlig utfästelse, att föremålen komma att inom föreskriven tid återutföras eller, i den mån så ej sker, inom samma tid anmälas till förtullning.

75 §.

Framställning om tullfrihet under viss tid enligt 8 § 2 mom. i tulltaxeförordningen för lokomotiv och järnvägsvagnar, som av järnvägsförvaltning förhyras från utlandet, skall göras och prövas i enahanda ordning, som i 72 och 73 §§ sägs.

Vad i 60—62 §§ föreskrives skall äga motsvarande tillämpning beträffande materiel, som nu nämnts. Har materielen förhyrts av statens järnvägar, skall dock i stället för deposition eller säkerhet, varom i 60 § förmåles, godtagas av statens järnvägar avgiven förklaring, att materielen kommer att inom föreskriven tid återutföras eller, i den mån så ej sker, inom samma tid anmälas till förtullning, varjämte, därest återutförseln sker utan tullkontroll, såsom bevis om återutförseln må gälla av statens järnvägar till tullverket avlämnad tjänsterapport i sådant avseende.

8 KAP.

Om tullindring.¹

1. Vid reparation eller bearbetning av varor.

76 §.

Den, som önskar erhålla förhandsbesked, huruvida och i så fall i vilken omfattning tullindring enligt 9 § i tulltaxeförordningen kommer att medgivas vid återinförsel av vara, sedan den i utlandet undergått reparation eller bearbetning, har att före varans utförsel göra skriftlig framställning därom hos distrikttullanstalten i det tulldistrikt, dit återinförseln är avsedd att äga rum.

Framställningen prövas av distrikttullanstalten. Finnes därvid tullindring kunna ifrågakomma, skall distrikttullanstalten utfärda särskilt bevis angående rätten till och omfattningen av denna förmån (*tillståndsbevis*). Beviset skall avlämnas till tullverket, då varan vid återinförseln undergår tulltaxering.

I samband med prövningen skola meddelas de närmare kontrollföreskrifter,

¹ Jfr 9 § i tulltaxeförordningen.

som befinnas erforderliga för fastställande av identiteten mellan den utförda och den införda varan.

77 §.

Där begäran om tullindring enligt 9 § i tulltaxeförordningen för vara framställes först i samband med varans återinförsel, äger den, som verkställer varans tulltaxering, avgöra, huruvida och i så fall i vilken omfattning tullindringen må kunna medgivas.

78 §.

Vid tulltaxering av vara, för vilken tullindring enligt 9 § i tulltaxeförordningen åstundas, skall varuhavaren till tullverket avlämna av honom själv eller, där han inför varan för annans räkning, av denne senare på tro och heder avgiven försäkran om orten, lägenheten och tiden för varans utförsel samt om arten av den reparation eller bearbetning, varan undergått.

Försäkran skall, i vad rörer utförseln, vara till riktigheten bestyrkt genom på tro och heder avgivet intyg av två ojäviga personer, som kunna förutsättas vara väl underrättade om det förhållande, som bestyrkes; dock skall sådant intyg icke erfordras i fall, då igenkänningsmärke, som av tullverket enligt företett bevis åsatts varan vid utförseln, finnes orubbat vid varans återinförsel.

79 §.

Vid avlämnande enligt 78 § av försäkran för erhållande av tullindring för vara har varuhavaren tillika att meddela skriftlig uppgift om kostnaden för reparationen eller bearbetningen av varan. I avseende å sådan kostnad skall vad i 6—9 §§ sägs i tillämpliga delar lända till efterrättelse.

Vad i 34 och 36 §§ föreskrives angående skyldighet att i fråga om återinförd vara avlämna dels uppgift, huruvida tullrestitution eller befrielse från tull för varan eller för därtill använda materialier åtnjutits vid utförseln och i så fall om beloppet därav, dels ock viss försäkran jämte intyg till bestyrkande av sådan uppgift äger motsvarande tillämpning å vara, som avses i denna paragraf.

80 §.

Då tullindring enligt 9 § i tulltaxeförordningen för vara funnits skola utgå i form av skillnadstull, skall denna tull beräknas efter de tullsatser, som vid tiden för varans återinförsel äro gällande å ena sidan för vara, sådan som den återinförda, och å andra sidan för vara, sådan som den, vilken förelåg vid utförseln.

2. Vid reparation av transportmedel i trafik.

81 §.

För erhållande av tullindring enligt 9 § i tulltaxeförordningen vid återinförsel av inom landet tillverkat eller här förut förtullat transportmedel, som i trafik avgått till utlandet och där reparerats, skall skriftlig framställning göras hos distrikttullanstalten i det tulldistrikt, dit återinförseln sker.

Framställningen prövas av distrikttullanstalten, som skall meddela skriftligt besked, huruvida och i så fall i vilken omfattning tullindringen medgives.

82 §.

Vid tulltaxering av transportmedel, för vilket ifrågasättes tullindring, varom i 81 § sägs, skall dess befälhavare, förare, redare eller ägare till tullverket avlämna försäkran, i tillämpliga delar så avfattad och bestyrkt, som i 78 § föreskrives.

83 §.

Ifrågasättes, att med tillämpning av 9 § andra stycket i tulltaxeförordningen tull icke skall beräknas för reparation i utlandet av transportmedel, som i 81 § avses, på grund av att reparationen nödvändiggjorts av skada, som upp-

kommit efter avgången till utlandet, eller haft till syfte att genom avhjälpande av mindre bristfällighet sätta transportmedlet i transportdugligt skick, skall skriftlig framställning om sådan förmån göras på sätt i 81 § föreskrives; och prövas framställningen i enahanda ordning, som anges i samma paragraf.

Förmån, varom nu nämnts, må icke medgivas i fall, då reparationen varit så omfattande, att den skäligen kan likställas med ombyggnad av transportmedlet.

84 §.

Vid tulltaxering av transportmedel, för vilket ifrågasättes förmån, som i 83 § sägs, skall transportmedlets befälhavare, förare, redare eller ägare till tullverket avlämna av honom på tro och heder avgiven försäkran om orten och tiden för transportmedlets senaste avgång till utlandet, tiden då skadan inträffat och bristfälligheten upptäckts, skadans eller bristfällighetens beskaffenhet och omfattning samt vilka nya delar, som vid reparationen anbragts å transportmedlet.

Till bestyrkande av riktigheten av sålunda avgiven försäkran skall, om från tullverkets sida sådant påkallas, företes dagboksutdrag, besiktningssinstrument, faktura eller annan dylik handling, som prövas tillförlitlig.

9 KAP.

Om tullnedsättning för skadade varor.¹

85 §.

I fråga om besiktning och värdering för utrönande enligt 10 § i tulltaxeförordningen av värdet å vara, som under transporten till införselorten genom tillfällighet lidit skada, skall vad i 8 och 9 §§ sägs i tillämpliga delar lända till efterrättelse.

10 KAP.

Särskilda bestämmelser.

86 §.

Därest tullen för vad som å en och samma varuanmälan anmälts till förtullning icke uppgår till högre belopp än sammanlagt 30 öre samt uttagandet och redovisningen därav på den grund anses vålla mera arbete och kostnad för tullverket än som motsvarar beloppet, skall tullen ej påföras, med mindre särskilda omständigheter finnas böra därtill föranleda.

87 §.

Är den, som enligt bestämmelse i denna kungörelse har att avgiva försäkran, näringsidkare med anmäld firma, skall försäkran underskrivas av den eller dem, som äga teckna firman, tullverket dock obetaget att, där omständigheterna göra sådant skäligt, godkänna försäkran, som enligt fullmakt av firma-tecknare underskrivits av någon, som visas vara hos näringsidkaren anställd i ledande ställning.

Där den, som har att avgiva försäkran, förklaring eller utfästelse, är myndighet, verk, inrättning, förening eller annan dylik institution eller sammanlutning, skall underskriften verkställas av den eller dem, som äro behöriga att företräda institutionen eller sammanslutningen.

88 §.

Säkerhet, varom i denna kungörelse sägs, skall bestå i sådan värdehandling eller av bank eller försäkringsbolag utfäst borgen, som generaltullstyrelsen prövat kunna för ändamålet godkännas.

¹ Jfr 10 § i tulltaxeförordningen.

89 §.

Om straff i fall, då åtgärd befinnes hava vidtagits i uppenbar avsikt att genom tulltjänstemans vilseledande vid tulltaxeringen helt eller delvis undandraga vara stadgad tull, så ock i fall, då någon vid utförsel av vara, för vilken ifrågasättes befrielse från tull, i varuanmälan eller annan handling uppsåtligen lämnat oriktig uppgift, vilken kunnat obehörigen medföra dylik befrielse, eller då någon annorledes uppsåtligen sökt obehörigen tillgodogöra sig sådan befrielse, stadgas i lagen om straff för olovlig varuinförsel.

90 §.

Generaltullstyrelsen äger meddela de särskilda anvisningar, som må erfordras för tillämpning av denna kungörelse.

11 KAP.

Övergångsbestämmelser.

91 §.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1930.

Genom denna kungörelse upphävas:

kungörelsen den 10 november 1911 (nr 115, sid. 1) med särskilda kontrollföreskrifter och bestämmelser i övrigt till förekommande av missbruk av den enligt § 4 i nådiga förordningen med tulltaxa för inkommande varor den 9 juni 1911 medgivna tullfrihet;

kungörelsen den 10 november 1911 (nr 115, sid. 18) med föreskrifter beträffande tillämpningen av vissa i tulltaxan den 9 juni 1911 och därtill fogade underrättelser om vad vid taxans tillämpning iakttagas bör upptagna bestämmelser;

kungl. brevet till generaltullstyrelsen den 2 februari 1912 rörande lättnad i tullbehandlingen av med ångfärja eller järnväg inkommande vagnslastgods;

kungl. kungörelsen den 14 november 1913 (nr 293) med föreskrift beträffande tillämpningen i visst fall av § 3 i de vid 1911 års tulltaxa fogade underrättelser om vad vid taxans tillämpning iakttagas bör;

kungörelsen den 16 december 1921 (nr 739) med särskild kontrollföreskrift till förekommande av missbruk av den enligt § 4 mom. e) och f) i förordningen den 9 juni 1911 (nr 80) med tulltaxa för inkommande varor medgivna tullfrihet;

kungörelsen den 8 juni 1923 (nr 179) angående förnyade föreskrifter i fråga om rätt för resande, som icke är inom riket bosatt, att utan tullavgifts erläggande under viss tid förfoga över medförd automobil, avsedd att inom samma tids utgång återutföras;

kungl. brevet till generaltullstyrelsen den 8 juni 1923 angående ändrade bestämmelser rörande rätt till disposition i Sverige av automobil på grund av passersedel;

kungl. brevet till generaltullstyrelsen den 7 maj 1926 angående vissa bestämmelser i fråga om tullbehandling av varuprov eller mönster i anledning av Sveriges tillträde till den internationella konventionen rörande förenkling av tullformalitetera;

kungörelsen den 27 juni 1927 (nr 227) med vissa föreskrifter angående tillämpning av tulltaxerubriken 1098¹/₂ å delar och tillbehör för tillverkning av automobiler;

kungl. brevet till generaltullstyrelsen den 23 mars 1928 angående rätt att använda såsom säkerhet för tull utfärdad passersedel för åtnjutande av tullfrihet jämlikt § 4 r) i tulltaxeförordningen för viss transportmateriel m. m.,

dock icke i vad brevet avser skatt och böter enligt förordningen om särskild skatt å automobilgummiringar;

tillika med alla de särskilda stadganden, vilka innefatta ändring eller förklaring av vad sålunda upphävida bestämmelser innehålla eller tillägg därtill; så ock vad eljest i allmän, av Kungl. Maj:t meddelad föreskrift finnes stridande mot bestämmelserna i denna kungörelse.

92 §.

Där i särskild författning förekommer hänvisning till författningsrum, som ersatts genom bestämmelse i denna kungörelse, skall hänvisningen avse den nya bestämmelsen.

93 §.

Vad i denna kungörelse föreskrives beträffande tid för åtnjutande av tullfrihet skall i fråga om vara eller transportmedel, som från tullverket utlämnats före kungörelsens ikraftträdande, ej föranleda inskränkning i då gällande tid för tullfrihetens åtnjutande.

MOTIVERING.

Allmän motivering.

Föreliggande förslag till kungörelse med tillämpningsföreskrifter till tulltaxeförordningen är väsentligen byggt på nu gällande, i ett stort antal författningar intagna bestämmelser rörande tillämpningen av ikraftvarande tulltaxeförordning och tulltaxeunderrättelser. Ifrågavarande bestämmelser hava i ett flertal fall underkastats formell överarbetning i förtydligande syfte; de hava dessutom i en del fall gjorts till föremål för sakliga jämkningar, huvudsakligen för att bereda trafiken lättnader. I förslaget hava vidare införts vissa nya föreskrifter, föranledda av i tulltaxeförordningen tillkomna stadganden. Dessa föreskrifter hava merendels avfattats i anslutning till av 1925 års sakkunniga för revision av gällande tulltaxa gjorda uttalanden, mot vilka ej framförts erinran från statsmakternas sida. Härutöver hava föreslagits ytterligare några nya bestämmelser, som ansetts påkallade.

Förslaget har upprättats under den förutsättningen, att de grundstadganden i hithörande ämnen, som förutom tulltaxeförordningens bestämmelser avgränsa varuhavares rättigheter eller skyldigheter eller tullverkets befogenheter, böra intagas i den av Kungl. Maj:t utfärdade kungörelsen med tillämpningsföreskrifter till tulltaxeförordningen. Övriga för tillämpningen av nämnda förordning erforderliga stadganden, huvudsakligen ordningsföreskrifter för tullpersonalen, hava ansetts böra sammanföras i en av styrelsen utfärdad kungörelse, anknuten till förstberörda kungörelse såsom anvisningar till denna. Med denna utgångspunkt hava i en mängd fall bestämmelser, som hittills varit meddelade i av Kungl. Maj:t utfärdade författningar, utbrutits ur dessa för att överflyttas till den kungörelse, som skulle utfärdas av styrelsen (»anvisningarna»), medan i ett mindre antal fall bestämmelser, som styrelsen förut meddelat, överförts till den nu föreslagna kungörelsen (»tillämpningsföreskrifterna»).

Genom det sålunda företagna omordnandet av ifrågavarande under skilda tider och förhållanden tillkomna författningsbestämmelser har styrelsen trott sig jämväl kunna bereda bättre överblick över hithörande stadganden. I nu nämnt syfte hava ock tillämpningsföreskrifterna uppdelats på kapitel, ordnade i följd efter tulltaxeförordningens paragrafer.

Speciell motivering.

För innehållet i de olika paragraferna av tillämpningsföreskrifterna lämnas härnäst motivering, i den mån sådan ansetts behöfvig.

1 §.

I § 2 mom. 2 av nuvarande tulltaxeunderrättelser, sådant författningsrummet lyder enligt kungörelse den 15 juni 1922 (nr 348), är föreskrivet, att med avseende å varor, vilkas beskaffenhet sådant föranleder, vederbörande lokala tullmyndighet skall med iakttagande av de allmänna anvisningar, generaltullstyrelsen i ämnet utfärdar, äga medgiva, att bruttovikten må utrönas genom provvägning eller på annat sätt, som utan att äventyra kronans rätt medför lättnader för trafiken.

Motsvarande föreskrifter hava intagits i förevarande 1 §, som dock fullständigats med vissa ur generaltullstyrelsens cirkulär den 8 januari 1923 (Tullverkets författningssamling nr 38) hämtade stadganden av grundläggande natur, däribland att provvägning och annat dylikt förfarande må ske endast under förutsättning, att varuhavaren icke däremot gör invändning. Övriga i berörda cirkulär förekommande närmare bestämmelser hava ansetts böra efter vissa jämkningar få sin plats i anvisningarna.

2 §.

Enligt särskilda brev till generaltullstyrelsen den 27 januari 1912, den 1 mars 1913, den 27 augusti 1920 samt den 1 april och 22 juli 1921 har Kungl. Maj:t under vissa närmare angivna villkor medgivit, att vid införsel med ångfärja eller järnväg direkt från utlandet över Trälleborg, Malmö, Hälsingborg, Mon, Charlottenberg, Storlien eller Riksgränsen i hela vagnslaster av visst gods bruttovikten må utrönas medelst vägning av hela vagnslasten å järnvägs-vagnsvåg och att de å vagnarna antecknade taravikterna därvid få godkännas beträffande såväl svenska som utländska vagnar. Det gods, för vilket ifrågasvarande medgivande förklarats skola gälla, är dels sådant till orter i Sverige, där tullkammare ej finnes inrättad, destinerat gods, som icke drager högre tull än fem kronor för 100 kilogram eller som utgöres av levande växter, friska äpplen, friska päron, apelsiner, citroner eller oglaserade planteringskrukor av lergods, dels ock sådana till orter inom Sverige, där tullkammare finnes inrättad, destinerade sändningar av nyssnämnda slag, vilka i enlighet med därom i fraktsedeln införd begäran skola angivas till förtullning i införselorten.

En utsträckning av denna rätt att vid tulltaxering fastställa vikten med användande av järnvägs-vagnsvåg har synts påkallad av såväl tullverkets som varuhavarnas intresse. Något bärande skäl för att begränsa nyttjandet av berörda vägningssätt till vissa införselorter torde icke kunna påvisas. Härtill kommer att den på sin tid fastställda tullsatsgränsen, fem kronor för 100 kilogram, måste med den sedermera inträdda nedgången i penningvärdet nu-

mera anses alltför låg. I själva verket lärer också en mindre snäv tillämpning av medgivandena om vägning å järnvägsvagnsvåg hava måst ske vid vissa tullanstalter, och från en del håll har under hand gjorts framställning om lagfästande för framtiden av en sådan praxis.

I den förevarande paragrafen har styrelsen därför ifrågasatt sådana ändringar i hittillsvarande ordning, att vägningsförfarandet skulle få användas, icke blott då varan i hel vagnslast inkommit med bantåg till gränsort utan även då den efter transitering med bantåg ankommit till annan ort. Vidare har styrelsen föreslagit en höjning av tullsatsgränsen från fem till tio kronor för 100 kilogram. De särskilt uppräknade varor, som hittills, ehuru tullsatsen för desamma överstigit gällande tullsatsgräns, kunnat få vägas å järnvägsvagnsvåg, skulle praktiskt taget genom denna höjning utan vidare stadganden bibehållas vid denna rätt, i den mån de fortfarande bliva tullbelagda. Dessutom skulle en hel del varor, som strängt taget icke kunnat få men på grund av särskilda omständigheter understundom ansetts böra sålunda vägas, inbegripas i förevarande medgivande. Sådana varor äro exempelvis nitrobenzol samt vissa slag av fanerskivor, golv- och väggplattor, glasflaskor, järnstänger, järntråd och järnplåtar.

Andra stycket i förevarande paragraf har avfattats efter mönster av liknande stadgande i § 4 andra stycket i kungörelsen den 10 november 1911 (nr 115, sid. 18) med föreskrifter beträffande tillämpningen av vissa i tulltaxan och tulltaxeunderrättelserna upptagna bestämmelser.

3 §.

Paragrafen motsvarar § 2 mom. 6 i gällande tulltaxeunderrättelser.

Genom utbytande av det i sistnämnda författningsrum förekommande ordet »behöver» mot »skall» har avsetts att vinna större enhetlighet i förfaringsättet vid vägning på decimalvåg.

4 §.

Bestämmelserna i paragrafen överensstämma i stort sett med innehållet i viss del av § 2 mom. 5 i tulltaxeunderrättelserna. I fråga om de varuslag, beträffande vilka rätten till höjning av taraprocenten begränsats, har dock någon jämkning skett till följd av ändringar i tulltaxan eller taratariffen.

5 §.

Motsvarar § 2 mom. 7 i tulltaxeunderrättelserna.

6 §.

De i paragrafen intagna stadgandena hava i omformulerat skick överförts från § 4 i kungörelsen den 10 november 1911 (nr 115, sid. 18) med föreskrifter beträffande tillämpningen av vissa i tulltaxan och tulltaxeunderrättelserna upptagna bestämmelser.

En i kungörelsen den 14 november 1913 (nr 293) meddelad föreskrift i avseende å beräkning i visst fall av frakten för gods, som skall förtullas efter värde, har, såsom förhållandet varit i fråga om ett fullt likartat stadgande i 79 § i tullordningen, ansetts kunna utfärdas av generaltullstyrelsen och kommer i enlighet därmed att intagas i de blivande anvisningarna.

7 §.

I fråga om utländska myntslags omräkning till svenskt mynt vid värdeförtullningar har generaltullstyrelsen vid skilda tillfällen, senast genom cirkulär den 21 januari 1921 (nr 38) utfärdat bestämmelser. Av dessa hava nu vissa

ansetts vara av den betydelse för såväl tullverket som varuhavarna, att de i stället böra meddelas av Kungl. Maj:t. Dessa viktigare bestämmelser hava införts i förevarande paragraf efter endast formella jämkningar. Återstående bestämmelser i förevarande ämne torde böra intagas i anvisningarna.

8 och 9 §§.

Grundstadgandena om ordningen för besiktning jämte skiljenämnds-förfarande till fastställande av varas tullvärde återfinnas för närvarande i § 3 andra och följande styckena i tulltaxeunderrättelserna. Lika med tulltaxesakkunniga har styrelsen ansett dessa stadganden hellre böra få sin plats bland tillämpningsföreskrifterna. Den i femte stycket av nämnda paragraf förekommande hänvisningen i fråga om rätt till återutförsel av vara, som undergått värdering, har dock funnits kunna med den lydelse, nu gällande tullstadga erhållit, uteslutas. De kvarstående bestämmelserna hava intagits i 8 och 9 §§ samt 79 § första stycket, sista punkten, och 85 § i tillämpningsföreskrifterna.

I första stycket av 8 § liksom ock — i enlighet med förslag av de sakkunniga — i andra stycket av 9 § har i fråga om kvalifikationen hos besiktningsman eller medlem av skiljenämnd föreslagits, att de för värderingen anlåtade skola vara »för sakkunskap på området kända» personer. Mot detta uttryck svara för närvarande föreskrifter, att de för besiktningen och värderingen anlåtade skola vara »sakkunniga» respektive »för sakkunskap kända» personer. Jämkningsen i 8 § har företagits för vinnande av likformighet med motsvarande jämkning i 9 §. Den senare jämkningen har föranletts av det av de sakkunniga påvisade förhållandet, att vissa personer, som i sin ställning gentemot tullverket ansetts med sin fördel förenligt att anlita skiljedomsförfarandet, såsom representanter i skiljenämnden tillkallat personer, vilka visserligen haft goda förutsättningar att i juridiskt avseende befordra varuhavarens intressen men icke ägt annan kännedom i prisfrågan än den, som kunnat vinnas genom upplysningar, meddelade av den intresserade parten.

Den tid, inom vilken varas tullvärde skall fastställas av skiljenämnd, är för närvarande bestämd till tjugo dagar efter det nämnden blivit fulltalig. Då det måste anses ligga i såväl varuhavarens som tullverkets intresse, att avgörandet av varans tullvärde sker så snart som möjligt, och en tid av femton dagar icke skäligen kan anses bliva för knappt tillmätt, har en dylik inskränkning föreslagits i tredje stycket av 9 §.

I fråga om gäldandet av uppkomna kostnader, där värdet bestämts genom skiljenämnd, är för närvarande i tredje stycket av § 3 i tulltaxeunderrättelserna föreskrivet följande. Bestämmas vid skiljenämnds-förfarandet värdet högre, än varuhavaren uppgivit, eller varder i fråga om skadad vara värdet bestämt till minst samma belopp som det vid den tidigare besiktningen åsatta, drabbar kostnaden för värderingen varuhavaren, och skall han i ty fall jämväl ersätta tullverkets utgift för den föregående besiktningen. Sker icke någon förhöjning i det värde, som av varuhavaren uppgivits, eller varder i fråga om skadad vara det vid besiktningen åsatta värdet nedsatt, har tullverket att vidkännas värderingskostnaden.

Dessa föreskrifter hava synts styrelsen böra i visst avseende underkastas saklig ändring. Det har nämligen ansetts vara mindre tillfredsställande, att olika grunder för gäldandet av kostnaderna för skiljenämnds-förfarandet jämte den föregående besiktningen gälla i fråga om skadad och skadad vara. Vid övervägande av vilken av de båda beräkningsgrunderna, som skäligen bör fastställas såsom gemensam beräkningsgrund, har styrelsen kommit till det resultat, att den för skadad vara fastställda måste anses äga mest fog för sig. Ty det läter icke kunna anses vara riktigt, att varuhavaren skall drabbas av ifrågavarande kostnader i fall, då skiljenämndens värdering giver stöd för varuhavarens

uppfattning, att det av tullverkets besiktningsmän tidigare funna värdet varit för högt. Att varuhavaren däremot icke bör fritagas från ersättningsskyldighet, där skiljenämndens värdering innebär en bekräftelse av riktigheten av besiktningsmännens värdering eller visar ett högre värde än det av besiktningsmännen utrönta, torde få anses själfallet. Bestämmelser, avfattade i enlighet med denna styrelsens ståndpunkt, återfinnas i sista stycket av 9 § samt i 85 §.

10 §.

Denna paragraf motsvarar andra stycket av § 2 i kungörelsen den 10 november 1911 (nr 115, sid. 18) med föreskrifter beträffande tillämpningen av vissa i tulltaxan och tulltaxeunderrättelserna upptagna bestämmelser.

Paragrafen har givetvis avfattats med hänsyn jämväl till i nya tulltaxan vidtagna jämkningar.

11 §.

Mot första stycket av paragrafen svarar första stycket av § 2 i nyssnämnda kungörelse den 10 november 1911 (nr 115, sid. 18).

Andra stycket av förevarande paragraf motsvarar tredje stycket av åberopade § 2; de i sista punkten av § 2 givna bestämmelserna hava emellertid ansetts böra få sin plats bland anvisningarna.

12 §.

Förevarande paragraf utgör en formell omarbetning av huvudbestämmelserna i fjärde stycket av § 2 i ovan omnämnda kungörelse den 10 november 1911 (nr 115, sid. 18).

Bestämmelsernas giltighetsområde har utsträckts, i den mån sådant påkallats av nya tulltaxan.

13 och 14 §§.

Paragraferna utgöra en omredigering av § 1 i förut åberopade kungörelsen den 10 november 1911 (nr 115, sid. 18). Från sistnämnda författningsrum avvika de i sak förnämligast i det avseendet, att försäkran för åtnjutande av den lägre tullen hädanefter skulle avgivas vid tulltaxeringen och sålunda prövas av tulltaxeringsförrättaren i stället för såsom hittills av styrelsen. Den lättnad för trafiken, som härigenom åstadkommes, har synt så mycket hellre böra ifrågasättas, som det i andra likartade fall, exempelvis det i 10 § omhandlade, funnits icke vara erforderligt att påkalla styrelsens prövning av försäkran. En mindre skärpning har emellertid i fråga om formen för bestyrkandet av försäkran föreslagits sålunda, att bestyrkandet skulle liksom i andra liknande fall ske på tro och heder.

15—19 §§.

Dessa paragrafer överensstämmer i sak med 1—5 §§ i kungörelsen den 27 juni 1927 (nr 227) med vissa föreskrifter angående tillämpning av tulltaxerubriken 1098 $\frac{1}{2}$ å delar och tillbehör för tillverkning av automobiler.

20 och 21 §§.

Vid den slutliga avfattningen av de i dessa paragrafer omnämnda anmärkningar till vissa nummer i tulltaxan synes hava förutsatts, att särskilda bestämmelser skulle utfärdas angående avgivande av försäkran i de avseenden, som enligt anmärkningarna kunna föranleda viss förmånligare tulltaxering. Sådana bestämmelser hava nu intagits i förevarande paragrafer, varvid i fråga om beskaffenheten av försäkran och bestyrkandet av densamma föreslagits samma föreskrifter som för andra liknande fall skulle bli gällande.

22 §.

Till paragrafen hava överförts grundbestämmelserna i § 1 av kungörelsen den 10 november 1911 (nr 115, sid. 1) med särskilda kontrollföreskrifter och bestämmelser i övrigt till förekommande av missbruk av den enligt § 4 i nämnda förordningen med tulltaxa för inkommande varor den 9 juni 1911 medgivna tullfrihet (här nedan benämnd »kontrollkungörelsen»); nämnda § 1 har erhållit sin nuvarande lydelse genom kungörelse den 9 februari 1923 (nr 13).

I nyss återopade § 1 finnes en bestämd tidsfrist utsatt för inlämnande genom vederbörande hovmarskalk eller hovchef till riksmarskalksämbetet för vidarebefordran till finansdepartementet av årsförteckningar över reklamerade varor av ifrågakomna slag. Då det syntes onödigt att här så noggrant fastställa tiden för förteckningarnas avlämnande till riksmarskalksämbetet, har i den föreliggande paragrafens sista stycke i stället införts den mera allmänt hållna föreskriften, att förteckningarna skola snarast möjligt genom sistnämnda myndighet insändas till finansdepartementet. Ett liknande uttryck förekommer i sista stycket av 23 § i fråga om där avsedda motsvarande förteckningar.

23 och 24 §§.

I dessa paragrafer hava intagits de viktigare delarna av § 2 i kontrollkungörelsen, sådan paragrafen lyder enligt kungörelse den 30 april 1927 (nr 164).

25 §.

Genom cirkulär den 18 maj 1925 (nr 96) har generaltullstyrelsen i anslutning till § 4 k) i gällande tulltaxeförordning meddelat vissa anvisningar angående införsegling och utlämning till förbrukning ombord å fartyg av bland annat spritvaror, som i fartyget medförts från utrikes ort såsom skeppsproviant. Bestämmelserna, som utfärdats efter tillstyrkan av lokala tullmyndigheter, sedan missbruk med avseende å till förbrukning ombord utlämnade sådana varor yppat sig, hava visat sig medföra god verkan. Emellertid innebära vissa av dessa bestämmelser en så betydelsefull reglering av trafikens rättigheter gent emot tullverket, att styrelsen vid detta tillfälle, då fråga är om åstadkommande av en mera konsekvent uppdelning av tilläggsföreskrifterna till tulltaxeförordningen på av Kungl. Maj:t och av generaltullstyrelsen utfärdade författningar, ansett ett överflyttande till tillämpningsföreskrifterna av de viktigare av ifrågavarande bestämmelser vara att förorda.

I överensstämmelse härmed har styrelsen i förevarande paragraf infört dels en hittills gällande föreskrift om att tullfriheten för spritdrycker och vin, som medföras såsom proviant å fartyg, i regel icke må för varje person ombord omfatta större myckenhet än vad som enligt föreskrifter, gällande för den ort, där tullfriheten ifrågasättes, må kunna av vederbörande försäljningsbolag utminuterat till där bosatt person i allmänhet, dels ock en likaledes gällande föreskrift, att tullfriheten ej heller må åtnjutas för sådana kvantiteter spritdrycker eller vin, vilka förvaras å kärl, som på grund av sin beskaffenhet är särskilt ägnat att användas för olovlig varuinförsel.

De föreskrifter angående behandling från tullverkets sida av fartygsproviant i allmänhet, vilka för närvarande äro meddelade i senare delen av § 4 k) i tulltaxeförordningen, hava ansetts kunna överföras till de blivande anvisningarna.

26 §.

Tulltaxesakkunniga hava i sitt betänkande (å sid. 220) påvisat ett fall, där möjligheter till missbruk av den tullfrihet, som medgivits och fortfarande skullevad medgivas för gamla och brukade husgeråds- eller andra lösörepersedlar vid inflyttning till Sverige, kunna tänkas föreligga. De sakkunniga hava omför-

mält, att det under senare tiden vid flera tillfällen förekommit, att hemvändande utlandssvenskar medfört, förutom gångkläder och dylikt, jämväl en automobil, för vilken påyrkats tullfrihet. I fall, då det kunde antagas, att den resande komme att sälja eller överlåta bilen till annan person här i landet, hade vid en tullanstalt, där dylik införsel vore ganska vanlig, tillämpats den praxis, att den resande fått tills vidare deponera tullen. Om det därefter visat sig, att äganderätten till bilen under en tid av sex månader efter införseln icke övergått till annan person — något som kunnat kontrolleras med ledning av länsstyrelsernas automobilregister — hade depositionen återställts eller, med andra ord, tullfrihet, varom här är fråga, medgivits.

Det nu nämnda förfaringssättet i fall, då från tullverkets sida rått tvekan, huruvida vid inflyttning till riket begärd tullfrihet för gammal och brukad automobil kunde få åtnötas eller icke, har styrelsen i likhet med de sakkunniga funnit böra legaliseras. Bestämmelser i ämnet hava föreslagits i föreliggande paragraf.

27 §.

De i paragrafen intagna villkoren för tullfrihet överensstämma med vad styrelsen i utlåtande till Kungl. Maj:t den 20 december 1928 tillstyrkt i anledning av framställning om beviljande, ehuru i något mera begränsad omfattning, av det slag av tullfrihet, som sedermera av statsmakterna medgivits genom bestämmelsen under 5 § n) i nya tulltaxeförordningen (se propositionen nr 65 år 1929, sid. 170).

28 §.

Enligt det vid propositionen med förslag till tulltaxeförordning fogade statsrådsprotokollet (1929: nr 65, sid. 172) ansåg föredragande departementschefen sig böra vid lämnande av motivering för det i 5 § p) i nämnda förslag förekommade villkoret för tullfri införsel av sådant emballage, som användes vid införsel av varor, att emballaget icke utgjorde en »såsom handelsvara uppenbarligen lämpad artikel», betona angelägenheten av att vid tillämpningen av villkoret från tullfriheten uteslötes endast sådana artiklar, som efter användningen såsom emballage för importvaror fortfarande ägde handelsvärde och, enligt vad erfarenheten visade, försålles å den svenska marknaden.

Den tolkning, som sålunda givits, har synts styrelsen böra komma till uttryck i en författningsföreskrift, särskilt som under den förberedande behandlingen av frågan om tullfriheten från flera håll framhållits, att avfattningen av det ifrågavarande villkoret lämnade möjlighet till olika tolkningar (jfr propositionen nr 65 år 1929: bilaga 1, sid. 7; samt bilaga 2, sid. 12). En sådan författningsföreskrift har utformats i förevarande 28 §. Vid denna utformning har noga följts det av departementschefen gjorda uttalandet; dock har ett ytterligare förtydligande av villkorets innebörd företagits såtillvida, att det använda uttrycket »fortfarande äga handelsvärde» jämkats till »fortfarande äga allmänt handelsvärde», ett uttryck, som för övrigt använts även i 30 §. Då det förutsatts, att tvekan kan komma att uppstå, huruvida artikel av det slag, varom här är fråga, försäljes å den svenska marknaden, har dessutom tillagts den hänvisningen, att auktoriserad handelskammares yttrande i sådant hänseende skall inhämtas i dylikt fall.

29 §.

På grund av bestämmelserna i denna paragraf skulle i fråga om tullfrihet för särskilt inkommande, gammalt och begagnat emballage i fall, då emballaget eller emballage av samma slag och myckenhet av varuhavaren vid tidigare tillfälle utförts med varor, i tillämpliga delar komma att gälla vad i första stycket av 33 § ifrågasatts beträffande tullfrihet vid återinförsel av inom lan-

det alstrad eller tillverkad eller här förut förtullad vara i allmänhet. Den föreslagna bestämmelsen, att varuhavarens uppgift jämväl skall avse det varuslag, för vilket emballaget vid utförseln använts, har tillkommit i ändamål att för tullverket underlätta kontrollen å att emballaget verkligen tidigare utförts.

30—32 §§.

Då tulltaxesakkunniga framlade det numera antagna förslaget om tullfrihet för särskilt inkommande gammalt och begagnat emballage även för det fall, att visserligen icke samma emballage men annat sådant av samma slag och myckenhet komme att återutföras, angåvo de sakkunniga (å sid. 226 i betänkandet) vissa förutsättningar, som borde gälla för tullfriheten. Varuhavaren borde avlämna intyg på tro och heder rörande de till tullfrihet föranledande förhållandena. Därjämte borde till stärkande av kontrollen varuhavaren kunna åläggas att deponera belöpande tullavgift, därest vederbörande tullanstalt funne detta erforderligt. För övrigt syntes det, till åstadkommande av erforderlig kontroll rörande överensstämmelsen mellan de in- och utförda kvantiteterna, åtminstone i vissa fall bliva erforderligt att införa någon enklare form av avräkningsdiarium.

De riktlinjer, som sålunda uppdragits, har styrelsen funnit kunna följas; och hava i enlighet med desamma upprättade författningsbestämmelser intagits i förevarande paragrafer ävensom i viss del av 36 §. Med avseende å den närmare avfattningen av vissa av dessa bestämmelser må anföras följande.

Stadgandena i 30 § om skyldighet för varuhavaren att nedsätta eller ställa säkerhet för ett mot tullen svarande belopp eller avgiva särskild förbindelse hava begränsats till att omfatta endast sådant emballage, som »skäligen kan anses äga allmänt handelsvärde». En liknande begränsning har införts i 28 §. För annat emballage, som införes under här ifrågasvarande förhållanden, skulle alltså såsom särskilt villkor för tullfriheten kunna påkallas, endast att varuhavaren, enligt vad i 36 § sägs, bestyrker sina vid införseltillfället lämnade uppgifter med på tro och heder avgiven försäkran. Det må här omnämnas, att styrelsen har för avsikt att i anvisningarna lämna föreskrift om obligatorisk skyldighet att avfordra varuhavare i 36 § nämnd försäkran i vissa fall, däribland de föreliggande. Till betryggande av att utförseln kommer att äga rum skulle emellertid även i förevarande fall det i sista stycket av 32 § föreslagna avräkningsdiariet understundom kunna föras. Med hänsyn till att emballaget saknar allmänt handelsvärde, lära berörda säkerhetsanstalter kunna anses tillräckliga.

I 31 § har ifrågasatts bland annat det stadgandet, att om varuhavaren icke inom ett år visat, att utförseln skett, tullen för det införda emballaget jämte i fall, där säkerhet eller förbindelse avgivits, sex procent ränta uttagas. Den sålunda avgränsade tiden för utförseln överensstämmer med vad i 7 § och 8 § 1 mom. i tulltaxeförordningen bestämts såsom maximitid för temporär tullfrihet för transportmedel och varor i allmänhet. Den föreslagna skyldigheten att i vissa fall erlägga ränta har åter sin motsvarighet i 9 § andra stycket i den nya förordningen angående tullrestitution, och den ifrågasatta ordningen att, om endast förbindelse avgivits, utan föregående dom eller utslag företaga utmätning för belopp, som ej till tullverket erlagts, är densamma, som föreskrivits i exempelvis 81, 84 och 197 §§ i tullstadgan samt 2 § i kungörelsen den 7 oktober 1927 (nr 395) angående ordningen för erläggande av vissa sjöfartsavgifter.

33 och 34 §§.

Första stycket i vardera av dessa paragrafer, jämfört med 36 §, är grundat på bestämmelser, hämtade ur § 3 i kontrollkungörelsen.

Andra stycket i 33 § innehåller föreskrift beträffande inom landet tillverkat eller här förut förtullat transportmedel, som går i regelbunden utrikes- trafik, från skyldighet att oftare än vid första resan under året avlämna i paragrafen avsedd uppgift för tullfrihet. Då transportmedlets trafik på införselorten är regelbunden, har det nämligen ansetts icke böra möta någon svårighet för tullpersonalen att utan vidare avgöra, huruvida transportmedlet är detsamma, för vilket förut avlämnats uppgift och bestyrkt försäkran om att det är i Sverige tillverkat eller tidigare införtullat. Vid det förhållande, att 5 § s) i tulltaxeförordningen, till vilket författningsrum förevarande 33 § ansluter sig, innehåller stadganden om särskild frihet från tull, som eljest skulle utgå, kan det nu behandlade andra stycket av 33 § icke hava avseende å annat transportmedel än sådant, som med tillämpning av 148 § i tullstadgan överhuvud taget är underkastat förtullning. Beträffande inkommande luftfartyg, som är i Sverige tillverkat eller förut förtullat, torde den i stycket föreslagna undantagsföreskriften kunna anses i viss mån innebära en förenkling av den hittills gällande ordningen; denna finnes reglerad i avdelningen B av § 4 i kontrollkungörelsen, sådan nämnda paragraf lyder enligt kungörelse den 13 april 1928 (nr 78).

Tredje stycket i 33 § svarar mot fjärde stycket i § 3 av kontrollkungörelsen. Gällande föreskrifter om internationellt tillståndsbevis äro såsom tillämpningsbestämmelser till internationella konventionen den 11 oktober 1909 (1911: nr 17) rörande automobiltrafik utfärdade av Kungl. Maj:t i kungörelse den 14 september 1924 (nr 422). Enligt § 2 i nämnda kungörelse äger kungl. automobilklubben tills vidare, under iakttagande av vissa regler inom Sverige utfärda dylika bevis för färd med motorfordon inom främmande, konventionen tillhörande länder; ifrågavarande bevis skola dock för att gälla vara försedda med påteckning av viss polismyndighet i Stockholm, Göteborg eller Malmö.

Andra stycket i 34 § avser närmast det fall, då tullfrihet ifrågasättes för omalen råg eller omalet vete, som återinföres. Till undvikande av att tullfrihet skall kunna få åtnjutas för sådan vara, där enligt förordningen den 13 april 1928 (nr 76) angående utförselbevis för råg och vete sådant bevis vid utförseln utfärdats för varan och alltså kunnat eller framdeles kan komma att användas för likvid av tull för utländsk spannmål eller bliva kontant inlöst av generaltullstyrelsen, tillämpas för närvarande vissa föreskrifter, som meddelats av styrelsen i cirkulär den 6 november 1926 (nr 246). Enligt dessa skall alltid, då fråga är om tullfrihet vid återinförsel av omalen råg eller omalet vete, tillförlitlig bevisning förebringas om tiden och lägenheten för utförseln, varjämte, om varan anmälts till utförsel vid annan tullanstalt än den, vid vilken varan vid återinförseln anmäles till tulltaxering, och under sådana förhållanden, att utförselbevis kan hava utfärdats för varan, tullmyndigheten i införselorten skall, »innan tullfrihet medgives, från tullmyndigheten i utförselorten införskaffa och vederbörande journal såsom verifikation bilägga intyg därom, att utförselbevis för varan icke utfärdats». I förevarande stycke av 34 § har ansetts böra intagas ett stadgande, som fastslår den princip, varå de nu återgivna föreskrifterna grundats, eller att tullfriheten icke må åtnjutas för vara, beträffande vilken vid tiden för varans utförsel bestämmelser om utförselbevis varit gällande, med mindre av tullverkets handlingar bestyrkes, att sådant bevis icke utfärdats för varan.

35 §.

Paragrafen har samma innehåll som senare delen av § 5 i kontrollkungörelsen, sådan denna lyder enligt kungörelse den 14 oktober 1914 (nr 307).

36 §.

I en del moment av § 4 i gällande tulltaxeförordning har föreskrivits skyldighet att för åtnjutande av tullfrihet vid införsel under i momentet angivna förhållanden avgiva intyg på tro och heder till bestyrkande av att berörda förhållanden föreligga i det förhandenvarande fallet. Emellertid har det visat sig önskvärt att jämväl vid införsel, som i andra moment av paragrafen omhandlas, kunna ålägga vederbörande att på liknande sätt bekräfta de förhållanden, som kunna föranleda tullfriheten. I fråga om tvenne slag av införsel, nämligen resandes och besättningsmäns i § 4 e) och f) i nuvarande tulltaxeförordning nämnda införsel av gång- och sängkläder eller förnödenheter i allmänhet, har Kungl. Maj:t meddelat särskild tilläggsföreskrift i sådant syfte genom kungörelse den 16 december 1921 (nr 739). Då styrelsen ansett det vara av stort värde för tullverket att äga möjlighet att i varje fall, där tullfrihet begäres enligt 5 § d)—x) i nya tulltaxeförordningen, erhålla intyg på tro och heder från vederbörande till stöd för varans tullfria utlämnande, har styrelsen i förevarande 36 § föreslagit bestämmelser i sådan riktning. Såsom ovan i annat sammanhang antytts har styrelsen för avsikt att i de blivande anvisningarna angiva, i vilka av dessa fall avfordrandet av ifrågasatta slag av intyg under alla omständigheter skulle behöva förekomma. De fall, som nu avses, torde sannolikt komma att utgöras huvudsakligen av sådana, i vilka särskild bekräftelse medelst intyg för närvarande är obligatorisk.

37 §.

Bestämmelserna i denna paragraf äro överflyttade från § 5 näst sista stycket i gällande tulltaxeförordning, sådant detta lyder enligt kungörelse den 25 april 1924 (nr 97), samt § 7 i samma förordning.

38 §.

Det i denna paragraf åt tullmyndighet vid gränsen lämnade bemyndigandet att i särskilt fall meddela till äventyrs erforderliga kontrollföreskrifter till förekommande av missbruk av rätten till den i paragrafen omnämnda tullfriheten återfinnes för närvarande i § 7 i tulltaxeförordningen.

39 §.

Då i förevarande paragraf är fråga om återinförsel av vara, hava bestämmelserna i paragrafen i viss mån anpassats efter förslagets 36 §. Gällande föreskrifter i ämnet återfinnas i senare delen av § 9 mom. 2 i tulltaxeförordningen.

Den i 78 § ifrågasatta obligatoriska skyldigheten att avgiva bestyrkt försäkran i vissa avseenden för rätt till tullindring vid återinförsel av vara i allmänhet, som i utlandet undergått reparation eller bearbetning, har beträffande här ifrågakvarande mera lokalt begränsade trafik ansetts icke vara av omständigheterna påkallad.

40 §.

Den tullfrihet, varom i denna paragraf sägs, är likartad med den temporära tullfrihet för varor i allmänhet, i fråga om vilken tillämpningsföreskrifter äro efter förebild av nu gällande stadganden föreslagna i 58—62 §§. Vissa av de principer, som kommit till uttryck i nämnda föreskrifter, hava därför tillämpats även vid avfattningen av föreliggande 40 §. Dock hava i det förhandenvarande fallet högst väsentliga lättnader i de för temporär tullfrihet eljest bestämda villkoren funnits kunna utan äventyr för statsverkets rätt förordas.

Förslaget om en frist av en månad efter dispositionstidens utgång för styrkande av varans återutförsel är avsett att innebära ett av de ofta besvärliga

kommunikationsförhållandena i gränstrakterna påkallat särskilt tillmötesgående mot gränsbefolkningen.

41 §.

Sedan lång tid tillbaka hava villkoren för tullfrihet för utländsk järnvägs-materiel, som i trafik ingår till tullområdet, varit upptagna för sig i annan författning än den, vari kontrollföreskrifterna för åtnjutande av tullfrihet för andra i trafik inkommande transportmedel meddelats. Anledningen därtill har möjligen varit den, att tullfriheten ansetts närmast utgöra en inskränkning i den för järnvägsmaterielen samtidigt medgivna befrielsen från varje förtullningsåtgärd.

För närvarande äro ifrågavarande villkor intagna i 148 § i tullstadgan, där de återfinnas i första styckets andra punkt. Det har för överskådlighetens skull funnits lämpligt att i förevarande paragraf återgiva de sålunda fastställda villkoren.

42—44 §§.

Mot dessa paragrafer svarar första stycket av § 4 i kontrollkungörelsen, sådant det lyder i kungörelse den 13 april 1928 (nr 78).

Med avseende å tiden för den tullfria dispositionen av transportmedlet gäller enligt sistnämnda författningsrum, att återutförseln skall äga rum »inom tre månader efter införseln eller inom den längre tid, dock icke utöver ett år, tullanstalten må, där särskild omständighet givit anledning därtill, hava bestämt». Enligt sista punkten i sista stycket av 7 § i nya tulltaxeförordningen må tullfriheten icke åtnjutas »för längre tid än tre månader efter införseln, dock må för särskilt fall medgivas utsträckning av sistnämnda tid intill ett år». Den hittills gällande bestämmelsen stadgar således ovillkorlig rätt till tre månaders dispositionstid, medan de nya föreskrifterna synas förutsätta, att även kortare dispositionstid än tre månader skall kunna ifrågakomma. En särskild prövning av frågan om rätten till tullfrihet jämväl i vad avser för månens åtnjutande för tiden intill tre månader från införseln blir följaktligen nödvändig. Lämpligt har syntes vara, att denna prövning omhänderhaves av samma lokala myndigheter, som hittills haft att på särskild framställning avgöra, huruvida tullfriheten må kunna få åtnjutas för tiden efter de tre månaderna, och att samma ordning för begäran om tillståndet och expediering av beslutet därom iakttages som i sistberörda fall. Den nya ordningen torde vara ägnad att i allmänhetens likaväl som i tullverkets intresse åstadkomma likformighet med avseende å behandlingen av frågor rörande tullfria dispositioner av transportmedel och varor i allmänhet ävensom att till undvikande av att inhemska transportidkares intressen trädas för nära möjliggöra en anpassning från fall till fall av den tid, som skäligen kan vara tillräcklig för fyllande av enbart det ändamål, för vilket transportmedlet införts. På det att den speciella möbeltransporttrafiken på utlandet ej skall komma att härav lida någon besvärande inskränkning i hittillsvarande dispositionsrätt, har styrelsen för avsikt att i de tilltänkta anvisningarna införa ett åläggande för tullmyndigheterna att vid bestämmande i fråga om flyttvagn, möbelskåp eller annat för befördran av möbler särskilt avsett transportmedel av den tid, varunder tullfrihet finge åtnjutas, taga hänsyn jämväl till den tid, som kunde beräknas åtgå för anskaffande av returfrakt åt transportmedlet vid dess återutförsel.

I sista stycket av 42 § hava meddelats föreskrifter, hämtade ur Kungl. Maj:ts brev till generaltullstyrelsen den 23 mars 1928 (Tullverkets författningssamling nr 74) angående rätt att använda såsom säkerhet för tull utfärdad passersedel för åtnjutande av tullfrihet jämlikt § 4 r) tulltaxeförordningen för viss transportmateriel m. m.

Det i 43 § andra stycket föreslagna förbudet mot bedrivande av egentlig inrikestrafik liksom ock den i 44 § första stycket ifrågasatta påföljden vid överträdandet därav motsvaras av i ett flertal författningsrum på sin tid meddelade föreskrifter angående rätten till tullfri disposition av skilda transportmedel.

Genom bemyndigande, som lämnats generaltullstyrelsen i § 3 av Kungl. Maj:ts brev den 24 maj 1929 (Tullverkets författningssamling nr 137) angående ändrade bestämmelser om rätt för resande, som endast tillfälligtvis skall vistas inom riket, att utan erläggande av tull under viss tid förfoga över medförd automobil, avsedd att inom samma tids utgång återutföras, har möjlighet beretts styrelsen att godtaga även annan bevisning om återutförelse av automobil, införd å passersedel, än som i allmänhet skall föreligga. Detta bemyndigande har styrelsen funnit kunna utan äventyr för statsverkets intressen utsträckas såtillvida, att dylik särskild bevisning skulle kunna av styrelsen godkännas i fråga om utförelsen jämväl av annat transportmedel än nyss nämnts. Bestämmelser härom hava föreslagits, i fråga om automobiler, medförda å passersedel, i 52 § sista stycket och beträffande annat transportmedel i 44 § andra stycket.

45 §.

Motsvarar avdelningen A av § 4 i kontrollkungörelsen, sådan paragrafen lyder enligt kungörelse den 13 april 1928 (nr 78).

46 §.

Utgör en huvudsakligen redaktionell omarbetning av de väsentliga bestämmelserna i avdelningen C av § 4 i kontrollkungörelsen, sådan paragrafen lyder enligt kungörelsen den 13 april 1928 (nr 78). I första stycket har dock föreslagits den lättnaden, att utfästelsen angående behörig återutförelse eller förtullning av luftfartyget skall kunna få avgivas av antingen luftfartygets befälhavare — vilken, där särskild sådan ej blivit anställd, är föraren — eller dess redare eller ägare och således icke såsom nu av endast föraren.

47—50 §§.

Den tullfrihet, å vilken tillämpningsföreskrifterna i förevarande paragrafer skulle hava avseende, förefinnes icke för närvarande i samma omfattning, som i nya tulltaxeförordningen medgivits. Den är begränsad till att avse reservdelar till sådana utländska, i vagnsamtrafik gående järnvägsvagnar, vilka enligt gällande samtrafiksöverenskomelser skola repareras i Sverige; enligt ett Kungl. Maj:ts brev till generaltullstyrelsen den 3 mars 1916 (se styrelsens cirkulär den 12 april 1916, nr 4) må dessa reservdelar tullfritt disponeras jämlikt § 4 r) i tulltaxeförordningen. Såsom villkor för denna speciella tullfrihet har, med hänsyn till föreliggande omständigheter, föreskrivits endast att reservdelarna skola av vederbörande järnvägsförvaltning hos tullanstalten angivas vara införda i syfte att användas vid reparation av nyssnämnda slag av vagnar.

Några allmänna kontrollföreskrifter för rätten till tullfri disposition av särskilt inkommande lösa delar till transportmedel i trafik finnas således icke. De i föreliggande paragrafer föreslagna allmänna tillämpningsföreskrifterna hava med andra ord icke någon direkt motsvarighet i nu gällande stadganden. Emellertid har det ansetts naturligt, att desamma så nära som möjligt överensstämma med föreskrifterna om kontrollen vid tullfri disposition av de transportmedel, för vilka delarna äro avsedda, varför förslag i sådan riktning här framlagts.

I 48 § föreslagen begränsning i rätten att tillämpa den nya tulltaxeförordningens stadgande i 7 § a) om tullfrihet för lösa delar till transportmedel har

närmast föranletts av ett i tulltaxesakkunnigas betänkande (sid. 228) förekommande uttalande i saken. De sakkunniga hava nämligen vid framförandet av förslaget om medgivande av tullfrihet, varom här är fråga, sagt sig förutsätta, att bestämmelserna om denna tullfrihet »skola komma i tillämpning endast beträffande enstaka fall och att i fråga om sådan mera omfattande reparationsverksamhet, som bedrives i samband med nybyggnad eller förbyggnad av fartyg och framställning av exportvaror, restitutionsbestämmelserna fortfarande skola tillämpas».

51 §.

Närmare bestämmelser om rätt för resande, som endast tillfälligtvis skall vistas inom riket, att utan erläggande av tull under viss tid förfoga över medförd automobil, avsedd att inom samma tids utgång återutföras, äro meddelade i Kungl. Maj:ts brev till generaltullstyrelsen den 8 juni 1923 (Tullverkets författningssamling nr 150) jämte därvid fogad bilaga, åberopat i kungörelse av samma dag (nr 179). Ändringar i berörda brev hava vidtagits genom Kungl. Maj:ts brev den 24 maj 1929 (Tullverkets författningssamling nr 137).

De väsentliga av dessa bestämmelser hava överflyttats till förevarande 51 § och några av de följande paragraferna. Återstående bestämmelser hava ansetts vara av den art, att de hellre böra få sin plats i anvisningarna.

I fråga om den tidsbegränsning, som föreslagits i andra stycket av 51 §, må anföras följande. Enligt äldre bestämmelser tillkom rätten till tullfri disposition av medförd automobil endast sådan resande, som icke var bosatt inom riket. I fråga om dylik automobil, för vilken vid införseln åberopats gällande passersedel, kunde vid det förhållandet, att automobilens innehavare oftast var utlänning och såsom sådan förutsattes vara vid automobilens införsel stadd å verklig turistresa, den av riksdagen bestämda längsta dispositionstiden av ett år ur praktisk synpunkt medgivas i varje fall. Genom kungörelse den 11 maj 1928 (nr 111) angående ändrad lydelse av § 8 mom. 3 i tulltaxeförordningen utvidgades emellertid rätten till ifrågavarande slag av tullfrihet till att omfatta varje »resande, som endast tillfälligtvis skall vistas inom riket». Härigenom kom således svensk undersåte i ökad grad i åtnjutande av tullfriheten. Någon avknappning med hänsyn härtil i den generella dispositionstiden för automobil, medförd å passersedel, vidtogs emellertid icke då av Kungl. Maj:t. Det har nu synts styrelsen angeläget, att en dylik minskning i den allmänt tillåtna dispositionstiden kommer till stånd och att således beträffande automobil, vars ägare icke är utlänning, en prövning för varje särskilt fall av frågan, huruvida utöver en skälig tid — förslagsvis den för tullfri disposition av transportmedel i allmänhet bestämda tiden av tre månader — ytterligare tid för tullfrihet må kunna utan men för annat intresse beviljas. Ur svensk näringssynpunkt torde nämligen förhållandena härutinnan i fråga om en svensk undersåte te sig anorlunda än beträffande en utlänning. Har en svensk undersåte, som till och med kan vara bosatt i Sverige, anskaffat sin automobil i främmande land i stället för att inköpa densamma inom det egna landet, synes från näringshåll med fog kunna krävas en mera snäv tolkning av begreppet »tillfälligtvis vistas» än i fråga om en utlänning, av vilken ej rimligtvis kan begäras, att han för uppehållet inom vårt land, som oftast är att hänföra till egentlig turistresa, här tillhandlar sig färdmedlet. Bestämmelserna i det föreliggande andra stycket av 51 § hava därför uppbyggts efter hittills gällande föreskrifter i ämnet med den jämkning beträffande av annan än utländsk undersåte ägd automobil, som föranledes av den här ovan angivna ståndpunkten.

52 §.

Första stycket i paragrafen innehåller föreskrifter, hämtade ur § 1 c) och f) i ovan återopade bilaga till Kungl. Maj:ts brev den 8 juni 1923 (Tullverkets författningssamling nr 150).

Andra stycket i paragrafen motsvarar vissa delar av § 1 f) och § 3 i samma bilaga, sistnämnda paragraf sådan den lyder enligt Kungl. Maj:ts brev den 24 maj 1929 (Tullverkets författningssamling nr 137).

53 §.

I andra stycket av denna paragraf föreslagna tider för tullfri disposition av automobil, som ej medföres å passersedel, överensstämmer med de tidsfrster, som dels i sista stycket av 7 § i nya tulltaxeförordningen bestämts i fråga om tullfrihet i vissa fall för transportmedel i allmänhet, dels i nyssnämnda 51 § föreslagits för tullfri disposition av med passersedel försedd automobil, som medföres av annan än utländsk undersåte.

54 §.

Genom bestämmelser i § 5 av förut omförmälda bilaga till Kungl. Maj:ts brev den 8 juni 1923 (Tullverkets författningssamling nr 150) äger utländsk ämbets- eller tjänsteman, som under tjänsteresa i det egna landet passerar svenskt område i gränstrakterna å medförd automobil, tullfritt disponera automobilen utan några egentliga tullformalityter.

Enligt förevarande 54 § skulle icke blott denna tullklaringslättnad bibehållas, utan även enahanda förmån tillgodokomma ämbets- eller tjänsteman, som vore anställd vid svensk beskickning eller svenskt konsulat i utlandet. Det har nämligen synts styrelsen vara uppenbart, att ej mindre tilltro bör skänkas åt de muntliga uppgifter om resans karaktär av tillfällig tjänsteresa, som lämnas av en i svensk tjänst utomlands anställd ämbets- eller tjänsteman, än åt de, som avgivas av person med främmande statsanställning i utlandet.

55 §.

I en hos Kungl. Maj:t gjord framställning av den 8 augusti 1929, vilken den 16 augusti 1929 remitterats till styrelsen för utlåtande, har kungl. automobilklubben — under hänvisning till ett av 1927 års motorfordonssakkunniga den 31 juli 1929 avgivet betänkande med förslag till förordning om motorfordon m. m. (Statens offentliga utredningar 1929:16), däri ifrågasatts gynnsam behandling i trafikhänseende för så kallade trailers och husvagnar — anhållit, att även tullföreskrifterna måtte bliva underkastade revision, i syfte »att till automobiler, vilka utan tullavgifts erläggande få tillfälligt brukas här i landet, måtte kunna kopplas så kallad trailer eller husvagn utan extra kostnad eller besvär vid tullklarering».

Till stöd för framställningen har automobilklubben anfört i huvudsak följande. Den alltmör utbredda användningen av motorfordon vid turisttrafik hade bland annat föranlett tillkomsten av ifrågavarande vagnar. Trailers vore benämningen å små lätta en- eller tvåhjuliga påhängsvagnar, vilka tillkopplades automobilen och avsåges huvudsakligen för transport av det personliga bagaget, tältutrustning och dylikt. Med husvagnar förstodes relativt lätta, tvåhjuliga, täckta släpvagnar, inredda på sådant sätt, att de kunde användas som bostad av de resande. Dessa båda slag av släpvagnar hade i utlandet kommit till vidsträckt användning, men de hade hittills endast i undantagsfall kunnat brukas här i landet på grund av nuvarande i detta avseende synnerligen otillfredsställande bestämmelser såväl i motorfordonsförordningen som i tullförfattningarna. De svenska bestämmelserna hade icke sällan föranlett, att utländska automobilturister, vilka medfört trailers eller liknande släpvagn,

i Danmark avbrutit en påtänkt automobilfärd i Sverige, Norge och Finland. Denna spärr mot norr komme vanligen så mycket mera överraskande som i så gott som samtliga andra länder ovan angivna slag av släpvagn finge införas för tillfälligt bruk utan erläggande av tullavgift, om endast anteckning därom gjordes å passersedeln eller, såsom förhållandet vore i vissa länder, särskild passersedel för släpvagnen företeddes.

Vad sålunda av automobilklubben anförts har synts styrelsen förtjäna beaktande. Styrelsen har därför i första stycket av förevarande paragraf intagit föreskrift av innehåll, att vid tillämpning av bestämmelserna om tullfrihet för automobil, som medföres av resande, till automobilen skall anses höra även till denna fast eller tillfälligt kopplad en- eller tvåhjulig släpvagn, avsedd för transport av de resandes personliga tillhörigheter (*trailer*) eller inredd med bäddar eller annan bostadsutrustning för de resande (*husvagn*). Därest den sålunda tillstyrkta föreskriften finnes böra utfärdas, har styrelsen för avsikt att i anvisningarna meddela bestämmelser dels därom, att passersedeln eller tillståndsbeviset för automobilen icke må anses gälla jämväl för trailern eller husvagnen med mindre den tillkopplade vagnen är vederbörligen antecknad i passersedeln eller tillståndsbeviset, dels ock därom, att, i händelse vid automobilens utförsel finnes, att i passersedeln eller tillståndsbeviset antecknad trailer eller husvagn ej medföres, uttagande av tullen för densamma skall ske i samma ordning, som bestämts för införskaffande i förekommande fall av tullen för automobilen.

Sista stycket av 55 § motsvarar § 6 i förenämnda bilaga till Kungl. Maj:ts brev den 8 juni 1923 (Tullverkets författningssamling nr 150).

56 och 57 §§.

Vad 56 § innehåller i fråga om tullfrihet, vilken med tillämpning av 7 § a) i nya tulltaxeförordningen kan under viss tid få av befolkningen vid gränsen mot Finland eller Norge åtnjutas för dragare eller fordon, som uppenbarligen användes endast för transport av varor eller personer till Sverige över gränsen, motsvarar viss del av § 4 r) i gällande tulltaxeförordning, sådant författningsrummet lyder i kungörelse den 30 april 1927 (nr 162). Angående förevarande paragrafs innehåll i övrigt samt beträffande 57 § må anföras följande.

Sedan Kungl. Maj:t den 8 november 1912 beslutit avlåta proposition till riksdagen, i syfte att tullfrihet måtte medgivas för bland annat dragare och fordon, som av gränsbefolkningen fördes från Norge eller Finland till närbelägen ort i Sverige för att under viss kortare tid här i riket användas till timmerforsling eller annat dylikt ändamål, förordnade Kungl. Maj:t i avvaktan på riksdagens beslut i ämnet, i kungörelse samma dag (nr 303), att dragare och fordon, som infördes under nyss angivna omständigheter, finge disponeras mot deposition hos vederbörande tullmyndighet vid gränsen av belöpande tullavgift samt iakttagande av de kontrollföreskrifter, som av tullmyndigheten meddelades i och för behörig identifiering vid återutförseln, ävensom att de deponerade beloppen skulle, därest den ifrågasatta tullfriheten bleve genom allmän författning medgiven, till vederbörande återbetalas i den mån varorna återutfördes inom ett år efter införseln, men, i händelse återutförseln ej ägt rum inom sådan tid eller tullfrihet icke bleve medgiven, i vederbörliga journaler uppdebiteras.

Tullfriheten blev sedermera av riksdagen medgiven, och kungörelse i ämnet, avseende visst tillägg till § 8 mom. 4 i tulltaxeförordningen, utfärdades den 11 april 1913 (nr 38). Berörda tillägg, vars innehåll ännu är gällande, innefattar bestämmelser om rätt till tullfrihet även för kreatur, vilka från Norge eller Finland införas för att under viss tid å närbelägen ort i Sverige gå i bet. I sista punkten av tillägget förekommer det stadgandet, att, därest tiden för

dispositionen inom Sverige överstiger tre månader, medgivandet av tullfriheten skall ankomma på prövning av generaltullstyrelsen i enahanda ordning och under villkor, som i § 8 mom. 1 i tulltaxeförordningen föreskrivas för temporär tullfrihet för varor i allmänhet.

Den gränstrafik, varom här är fråga, har synts styrelsen vara i behov av största möjliga lättnader med avseende å tullformaliteter. Styrelsen har för denskull icke funnit lämpligt att i den blivande författningen intagas några allmänt gällande ovillkorliga kontrollföreskrifter, sådana som, enligt vad nyss nämnts, tidigare vid skilda tillfällen blivit meddelade. Ej heller har styrelsen ansett behöfvligt att till styrelsens avgörande hänskjutes fråga om tullfri disposition, som här avses. Dylika ärenden hava synts styrelsen lämpligen böra få handläggas i sin helhet av den lokala tullmyndigheten vid gränsen, som har de bästa möjligheter att från fall till fall bedöma, vilka kontrollföreskrifter, som äro oundgängligen erforderliga till förekommande av missbruk. Bestämmelser, avfattade med denna utgångspunkt, hava intagits i förevarande 56 och 57 §§.

58—62 §§.

Innehållet i dessa paragrafer överensstämmer med vad för närvarande gäller enligt § 8 mom. 1 sista stycket i tulltaxeförordningen, sådant författningsrummet lyder enligt kungörelse den 15 juni 1922 (nr 348), samt vissa delar av generaltullstyrelsens cirkulär den 29 december 1922 (nr 467) med bestämmelser och anvisningar rörande tillämpningen av vissa stadganden om temporär tullfrihet.

Vad beträffar den närmare ordningen för ingivande till och prövning hos distrikttullanstalt, som är centraltullkammare, av framställning, som enligt 58 § och flera andra stadganden i förslaget skulle erfordras, ämnar styrelsen i anvisningarna meddela föreskrift därom, att sådan framställning skall handläggas av tulldirektören eller beträffande vissa framställningar om tullindring, tullbehandlingsinspektionen.

I första stycket av 62 § har intagits ett uttryckligt bemyndigande för styrelsen att i särskilt fall medgiva, att tullen icke skall uttagas, även om återutförseln skett utan tullkontroll, för så vitt annan tillförlitlig bevisning föreligger om att återutförseln skett i tid. Liknande bemyndiganden hava föreslagits i 44 och 52 §§.

63 §.

Då tulltaxesakkunniga framlade förslag till vissa jämkningar i stadgandena om temporär tullfrihet, ifrågasatte de bland annat sådan ändring i 8 § 1 mom. i tulltaxeförordningen, att dylik tullfrihet skulle kunna medgivas för vara, som införts för att komplettera annan, för utförsel avsedd vara. Vid framförandet av förslaget, vilket sedermera bifölls av riksdagen, erinrade de sakkunniga (sid. 230 i betänkandet) om att jämlikt § 13 mom. 5 i tulltaxeförordningen, sådant detta författningsrum lyder enligt kungörelse den 18 juni 1926 (nr 235), tullrestitutionsrätt (*industrirestitution*) visserligen kunde medgivas bland annat beträffande vara, som infördes för användning till komplettering av vara, avsedd att utföras, men att begagnandet av denna restitutionsrätt vore förknippat med omständliga formaliteter och därav förorsakad tidsutdräkt. Den föreslagna utsträckningen av rätten till temporär tullfrihet enligt § 8 mom. 1 i tulltaxeförordningen hade därför ansetts böra genomföras. Dock behövde detta ej föranleda ändring av de åberopade bestämmelserna om tullrestitution. I det fall, att kompletteringsverksamheten vore av större omfattning och bedrevs i samband med framställning av exportvaror, för vilka restitutionsrätt erhöles, syntes nämligen enligt de sakkunnigas mening restitutionsförfarandet fortfarande kunna utan olägenhet tillämpas.

I anledning av nämnda förslag framhöll på sin tid en tullmyndighet, som beretts tillfälle att yttra sig över de sakkunnigas betänkande, att, då förmåner-na enligt de olika författningsrummen i realiteten vore av samma art, det vore nödvändigt, att till undvikande av olikformighet i tillämpningen vederbör-ligen reglera gränserna för respektive myndigheters befogenhet i fråga om dessa förmåners medgivande. Meddelandet av rätten till temporär tullfrihet vore nämligen av beskaffenhet att kunna lämnas av lokal tullmyndighet, un-der det att medgivandet av rätten till industrirestitution skulle ankomma på generaltullstyrelsen.

I anslutning till detta uttalande anförde generaltullstyrelsen i sitt den 31 maj 1928 avgivna utlåtande över betänkandet, att styrelsen, som icke funnit något att erinra mot förslaget, förutsatte, att erforderliga direktiv komme att meddelas i blivande tillämpnings- och kontrollföreskrifter.

Enligt det vid propositionen till riksdagen den 8 februari 1929 (nr 65) med förslag till tulltaxeförordning fogade statsrådsprotokollet yttrade vid ären-dets föredragning departementschefen i denna fråga (sid. 174—175), att de uttalade farhågorna för att det skulle bliva förenat med svårigheter att upp-draga gränserna för respektive myndigheters befogenhet i här ifrågavarande fall knappast syntes berättigade. Den underordnade tullmyndighetens befo-genhet att medgiva förmån, som här avsåges, skulle nämligen omfatta endast kompletteringsföremål, under det att generaltullstyrelsen skulle hava att med-giva rätt till tullrestitution i sådana fall, då det vore fråga om såväl komplet-teringsföremål som materialier för tillverkning av exportvara.

För egen del hyser styrelsen fortfarande den uppfattningen, att, i den mån så är möjligt, riktlinjer för bedömandet, i vilka fall det ena eller andra författ-ningsrummet skall komma till tillämpning, böra uppdragas i de förevarande till-lämpningsföreskrifterna. Varken de sakkunnigas eller föredragande departe-mentschefens nyss återgivna yttrande i ämnet synes tala emot att så sker. En fullt bestämd avgränsning lär visserligen icke kunna åstadkommas; men genom att följa den anvisning, som ligger i de sakkunnigas uttalande i fråga om det fall, då tullrestitutionsförfarandet skulle fortfarande kunna utan olägenhet tillämpas, nämligen där »kompletteringsverksamheten är av större omfattning och be-drives i samband med framställning av exportvaror, för vilka restitutionsrätt erhållits», torde dock en ganska tillfredsställande avgränsning kunna åväga-bringas. En sådan avgränsning bör med lika stort fog som beträffande varor, avsedda att komplettera annan vara, företagas i fråga om varor, som införas för att själva kompletteras och därefter återutföras.

I överensstämmelse med denna styrelsens uppfattning har förevarande 63 § utformats.

64 §.

Bestämmelserna i denna paragraf, vilka hämtats ur förenämnda, av general-tullstyrelsen utfärdade cirkulär den 29 december 1922 (nr 467), hava ansetts vara av den vikt, att desamma rätteligen böra meddelas av Kungl. Maj:t.

65 §.

Till ledning vid avfattningen av denna paragraf har tjänat innehållet i en efter underhandlingar mellan Sverige och Danmark genom noteväxling den 23 och den 28 juli 1924 (Tullverkets författningssamling nr 280) avslutad överenskommelse om tullfrihet i vartdera landet för från det andra landet införda filmprov, på grundval av reciprocitet.

66—69 §§.

Paragraferna hava avfattats i närmaste anslutning till bestämmelserna i artikel 10 av internationella konventionen den 3 november 1923 (Sveriges

överenskommelser med främmande makter 1926: nr 9) rörande förenkling av tullformaliteter. För närvarande gälla likartade stadganden enligt Kungl. Maj:ts brev till generaltullstyrelsen den 7 maj 1926 (Tullverkets författningssamling nr 99); flera av de i nämnda brev meddelade tjänstgöringsföreskrifterna hava nu ansetts böra överföras till anvisningarna, varvid en del jämföringar synts böra i trafikens intresse företagas.

Överenskommelse sådan som den i sista stycket av 66 § åsyftade har träffats genom artikel 7 i handels- och sjöfartstraktaten med Tyska riket den 14 maj 1926 (Sveriges överenskommelser med främmande makter 1926: nr 14), vilken traktat emellertid till följd av uppsägning den 26 juni 1929 (1929: nr 21) kommer att upphöra att gälla den 15 februari 1930. I anvisningarna ämnar styrelsen fästa uppmärksamheten å att, om fabriksidkare eller köpman, som är etablerad i land, med vilket träffats internationell överenskommelse, som nu avses, äger på grund av överenskommelsen rätt att under viss längre tid än sex månader åtnjuta tullfrihet för införda varuprov eller mönster efter allenast muntlig anmälan, sådan rätt även skall anses tillkomma fabriksidkare eller köpman, som är etablerad i annat land, vilket i avseende å handeln i allmänhet eller särskilt handelsresandes behandling äger åtnjuta mest gynnsamt nations rätt i Sverige.

70 §.

I paragrafen föreslaget förfaringssätt överensstämmer med den ordning, som nu gäller enligt generaltullstyrelsens cirkulär den 2 februari 1925 (nr 44) angående underställning i vissa fall av ansökningar om temporär tullfrihet.

71 §.

Den lättnad i tullformaliteter, som enligt denna paragraf skulle få åtnjutas i fall, då varor infördes för att förevisas såsom utställningsföremål å utställning, som anordnats av statlig eller kommunal myndighet här i riket eller under beskydd av främmande makts härvarande sändebud, är icke enligt nu gällande bestämmelser medgiven.

Det har emellertid synts styrelsen uppenbart, att de förhållanden, under vilka varorna komme att utställas här i landet, möjliggöra ett efterlåtande av det eljest gällande villkoret för den temporära tullfriheten, att visst penningbelopp skall nedsättas eller särskild säkerhet ställas.

Vissa förenklingar i tullklareringen av utställningsföremål, som inkomma i större myckenhet, liksom ock i fråga om dekorationer, kostymer eller andra dylika föremål, som inkommit för att användas vid tillfälliga teater- eller cirkusföreställningar, hava synts styrelsen böra genomföras. Bestämmelserna därom torde emellertid hava sin rätta plats i anvisningarna.

72 §.

Den i paragrafen angivna ordningen för prövning av framställning om tullfrihet under viss tid för föremål till allmännyttigt företag överensstämmer med vad i sådant hänseende för närvarande gäller enligt § 8 mom. 2 i tulltaxeförordningen, sådant momentet lyder enligt kungörelse den 15 juni 1922 (nr 348).

73 och 74 §§.

Till belysande av omfattningen av de villkor, som för närvarande pläga uppställas för tullfrihet, varom här är fråga, må lämnas en redogörelse för ett av styrelsen den 22 augusti 1929 efter samråd med kommerskollegium meddelat beslut i anledning av framställning av ett utländskt företag att få intill utgången av år 1929 tullfritt disponera ett införsatt mudderverk med en ankarponten och tillbehör samt en bogserbåt och fyra pramar, vilken ma-

teriel, enligt vad hamnförvaltningen i en svensk stad i skrivelse till styrelsen upplyst, var avsedd att användas i stadens hamn för muddringsarbeten, som hamnens styrelse uppdragit åt sökanden att utföra. Genom ifrågavarande beslut medgav styrelsen, att materielen finge, i den mån densamma vore tullpliktig, mot deposition av belöpande tullavgifter eller ställande annorledes av godkänd säkerhet därför av sökanden för omförmålda ändamål disponeras, med rätt för sökanden att, därest utförseln av materielen eller viss del därav ägde rum före utgången av år 1929, återbekomma det deponerade beloppet eller den del därav, som svarade mot vad som återutförts, samt, om till äventyrs annan säkerhet blivit ställd, sådan säkerhet, sedan för den del av materielen, som eventuellt icke blivit återutförd, tull behörigen erlagts. Såsom särskilda villkor föreskrev styrelsen tillika, att materielen skulle i vanlig ordning tulltaxeras samt till bestyrkande vid återutförseln av identiteten noggrant beskrivas och, i den mån sådant lämpligen kunde ske, föras med viss tullmyndighets i införselorten plomber, stämpelar eller märken ävensom att materielen vid kontrollbehandling i och för återutförsel skulle finnas överensstämmande med vad vid införseln blivit uttrönt och antecknat, varjämte de vid införseln möjligen åsatta plomberna, stämpelarna eller märkena skulle vid återutförseln finnas orubbade. Vidare skulle materielen anmälas till återutförsel vid tullanstalten i införselorten och återutförseln äga rum under tullkontroll. Bland villkoren ingingo slutligen tvenne erinringar om vissa gällande stadganden, nämligen att sökanden skulle vidkännas alla av medgivandet uppkommande kostnader samt att fartyg, som enligt allmänna regler icke vore berättigat till kustfart, ej finge användas i sådan fart, med mindre vederbörligt tillstånd därtill utverkats.

Det har av styrelsen ansetts bliva av ett visst värde för trafiken och för övrigt stå i god överensstämmelse med innebörden av 11 § i den nya tulltaxeförordningen, om i de föreliggande tillämpningsföreskrifterna angives den ram, inom vilken de särskilda villkoren för ifrågavarande tullfrihet böra hållas. Styrelsen har därför i föreliggande 73 och 74 §§ intagit förslag till stadganden i sådant syfte. Därvid har styrelsen beaktat flera av de principer, som, enligt vad det ovan återgivna beslutet utvisar, på senare tiden följts; dock har styrelsen i 74 § ifrågasatt en lättnad i skyldigheten att deponera ett mot tullen för materielen svarande belopp eller ställa säkerhet därför i det fall, då föremålen införas för statlig eller kommunal myndighet, som på egen risk omhänderhar utförandet av det arbete, för vilket föremålen äro behövlige. Tidsbegränsningen i 73 § första stycket har föreslagits, enär erfarenheten visat, att med hänsyn till svenska näringsidkares intressen en viss försiktighet med avseende å dispositionstiden är att iakttaga vid beviljande av framställningar om tullfrihet av omhandlade slag.

75 §.

Medgivande av tullfrihet under viss tid för lokomotiv och järnvägsvagnar, som av järnvägsförvaltning förhyras från utlandet, ankommer för närvarande enligt § 8 mom. 2 i tulltaxeförordningen, sådant momentet lyder enligt kungörelse den 15 juni 1922 (nr 348), på generaltullstyrelsen efter samråd med kommerskollegium. Enligt första stycket av förevarande 75 § skulle denna ordning bibehållas.

Tillstånd att under viss tid tullfritt disponera förhyrd järnvägsmateriel har tidigare, då dylika ärenden berodde på Kungl. Maj:ts prövning, lämnats under huvudsakligen följande villkor (se exempelvis beslut den 6 juli 1917), nämligen: att järnvägens förvaltning skulle vid införseln av materielen deponera å denna belöpande tull eller ställa vederbörlig säkerhet därför; att å materielen förefintliga nummer ävensom materielens vikt skulle antecknas för bli-

vande kontroll vid utförseln; att materielen skulle utföras över den stad, dit den införts; samt att återutförseln skulle ske före viss begränsad tids utgång och under tullkontroll.

Av samma skäl, som åberopats vid 73 och 74 §§, har styrelsen ansett önskligt, att i föreliggande tillämpningsföreskrifter angivas vissa huvudbestämmelser om villkoren för tullfriheten vid införsel av ifrågavarande järnvägsmateriel. Sådana hava föreslagits i förevarande 75 §. De föreskriva i stort sett enahanda ordning, som enligt vad ovan föreslagits skulle gälla beträffande de för annat allmännyttigt ändamål införda föremålen. Någon skärpning i de villkor, som enligt nyss återgivna beslut tidigare föreskrivits, kommer således icke att inträda; i stället har i andra punkten i sista stycket av paragrafen införts en lindring i villkoren för tullfri disposition av materiel, som förhyrts av statens järnvägar. Berörda lindring har synts så mycket mera påkallad, som statens järnvägar dels, på sätt hänvisningen i 41 § angiver, svarar för återutförsel av åtskillig järnvägsmateriel, som i trafik ingått till tullområdet, dels ock enligt vissa bestämmelser i tullstadgan numera tillser, att behörig återutförsel äger rum av en betydande mängd annat tullgods, som befinner sig i dess vård.

76 §.

Denna paragraf har samma innehåll, som vissa delar av sista stycket i § 9 mom. 1 i tulltaxeförordningen, sådant författningsrummet lyder enligt kungörelse den 18 juni 1926 (nr 235), ävensom av generaltullstyrelsens cirkulär den 29 december 1922 (nr 468) med vissa bestämmelser och anvisningar rörande tullindring vid återinförsel av i utlandet reparerade eller bearbetade varor. De föreslagna bestämmelserna hava samtliga synts styrelsen vara av den grundläggande betydelse, att de, i likhet med vad ovan ifrågasatts beträffande andra motsvarande stadganden, böra utfärdas av Kungl. Maj:t.

Styrelsen har för avsikt att i de blivande anvisningarna meddela föreskrift därom, att framställning, som enligt föreliggande paragraf skall göras hos och prövas av distrikttullanstalt, skall, där distrikttullanstalten är centraltullkammare, liksom nu handläggas av tullbehandlingsinspektionen och således icke av tulldirektören. Enligt vad som framgår av bestämmelserna i § 6 och § 20 mom. 1 i den av generaltullstyrelsen utfärdade instruktionen den 30 december 1922 (Tullverkets författningssamling 1923: nr 59) för tulldirektörer och deras expeditioner ankommer nämligen icke i allmänhet frågor, som röra tillämpning av tulltaxan, på tulldirektörs handläggning.

77 §.

Jämlikt sista stycket av § 9 mom. 1 i tulltaxeförordningen, sådant momentet lyder enligt kungörelse den 18 juni 1926 (nr 235), samt generaltullstyrelsens nyss åberopade cirkulär den 29 december 1922 (nr 468) skola frågor om tullindring för i utlandet reparerad eller bearbetad vara på skriftlig framställning avgöras av tullkammaren eller tullbehandlingsinspektionen i införselorten även för det fall, att tullindringen begäres först i samband med varans införsel. I denna ordning har nu i såväl allmänhetens som tullverkets intresse kunnat ifrågasättas en icke oväsentlig förändring, i det att i förevarande paragraf föreslagits ett stadgande, enligt vilket den, som verkställer tulltaxeringen, skulle, utan att särskild skriftlig framställning behövdes, själv kunna avgöra, huruvida och i så fall i vilken omfattning tullindringen kunde medgivas. Styrelsen har således förmenat, att samma enkla förfarande borde utan äventyr för statsverkets rätt kunna tillämpas, vare sig varan enligt uppgift återinföres i reparerat respektive bearbetat skick eller, efter vad i 33 § sägs, i oförändrat skick. I båda fallen har den, som verkställer tulltaxeringen, möjlighet

och, på sätt föreskrives i § 57 i tjänstgöringsreglementet för tullverket den 14 december 1910 (bih. nr 86), jämväl skyldighet att, där han hyser tvekan i fråga om den rätta behandlingen av varan, inhämta besked i saken av föreståndaren för tullanstalten eller tullavdelningen. Det torde emellertid kunna förutsättas, att omhandlade slag av återinförsel skall endast undantagsvis behöva föranleda sådan tvekan.

78 och 79 §§.

De föreskrifter, som föreslagits i dessa paragrafer, överensstämman i huvudsak med nuvarande förfaringssätt, vilket reglerats genom generaltullstyrelsens förutnämnda cirkulär den 29 december 1922 (nr 468). Vid avfattningen av paragraferna hava emellertid jämväl iakttagits vad i 33, 34 och 36 §§ ifrågasatts beträffande vara, som återinföres i oförändrat skick. Omständigheterna vid återinförseln av sådan vara och vara, som avses i förevarande paragrafer, hava nämligen syntts vara i flera avseenden fullt likartade.

80 §.

I likhet med vad sedan lång tid tillbaka gällt enligt § 9 mom. 1 i tulltaxeförordningen, är i 9 § andra stycket i nya tulltaxeförordningen bestämt, att, om vara är i följd av bearbetning hänförlig till tulltaxenummer med högre tullsats än den förut tillämpliga, skillnadstull skall erläggas för varan. Då det förelegat anledning till tvekan, huru denna skillnadstull rätteligen bör i vissa fall beräknas, har det förefallit styrelsen vara naturligt, att i dessa tillämpningsföreskrifter gives till känna vad som bör iakttagas med avseende å skillnadstullens uträknande. Det förslag till föreskrifter härom, som i förevarande 80 § framlagts, har grundats på innehållet i ett Kungl. Maj:ts utslag i regeringsrätten den 24 februari 1922 i härefter refererade mål.

Genom beslut den 1 oktober 1921 fann generaltullstyrelsen, att ett återinfört parti pälsvark, som i utlandet undergått bearbetning, vilken icke väsentligen förändrat varans karaktär, finge jämlikt § 9 mom. 1 i tulltaxeförordningen till vederbörande utlämnas mot tullavgift, utgörande skillnaden mellan å ena sidan det tullbelopp, som vid tiden för utförseln svarat mot den utförda varan, och å andra sidan det tullbelopp, som vid tiden för varans återinförsel eljest skulle hava belöpt å densamma. Enär varan vid utförseln i oberett skick den 5 april och den 28 maj 1921 varit hänförlig till tulltaxerubrik 222, för vilken jämlikt då gällande bestämmelser tullfrihet var stadgad, men vid återinförseln den 17 september 1921 till rubriken 225 med en tullsats av 6 kronor för kilogram, ansåg styrelsen, att skillnadstull borde i det förevarande fallet utgå med sistnämnda belopp. I kungörelse den 5 juni 1921 (nr 278) hade bestämts, att tull för oberedda pälsvark av här ifrågavarande slag skulle utgå med 5 kronor för kilogram (rubrik 222 c). Sedan varuhavaren anfört besvär över styrelsens beslut, förklarade Kungl. Maj:t genom ovannämnda utslag (regeringsrättens årsbok 1922: not. Fi. 88), att, som skillnadstull borde utgå efter de tullsatser, som vid tiden för återinförseln varit gällande för beredda, lösa pälsvark å ena sidan och oberedda pälsvark å den andra, Kungl. Maj:t funne skäligt att med undanröjande av överklagade beslutet visa målet åter till generaltullstyrelsen för ny behandling.

81 §.

Den i paragrafen föreslagna ordningen för erhållande av tullindring vid återinförsel av inom landet tillverkat eller här förut förtullat transportmedel är densamma, som nu tillämpas på grund av stadganden dels i § 9 mom. 1 i tulltaxeförordningen, sådant författningsrummet lyder enligt kungörelse den 18 juni 1926 (nr 235), dels ock i generaltullstyrelsens cirkulär den 1 juli

1926 (nr 174) med vissa bestämmelser och anvisningar rörande tullindring eller tullfrihet vid återinförsel av transportmateriel, som reparerats i utlandet, jämfört med styrelsens förutnämnda cirkulär den 29 december 1922 (nr 468).

Förslag har således icke framlagts om överlåtande även i detta fall på den, som verkställer tulltaxeringen, av avgörandet av fråga om tullindringen. De uppkommande spörsmålen rörande tullindring för transportmedel torde nämligen få anses i allmänhet vara av den art, att bestämmanderätten i dessa fortfarande bör lämpligast handhavas av den överordnade myndigheten. Något egentligt behov för trafiken av en förändring i de härutinnan bestående förhållandena har icke yppat sig och lär väl ej heller kunna antagas komma att föreligga.

82 §.

Liknande försäkran, som i denna paragraf ifrågasättes, skall för närvarande avgivas enligt andra stycket i generaltullstyrelsens cirkulär den 1 juli 1926 (nr 174) med vissa bestämmelser och anvisningar rörande tullindring eller tullfrihet vid återinförsel av transportmateriel, som reparerats i utlandet, jämfört med åttonde stycket i styrelsens ovan omförmälda cirkulär den 29 december 1922 (nr 468).

83 och 84 §§.

Paragraferna hava avfattats efter förebild av de bestämmelser i ämnet, som hittills tillämpats enligt generaltullstyrelsens förutnämnda cirkulär den 1 juli 1926 (nr 174). Vissa smärre jämkningar i förenklande syfte hava därvid vidtagits.

85 §.

Ansluter sig till det i 10 § i nya tulltaxeförordningen förekommande stadgandet, att undersökning av värdet å vara, som under transporten till införselorten genom tillfällighet lidit skada, skall verkställas enligt vad i 4 § i samma förordning sägs om utvärdering av oskadad varas värde.

86 §.

Sedan äldre tider har praxis varit, att, då tullen för vad å en och samma varuanmälan anmälts till förtullning uppgått till så ringa belopp, att uttagandet och redovisningen därav ansetts vålla mera arbete och kostnad för tullverket, än som motsvarat beloppet, tullen icke påförts. Då icke någon bestämmelse i ämnet funnits, synes storleken av det belopp, som ansetts vara lämplig maximigräns för sådant tullfritt utlämnande, hava växlat ganska betydligt, från några få ören till åtminstone 50 öre. Merendels torde emellertid beloppet hava begränsats till 25 å 30 öre.

Mot det tillämpade förfaringssättet lär i princip icke något vara att erinra, förutsatt att, såsom förhållandet nog också hittills torde varit, tullfriheten ej medgives, där omständigheterna tyda på att särskilda åtgärder vidtagas i syfte att mera regelbundet och i större omfattning nedbringa tullbeloppet under högsta gränsen för det tullfria utlämnandet. Ett motsvarande system tillämpas även utomlands; i Finland har i 10 § i lagen om tulltariffen bestämts, att tullräkning icke skall utfärdas å mindre belopp än 2 mark.

Det har förefallit styrelsen vara synnerligen önskligt, att till vinnande av en mera fast grund för förfarandet och åstadkommande av en till allmänhetens fördel likformig behandling i ifrågavarande hänseende av de olika fallen uttryckliga bestämmelser meddelas jämväl i den svenska tullagstiftningen. Gränsen för tullfriheten torde i så fall lämpligen böra sättas vid ett belopp av 30 öre. Beloppet lär åtminstone icke kunna sägas vara för högt tilltaget i jämförelse med tullverkets beräknade kostnad för utfående av tullen för varan; i arbetet med upptagandet av tullen ingå egentligen följande göromål,

nämligen utfärdande av en detaljerad tullklareringsattest, debitering och kontrollering av tullbeloppet, utskrivning av räkning, bokföring i inkommande journalen (eventuellt samtidigt med räkningsutskrivandet), samt uppbörd av avgiften och därmed sammanhängande räkningsföring. Till förebyggande av missbruk torde i överensstämmelse med vad ovan antytts samtidigt med fastställandet av den gräns, inom vilken bortseende från tullen sålunda borde ske, göras den inskränkning i tillämpligheten av bestämmelsen, att denna ej finge gälla i fall, där särskilda omständigheter påkallade tullens uttagande.

Förslag till stadganden av nu angiven innebörd har framlagts i förevarande 86 §. Stadgandena hava nämligen synts hänförliga till tillämpningsföreskrifter av det slag, som enligt 11 § i tulltaxeförordningen Kungl. Maj:t skulle meddela. De hava likartad karaktär som bestämmelserna i 1—5 §§ i det föreliggande förslaget, vilka bestämmelser enligt motiveringen till förslaget till nämnda förordning ansetts utgöra sådana praktiska detaljer av tullklareringsarbetet, för vilkas ordnande riksdagens omedelbara medverkan ej behövde påkallas (se tulltaxesakunnigas betänkande sid. 210).

I detta sammanhang må erinras därom, att Kungl. Maj:t i § 17 a i instruktionen den 22 december 1922 (nr 625) för generaltullstyrelsen, vilken paragraf tillkommit genom kungörelse den 27 juni 1927 (nr 279), föreskrivit, att, därest anmärkning, som framställts vid granskning av tullverkets räkenskaper, rör sig om belopp av så ringa storlek, att sakens utredning och beivrande anses vålla mera arbete och kostnad än som motsvarar beloppet, styrelsen må kunna låta frågan om åtgärd i anledning därav förfalla; dock bör vid fattande av dylikt beslut hänsyn tagas till föreliggande omständigheter, såsom om beloppet representerar ett tid efter annan återkommande fall, om i en och samma räkenskap förekommer mer än en dylik post eller om principiella skäl till anmärkning kunna anses föreligga. En liknande föreskrift har av Kungl. Maj:t meddelats i § 21 mom. 1 i instruktionen den 27 juni 1927 (nr 280) för riksräkenskapsverket.

87 §.

I fråga om undertecknande av försäkran, som enligt tulltaxeförordningen eller därtill anslutna författningsbestämmelser skolat i olika fall avlämnas till tullmyndighet, har hittills städse upprätthållits det kravet, att, om den som har att avgiva försäkran är näringsidkare med anmäld firma, underskriften skall verkställas av den eller dem, som äga teckna firman. Anledningen därtill har uppenbarligen varit den, att man ansett de förmåner, som kunnat följa av en sådan försäkran, vara så betydande och i så stor omfattning beroende på riktigheten av försäkrans innehåll, att endast om den högsta ledningen inom näringsidkarens företag påtog sig ansvar genom namnunderskriften tillräcklig trygghet kunde anses vara vunnen för att de i försäkran lämnade sakuppgifterna vore korrekta.

Emellertid har det visat sig, att vidhållandet av detta krav för vissa större företag, i synnerhet sådana vilka hava sin verksamhet fördelad på skilda, självständigt arbetande avdelningar, vållat en besvärande och tidsödande omgång. Det har också från dylikt håll under hand uttalats önskemål om en lindring i fordran på försäkrans underskrivande av firmatecknare; och därvid har ifrågasatts, att även sådan underskrift skulle godtagas, vilken verkställts av en inom företaget anställd annan lämplig person, som firmatecknare befullmäktigat att underteckna försäkringar av omhandlade slag. Önskemålet syntes så mycket hellre kunna vinna beaktande, som firmatecknaren i allmänhet icke ägde annan kännedom om de speciella förhållanden, som medelst försäkran skulle bestyrkas, än den, som lämnades av honom underställd person i företaget.

Den ifrågasatta jämkningen i hittillsvarande fordran på namnunderskriftens beskaffenhet i fall, där försäkran skall avgivas av näringsidkare med anmäld firma, har generaltullstyrelsen funnit kunna till trafikens bekvämlighet genomföras utan ökad risk för statsverket; dock har med hänsyn till sakens vikt styrelsen ansett det icke vara möjligt att godtaga fullmakt att verkställa underskriften i fall, då den utfärdats för annan hos näringsidkaren anställd person än sådan, som innehar ledande ställning. Bestämmelser avfattade i överensstämmelse med vad nu tillstyrkts hava intagits i föreliggande förslag till tillämpningsföreskrifter, där stadgandena om skyldighet att avgiva försäkran hädanefter skulle sammanföras; bestämmelserna återfinnas i första stycket av förevarande paragraf.

I andra stycket av paragrafen hava föreslagits bestämmelser angående det sätt, varpå försäkran eller annan dylik handling skulle undertecknas, där den avgives av myndighet, verk, inrättning, förening eller annan dylik institution eller sammanslutning. Förfaringssättet är detsamma, som hittills tillämpats.

88 §.

Paragrafen innehåller samma bestämmelser, som i andra punkten av 152 § första stycket i tullstadgan äro meddelade i fråga om säkerhet för utfående från tullverket av förtullat gods i allmänhet, för vilket tull ej elagts eller deponerats.

I anvisningarna torde styrelsen komma att i likhet med vad som skett i tullordningen lämna allmänt gällande föreskrifter om, huru säkerheten bör vara närmare beskaffad för att kunna godkännas.

89 §.

I paragrafen gjorda hänvisningar avse vissa delar av 4 § i lagen den 8 juni 1923 (nr 147) om straff för olovlig varuinförsel.

90 §.

De anvisningar, som generaltullstyrelsen enligt denna paragraf skulle äga meddela, har styrelsen för avsikt att sammanföra i en enda kungörelse, uppställd efter mönster av förevarande tillämpningsföreskrifter. Utkast till sådan kungörelse är härvid fogad såsom bilaga (*bilaga A*).

91 §.

Ikraftträdandet av de föreslagna tillämpningsföreskrifterna bör ske den dag, från och med vilken nya tulltaxeförordningen kommer att gälla.

92 §.

Paragrafen motsvarar andra stycket i övergångsbestämmelserna till nya tulltaxeförordningen.

93 §.

Det i denna paragraf ifrågasatta övergångsstadgandet har ansetts erforderligt särskilt med hänsyn till vissa föreslagna bestämmelser i 51, 53, 65 och 73 §§.

BILAGA.

Utkast till

KUNGL. GENERALTULLSTYRELSENS KUNGÖRELSE

med anvisningar till tulltaxeförordningens tillämpningsföreskrifter;

given i Stockholm den

1929.

Kungl. generaltullstyrelsen vill med stöd av bemyndiganden i kungl. kungörelsen den 1929 (nr) med tillämpningsföreskrifter till tulltaxeförordningen härigenom förordna som följer:

1 KAP.

Om kvantitetsberäkning.¹

1 §.

Vikten av varuparti, som består av flera kolli eller av flera föremål i samma kolli, må, på sätt i 1 § i tillämpningsföreskrifterna avses, vid tulltaxeringen utrönas

genom provvägning, endast såvida det är uppenbart, att kollina eller föremålen till följd av sin inbördes lika beskaffenhet eller enligt uppgifter i av varuhavaren företedda handlingar, som prövas tillförlitliga, hava lika vikt;

genom kontrollvägning, endast såvida av varuhavaren företedda handlingar, som prövas tillförlitliga, innehålla uppgifter å vikten av varje särskilt kolli eller föremål; samt

genom mätning i förening med kontrollvägning, endast där fråga är om balkjärn av lika profiler eller om järnplåtar eller andra likartade föremål av enhetliga dimensioner och såvida vid kontrollvägning av ett antal kolli eller föremål i varupartiet vikten icke i något fall med mera än fyra procent över- eller understiger den vikt, som för kollit eller föremålet finnes angiven i av varuhavaren företedda viktuppgifter, som prövas tillförlitliga, eller i tillgängliga vikt- och sektionstabeller.

2 §.

Prov- eller kontrollvägning av varumängd må äga rum utan hinder därav, att denna vid tulltaxeringen icke i sin helhet finnes lossad.

Kan det anses sannolikt, att innehållet i kolli nämnvärt minskats till följd av åverkan å dess emballage eller av annan anledning, må kollits vikt ej bestämmas genom prov- eller kontrollvägning.

3 §.

Då vikten av varuparti må utrönas genom prov- eller kontrollvägning, likaså ock då verkliga nettovikten av varuparti, som består av flera kolli av huvudsakligen lika beskaffenhet, skall utrönas genom störtning av viss del av partiet, ankommer på den, som verkställer tulltaxeringen, att bestämma, huru stort antal kolli eller föremål, som skall för ändamålet uttagas ur varupartiet.

¹ Jfr 1 kap. i tillämpningsföreskrifterna.

Vid bestämmandet skall, där fråga är om prov- eller kontrollvägning, hänsyn tagas, förutom till varupartiets storlek, jämväl till den tullsats, som är tillämplig å varan.

Uppgift å antalet uttagna kolli eller föremål samt i fråga om provvägning den för varje uppvägd myckenhet funna bruttovikten skall lämnas i tullklaringsattesten för varupartiet.

2 KAP.

Om värdeberäkning.¹

4 §.

Vid beräkning av tullvärdet å vara, som införes till tullområdet med bantåg för att å genomgående fraktsedel vidarebefordras från gränsorten till annan ort inom tullområdet, skall, då fraktsedeln utvisar endast sammanlagda frakten för varans befordran till bestämmelseorten, frakten till gränsorten utränas på det sätt, att sammanlagda frakten minskas med frakten för varans befordran från gränsorten till bestämmelseorten, beräknad enligt de för inrikestrafik i allmänhet gällande tariffer.

5 §.

Då för fastställande av varas tullvärde omräkning från utländskt till svenskt mynt ifrågakommer, skola, i händelse vid undersökning av varan för tulltaxering hinder befinnes möta för omedelbart bestämmande av dess närmare beskaffenhet eller värde, de i 7 § i tillämpningsföreskrifterna givna stadgandena om kursberäkning så tillämpas, som om tulltaxeringen ändock äger rum den dag, då undersökningen sker.

Uppgift å den kurs, som tillämpas vid omräkning för fastställande av varas tullvärde, skall meddelas å tullklaringsattesten för varan. Tillämpas annan kurs än den vid tulltaxeringen gällande, skall anledningen därtill tillika ange.

3 KAP.

Om tulltaxering av vissa varuslag.²

6 §.

Har med stöd av 11 § i tillämpningsföreskrifterna maskin eller apparat utlämnats från tullverket, ehuru vid tiden för tulltaxeringen ej kunnat utränas, vad slags maskin eller apparat, som föreligger, skall, där maskinen eller apparaten sedermera färdigställes å ort utom det tulldistrikt, dit den införs, föreskriven besiktning å densamma ombesörjas av distrikttullanstalten för den ort, där maskinen eller apparaten finnes uppställd, såvida ersättningen för besiktningen därigenom kan nedbringas.

4 KAP.

Om särskild tullfrihet.³

7 §.

I händelse distrikttullanstalt, hos vilken enligt 22 § i tillämpningsföreskrifterna framställning gjorts om utfående av varor för Konungens eller med-

¹ Jfr 2 kap. i tillämpningsföreskrifterna.

² Jfr 3 kap. i tillämpningsföreskrifterna.

³ Jfr 4 kap. i tillämpningsföreskrifterna.

lems av det kungl. huset räkning, finner anledning till erinran mot framställningens innehåll, skall ärendet underställas generaltullstyrelsen.

8 §.

Framställning om tullfrihet för varor, som i 7 § avses, må jämväl anses såsom inkommande varuanmälan.

Varorna skola undergå tulltaxering, vilken, där så kan ske, skall grundas enbart å företedda handlingar.

9 §.

Vid provning av framställning enligt 23 § i tillämpningsföreskrifterna om tullfritt utlämnande av varor, införda av person, som tillhör beskickning, eller inkomna till konsulat, skall tillses, att den tullfrihet, som sålunda ifrågasättes, är i lika mån medgiven i den stat, beskickningen eller konsulatet företräder. Därvid skola såsom bilagor till denna kungörelse fogade uppgifter å sådana medgivanden (bilagor 1 och 2) tjäna till ledning.

Hyser distrikttullanstalt tvekan, huruvida tullfriheten må åtnjutas, skall frågan hänskjutas till generaltullstyrelsens avgörande.

10 §.

Framställning om tullfrihet för varor, som i 9 § avses, må jämväl anses såsom inkommande varuanmälan.

Varorna skola undergå tulltaxering, vilken, där särskild anledning till närmare undersökning av dessa icke föreligger, skall grundas enbart å företedda handlingar.

Den tull, som eljest skolat belöpa å varorna, skall på lämpligt sätt antecknas i den journal, däri varorna redovisas.

11 §.

Vid tillämpning av bestämmelserna i 5 § k) i tulltaxeförordningen skall å fartyget medförd proviant, som avsetts för besättning och passagerare, utlämnas efter hand sålunda, att icke större myckenhet å någon ort utfås än som beräknas åtgå ombord under uppehållet å den ort, där fartyget befinner sig, och under färden till nästa ort, som anlöpes under resan, eller till öppen sjö.

I fråga om spritdrycker och vin samt tobaksvaror skall dock iakttagas, utöver vad i 25 § i tillämpningsföreskrifterna bestämmes, att, där fartyget förutsättes komma att under någon avsevärd tid kvarligga å orten, den sålunda beräknade myckenheten icke, med mindre omständigheterna göra sådant ur tullverkets synpunkt nödvändigt, utlämnas för hela ovannämnda tiden på en gång utan endast i smärre kvantiteter för kortare tider efter rekvisition.

12 §.

Den del av inkommet fartygs proviant, som i anledning av vad i 11 § sägs icke tullfritt utlämnas (*överskottsproviant*), skall förvaras under tullverkets lås, plomb eller sigill, intill dess den återutföres eller i annat fall utlämnas mot erläggande av tull.

13 §.

Överskottsproviant, som medföres i fartyg, skall med angivande av tullförsiglingen antecknas i fartygets inkommande fartygsanmälan eller tullpass; och skall vad av provianten därefter utlämnas avskrivas å anmälan eller passet.

Vid anteckning eller avskrivning, som nu nämnts, skola angivas, beträffande spritdrycker och vin antalet kärl och literalet av varje varuslag samt beträffande tobaksvaror antalet förpackningar av varje varuslag och i förekommande fall stycketalet av förpacknings innehåll.

14 §.

Anmäles överskottsproviant till återutförsel med annat fartyg än det, å vilket den medförts, skall i tillämpliga hänseenden så förfaras, som om provianten utgjort överskottsproviant för det fartyg, med vilket det återutföres;

dock må icke någon del av provianten utlämnas till förbrukning ombord å det senare fartyget vare sig tullfritt eller mot erläggande av tull.

Vad sålunda anmäles till återutförsel skall avskrivas på motsvarande sätt som i 13 § sägs.

15 §.

Då vid tulltaxering av varor, avsedda att utdelas såsom gåvor till sjömän från främmande land, skall enligt 27 § i tillämpningsföreskrifterna avgöras, huruvida tullfrihet, motsvarande den i 5 § n) i tulltaxeförordningen medgivna, i det landet tillkommer svenska sjömän, skall en såsom bilaga till denna kungörelse fogad uppgift i sådant hänseende (bilaga 3) tjäna till ledning.

16 §.

Vid tulltaxering av vara, för vilken tullfrihet enligt 5 § i tulltaxeförordningen kan ifrågakomma, skall i 36 § i tillämpningsföreskrifterna nämnd försäkran, att omständigheterna äro sådana, som kunna föranleda tullfriheten, i varje fall avfordras varuhavaren, där tullfriheten begäres enligt någon av här nedan angivna punkter i förstnämnda paragraf och avser något av följande varuslag, nämligen:

e) begagnad velociped, begagnad handfotografikamera eller begagnad skrivmaskin;

f) instrument, redskap, verktyg eller andra dylika föremål, som inkomma med särskild lägenhet;

l) färdiga hushålls- eller klädespersedlar;

m) gamla och brukade husgeråds- eller andra lösörepersedlar;

n) varor, avsedda att utdelas såsom gåvor till sjömän från främmande land;

r) emballage, särskilt inkommande, gammalt och begagnat;

s) inom landet alstrade eller tillverkade eller här förut förtullade varor; samt

u) föremål, avsedda för offentlig samling eller för undervisningsanstalt.

17 §.

Finnes vid tulltaxering, att tullfrihet må åtnjutas för vara enligt någon av punkterna i 5 § i tulltaxeförordningen, må varan i tullklareringsattesten upptagas allenast under sådan beteckning, som i punkten förekommer, och utan angivande av varans vikt eller värde.

Vara, för vilken tullfrihet åtnjutes enligt punkterna a)–c), r) eller s), skall dock upptagas i enlighet med vad i tulltaxan anges.

5 KAP.

Om tullfrihet för gränsbefolkningen.¹

18 §.

Om rätt tills vidare för person, tillhörande gränsbefolkningen i Enontekis socken i Finland, att, då han med egna renar eller hästar färdas fram till järnvägslinjen Boden—Riksgränsen för avsättning av egna produkter och inköp av sina förnödenheter, tullfritt införa nämnda produkter allenast mot företeende för polismyndighet av visst intyg angående mängden och beskaffenheten av de medförda varorna och dessas produktionsort är särskilt stadgat.

¹ Jfr 5 kap. i tillämpningsföreskrifterna.

6 KAP.

Om temporär tullfrihet för transportmedel.¹

1. Transportmedel i trafik samt delar därtill.

19 §.

Vid bestämmande enligt 42 § i tillämpningsföreskrifterna av den tid, varunder tullfrihet må åtnjutas för flyttvagn, möbelskåp eller annat för befordran av möbler särskilt avsett transportmedel, skall hänsyn tagas jämväl till den tid, som kan beräknas åtgå för anskaffande av returfrakt åt transportmedlet vid dess återutförsel.

20 §.

I trafik inkommande transportmedel och delar därtill, som avses i 42 och 47 §§ i tillämpningsföreskrifterna, skola upptagas i tullklareringsattest och journaliseras på sätt föreskrives om inkomna varor i allmänhet.

I fråga om transportmedel, som går i regelbunden utrikestrafik, erfordras dock attestering och journalisering, varom nu nämnts, allenast då transportmedlet första gången under året inkommer i dylik trafik.

21 §.

Då i 42 § i tillämpningsföreskrifterna avsett transportmedel återutföres från annan ort än införselorten, skall tullmyndigheten i den ort, från vilken återutförseln sker, meddela tullmyndigheten i införselorten skriftlig uppgift om återutförseln; dock skall i fråga om transportmedel, som går i regelbunden utrikestrafik, sådan uppgift meddelas, allenast då transportmedlet sista gången under året lämnar tullområdet i dylik trafik.

Har vid utgången av den månad, under vilken transportmedel av nu nämnt slag inkommit, icke styrkts, att transportmedlet återutförts, skall transportmedlet antecknas i föreskriven förteckning över kvarliggande reexportgods för att där i sinom tid i vanlig ordning redovisas såsom återutfört eller förtullat.

2. Motorfordon, medförda av resande.

22 §.

Passersedel, varom i 51 § i tillämpningsföreskrifterna sägs, skall vara utfärdad antingen å blankett, som av olika länders tullmyndigheter mera allmänt godkänts för motorfordon i internationell trafik (*carnet de passages en douanes*), eller å blankett, som av generaltullstyrelsen godkänts för motorfordon vid färd över enbart svenska tullområdets gräns (*passersedel för svenska gränsen*).

Prov å sålunda giltiga blanketter tillställas tullmyndigheterna genom generaltullstyrelsens försorg.

23 §.

De i 22 § omnämnda typer av passersedlar äro båda så anordnade, att inom ett omslag anbragts en eller flera serier blanketter till anmälningar hos tullverket om motorfordonets införsel (*volet d'entrée, införselkupong*) och utförsel (*volet de sortie, utförselkupong*); och är varje blankett på lätt fränskiljbart sätt fogad vid en i omslaget fast anbragt blankett för tulltjänstemans attest om införseln och utförseln.

På omslagets andra sida har plats beretts för uppgifter om motorfordonets närmare beskaffenhet (*signalement du véhicule, beskrivning på motorfordonet*).

¹ Jfr 6 kap. i tillämpningsföreskrifterna.

24 §.

Tullmyndighet, för vilken passersedel uppvisas för erhållande av tullfrihet, åligger tillse, att i passersedeln finnes i tryck angivet, att passersedeln utfärdats under garanti av kungl. automobilklubben eller motormännens riksförbund.

Tullmyndigheten skall ock förvissa sig om att den å passersedelns omslag intagna beskrivningen på det motorfordon, för vilket passersedeln gäller, noga överensstämmer med beskaffenheten av det motorfordon, för vilket passersedeln åberopas.

Där passersedel av typen »carnet de passages en douanes» företes, skall tullmyndigheten tillika kontrollera, att i passersedeln å därför anvisad plats finnes av tullmyndighet i det land, från vilket motorfordonet införts hit till riket, meddelad attest om utförseln från det främmande landet samt att vid attesten icke kvarlämnats mot denna svarande utförselkupong.

Finner tullmyndighet vid granskning, som här ovan avses, anledning till anmärkning, må passersedeln icke godkännas.

25 §.

Är ej anledning till anmärkning mot förededd passersedel, har tullmyndigheten att vid införseltillfället

frånskilja och såsom inkommande varuanmälan behålla den första i passersedeln kvarsittande införselkupongen (volet d'entrée);

å nämnda kupong på därför anvisade ställen anteckna tiden och orten för införseln samt det nummer i tullmyndighetens inkommande journal, under vilket införseln bokföres;

å det i omslaget fast anbragta attestblad, vid vilket införselkupongen varit fästad, attestera tiden och orten för införseln, varvid attesten skall förses med, förutom förrättningsmannens namnunderskrift, jämväl avtryck av tullmyndighetens stämpel; samt

i den utförselkupong (volet de sortie), som i passersedeln följer närmast efter nu nämnda attestblad, på därför anvisat ställe anteckna namnet på införselorten.

Det åligger tullmyndigheten tillika att kontrollera överensstämmelsen mellan de i införselkupongen och å passersedelns omslag förefintliga uppgifterna angående motorfordonets beskaffenhet.

26 §.

Då vid utförsel av motorfordon passersedel uppvisas, skall tullmyndigheten, där den ej finner anledning till anmärkning mot denna,

frånskilja och såsom utgående varuanmälan omhändertaga den första i passersedeln kvarsittande utförselkupongen (volet de sortie);

å nämnda kupong på därför anvisade ställen anteckna tiden och orten för utförseln samt det nummer i tullmyndighetens utgående journal, under vilket utförseln bokföres;

å det i omslaget fast anbragta attestblad, vid vilket utförselkupongen varit fästad, attestera tiden och orten för utförseln, varvid attesten skall förses med, förutom förrättningsmannens namnunderskrift, jämväl avtryck av tullmyndighetens stämpel; samt

i händelse utförseln äger rum å annan ort, än där införseln skett, till tullmyndigheten å införselorten översända den omhändertagna utförselkupongen.

Tullmyndigheten i utförselorten skall ock kontrollera överensstämmelsen mellan de i utförselkupongen och å passersedelns omslag förefintliga uppgifterna angående motorfordonets beskaffenhet.

27 §.

Passersedel eller tillståndsbevis, som enligt 51 eller 53 § i tillämpningsföreskrifterna utfärdats för motorfordon, medfört av resande, må icke anses gälla

jämväl för till fordonet kopplad trailer, husvagn eller bivagn, varom i 55 § i tillämpningsföreskrifterna sägs, med mindre den tillkopplade vagnen är vederbörligen antecknad i passersedeln eller tillståndsbeviset.

Finnes vid utförsel av motorfordon, att i passersedeln eller tillståndsbeviset antecknad trailer, husvagn eller bivagn icke medföres, skall tullmyndigheten i utförselorten lämna uppgift därom å den utförselkupong, som enligt vad i 27 § sägs av tullmyndigheten omhändertagits, eller å tillståndsbeviset; och skall tullmyndigheten i den ort, över vilken motorfordonet införts, vidtaga åtgärder för utfående av tullen för vagnen på sätt i 52 § andra stycket eller 53 § i tillämpningsföreskrifterna angives.

28 §.

Av resande medfört motorfordon, för vilket temporär tullfrihet må åtnjutas mot passersedel eller tillståndsbevis, skall hos tullmyndigheten i införselorten dels i vanlig ordning bokföras i inkommande och utgående journalerna, dels ock närmare antecknas i en särskild, fortlöpande förteckning, upprättad å fastställd blankett (*automobilförteckning*).

Av förteckningen skall för varje månad göras utdrag, att samtidigt med inkommande journalen för månaden insändas till generaltullstyrelsens revisionsbyrå.

7 KAP.

Om temporär tullfrihet för varor.¹

1. Gemensamma bestämmelser för varor i allmänhet.

29 §.

Vid tulltaxering av vara, beträffande vilken framställning om tullfrihet under viss tid göres enligt 58 § i tillämpningsföreskrifterna, skall varan i tullklareringsattesten upptagas i enlighet med vad i tulltaxan angives.

30 §.

Varor, för vilka tullfrihet under viss tid medges av distrikttullanstalt, skola specifikt förtecknas i det tillståndsbevis, som utfärdas enligt 58 § i tillämpningsföreskrifterna.

Finnes i särskilt fall ur kontrollsynpunkt lämpligare, att avräkningsdiarium föres över varornas in- och utförsel, skola varorna i stället intagas i sådant diarium, till vilket skall på tydligt sätt hänvisas i tillståndsbeviset.

31 §.

Göres enligt 58 § i tillämpningsföreskrifterna framställning om tullfrihet under viss tid för varuprov eller mönster, ämnade att under tiden mellan införseln till och den slutliga utförseln från Sverige förevisas även i ett eller flera av länderna Danmark, Finland och Norge, skall, om framställningen finnes kunna bifallas, tillståndsbeviset så avfattas, att det äger giltighet jämväl beträffande återinförseln till Sverige efter sådan förevisning.

32 §.

Framställning om förlängning av den tid för åtnjutande av tullfrihet, som enligt 59 § i tillämpningsföreskrifterna fastställts, skall för att kunna av distrikttullanstalten upptagas till prövning hava kommit denna till handa före nämnda tids utgång.

Vid sådan framställning skall närläggas det tillståndsbevis, som utfärdats angående tullfriheten.

Bifalles framställningen, skall bevis därom tecknas å nämnda tillståndsbevis.

¹ Jfr 7 kap. i tillämpningsföreskrifterna.

33 §.

Då för vara, som inkommit i parti, tullfrihet under viss tid medgives, skall, till underlättande av i 61 § i tillämpningsföreskrifterna avsedd kontroll vid återutförseln, prov å varan före dess utlämnande från tullverket såvitt möjligt uttagas.

2. Tilläggs- och undantagsbestämmelser för vissa varor.

34 §.

Vid utfärdande av tillståndsbevis angående tullfrihet under viss tid för biograffilmer, som inkommit för ändamål, varom i 65 § i tillämpningsföreskrifterna sägs, skall till betryggande av kontrollen över filmernas återutförsel titeln eller namnet å varje särskild film förtecknas i beviset eller det avräkningsdiarium, som enligt 30 § här ovan upprättas.

35 §.

Då det i anledning av bestämmelserna i 66—69 §§ i tillämpningsföreskrifterna skall vid tulltaxering av varuprov eller mönster, som införas av fabriksidkare eller köpman, avgöras, huruvida den internationella konventionen rörande förenkling av tullformaliteter är tillämplig för det land, vari fabriksidkaren eller köpmannen är etablerad, skall en såsom bilaga till denna kungörelse fogad uppgift i sådant hänseende (bilaga 4) tjäna till ledning.

Avtryck av det formulär till näringslegitimationsbevis, som återopas i 66 § andra stycket i tillämpningsföreskrifterna, liksom ock uppgift å de myndigheter i främmande länder, som där godkänts för utfärdande av dylika bevis, äro såsom bilagor fogade till denna kungörelse (bilagor 5 och 6).

36 §.

Äger fabriksidkare eller köpman, som är etablerad i land, med vilket träffats internationell överenskommelse, varom i 66 § tredje stycket i tillämpningsföreskrifterna sägs, på grund av överenskommelsen rätt att under viss längre tid än sex månader åtnjuta tullfrihet för införda varuprov eller mönster efter allenast muntlig anmälan, skall sådan rätt även anses tillkomma fabriksidkare eller köpman, som är etablerad i annat land, vilket i avseende å handeln i allmänhet eller särskilt handelsresandes behandling äger åtnjuta mest gynnad nations rätt i Sverige.

Uppgift å länder, vilka i nämnda avseenden äro tillförsäkrade mest gynnad nations rätt, lämnas i en till denna kungörelse fogad bilaga (bilaga 7).

37 §.

Varuprov eller mönster, som i 66 § i tillämpningsföreskrifterna avses, skola vid tulltaxeringen upptagas å tullklareringsattesten i enlighet med vad i tulltaxan anges.

I sammanhang med tulltaxeringen skall en kopia av tullklareringsattesten eller en likartad särskild förteckning (*varuprovsattest*) överlämnas till varuhavaren tillika med bevis över för tullen å varuproven eller mönstren nedsatt belopp eller ställd säkerhet (*depositionsbevis*).

I varuprovsattesten skola upplysningar lämnas om storleken av det nedsatta beloppet eller beskaffenheten av den ställda säkerheten liksom ock om de egenkänningsmärken, som må finnas å varuproven eller mönstren.

38 §.

Då varuprov eller mönster, som i 66 § i tillämpningsföreskrifterna avses, skola återutföras, har varuhavaren att till distrikttullanstalten i utförselorten avlämna, förutom varuanmälan i vanlig ordning, jämväl den varuprovsattest, däri de äro upptagna.

Finnas vid därefter verkställd undersökning varuproven eller mönstren i alla avseenden överensstämma med vad i varuprovsattesten angives, skall efter på-

fordran enligt 68 § i tillämpningsföreskrifterna distrikttullanstalten i utför-
selorten mot kvitto och utfående av depositionsbeviset till den, för vilken
nämnda bevis utfärdats, utbetala ett belopp, motsvarande tullen för vad som
återutföres.

Har säkerhet ställts, skall distrikttullanstalten i stället i motsvarande ord-
ning återlämna säkerheten, i förekommande fall sedan säkerheten mot distrikt-
tullanstaltens interimskvitto införskaffats från annan distrikttullanstalt, hos
vilken den ställts; dock skall tullen dessförinnan hava erlagts för den del av
de införda proven eller mönstren, som icke återutföres.

39 §.

Distrikttullanstalt, vilken enligt 38 § andra stycket utbetalt belopp, mot-
svarande vad hos annan distrikttullanstalt nedsatts, har att hos denna utan
uppskov förskaffa sig gottgörelse för det utbetalta beloppet. Därvid skola
varuprovsattesten, försedd med intyg om vad som behörigen återutförts, även-
som kvittot och depositionsbeviset översändas.

40 §.

Distrikttullanstalt, vilken på sätt i 38 § tredje stycket sägs, återställt sä-
kerhet, som införskaffats från annan distrikttullanstalt, skall till denna utan
uppskov översända varuprovsattesten, försedd med intyg om vad som behöri-
gen återutförts, ävensom kvittot och depositionsbeviset jämte redovisning för
den tull, som inbetalts för ej återutförd del av proven eller mönstren.

Det å säkerheten utfärdade interimskvittot skall därefter återställas till den
distrikttullanstalt, som utfärdat detsamma.

41 §.

Där tullfrihet under viss tid ifrågasättes för varor, som i större myckenhet
inkommit för att förevisas såsom utställningsföremål, må, utan hinder av vad
i 29 och 30 §§ sägs, varorna i tullklareringsattesten och tillståndsbeviset upp-
tagas under sammanfattande beteckningar i stället för på sätt i tulltaxan an-
gives, såvida vid införseln företes nöjaktigt specificerad uppgift å varorna. I
tillståndsbeviset skola i så fall intagas föreskrifter till betryggande av att ej
något av föremålen bortföres från utställningsområdet utan distrikttullanstal-
tens medgivande.

Vad nu nämnts skall äga motsvarande tillämpning i fråga om dekorationer,
kostymer eller andra dylika föremål, som inkommit för att användas vid till-
fälliga teater- eller cirkusföreställningar.

8 KAP.

Om tullindring.¹

1. Vid reparation eller bearbetning av varor.

42 §.

Varor, beträffande vilka lämnas förhandsbesked, innefattande rätt till tull-
indring, skola specifikt förtecknas i det tillståndsbevis, som utfärdas en-
ligt 76 § i tillämpningsföreskrifterna.

Finnes i särskilt fall ur kontrollsynpunkt lämpligare, att avräkningsdiarium
föres över varornas ut- och införsel, skola varorna i stället intagas i sådant
diarium, till vilket skall på tydligt sätt hänvisas i tillståndsbeviset.

43 §.

Vid tulltaxering av vara, för vilken tullindring enligt 76 eller 77 § i till-
ämpningsföreskrifterna medgivits, skall varan i tullklareringsattesten upp-
tagas i enlighet med vad i tulltaxan anges.

¹ Jfr 8 kap. i tillämpningsföreskrifterna.

Bör tullindringen utgå i form av skillnadstull, skall med hänsyn till innebörden av 80 § i tillämpningsföreskrifterna tullklareringsattesten så uppställas, att därav jämväl framgår, till vilket nummer i tulltaxan varan skulle hänföras, därest den icke undergått den bearbetning, som förekommit efter utförseln.

2. Vid reparation av transportmedel i trafik.

44 §.

Då inom landet tillverkat eller här förut förtullat transportmedel inkommer i trafik och därvid enligt 148 § i tullstadgan är underkastat förtullning, skall vid mottagandet av den anmälan rörande transportmedlet och vad däri föres, som i 116 § i tullstadgan föreskrives, tillses, att befälhavaren eller föraren lämnar uppgift, huruvida transportmedlet efter senaste avgången till utlandet undergått reparation eller annan förändring.

9 KAP.

Särskilda bestämmelser.¹

45 §.

Vara, för vilken enligt 86 § i tillämpningsföreskrifterna tullen finnes uppgå till för ringa belopp för att påföras, skall i tullklareringsattesten upptagas allenast under sammanfattande beteckning med hänvisning till nämnda författningsrum och utan angivande av varans vikt eller värde.

46 §.

Framställning, som enligt tillämpningsföreskrifterna skall göras hos och provas av distrikttullanstalt, skall, där distrikttullanstalten är centraltullkammare, handläggas av tulldirektören eller, beträffande i 76 eller 81 § i tillämpningsföreskrifterna nämnd framställning om tullindring, av tullbehandlingsinspektionen.

47 §.

Försäkran, som enligt tillämpningsföreskrifterna avgivits till tullverket, skall provas såväl med hänsyn till riktigheten i formellt avseende som ock i möjligaste mån beträffande tillförlitligheten av däri lämnade sakuppgifter.

48 §.

Såsom säkerhet, varom i tillämpningsföreskrifterna sägs, må godkännas endast sådan värdehandling eller av bank eller försäkringsbolag utfäst borgen, som i 66 och 67 §§ i tullordningen anges.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1930, från och med vilken dag de av generaltullstyrelsen meddelade föreskrifter, som äro stridande mot kungörelsen, skola upphöra att gälla.

För passersedlar, som avses i 23 § i tillämpningsföreskrifterna, må tills vidare godkännas blanketter, uppställda enligt formulär B (carnet de passages en douanes) till den bilaga, vilken fogats vid kungl. brevet den 8 juni 1923 angående ändrade bestämmelser rörande rätt till disposition i Sverige av automobil på grund av passersedel², och det formulär (passersedel för svenska gränsen), vilket såsom bilaga fogats vid kungl. brevet den 24 maj 1929 angående ändrade bestämmelser om rätt för resande, som endast tillfälligtvis skall vistas inom riket, att utan erläggande av tull under viss tid förfoga över medförd automobil, avsedd att inom samma tids utgång återutföras.³

¹ Jfr 10 kap. i tillämpningsföreskrifterna.

² T. ffs. 1923: 150.

³ T. ffs. 1929: 137.

Detta meddelar kungl. generaltullstyrelsen härigenom till vederbörandes kännedom och efterrättelse.

Stockholm den 1929.

KUNGL. GENERALTULLSTYRELSEN.

(Revisionsbyrån.)

Bilaga 1.

(Jfr 9 §.)

Uppgift

å den tullfrihet, som är medgiven personer vid beskickningar hos främmande stater.

Amerikas förenta stater: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, som införas för tjänstebbruk eller för hans eget behov.

Annan person, som tillhör beskickning (legationssekreterare och attaché, såväl civil som militär), åtnjuter, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet för varor, som införas för hans eget eller hans familjs behov.

Argentina: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, som införas för tjänstebbruk eller för hans eget eller hans familjs behov.

Annan person, som tillhör beskickning, åtnjuter, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet för varor, som införas för hans eget eller hans familjs behov.

Belgien: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, som införas för tjänstebbruk eller för hans eget eller hans familjs behov.

Vid beskickning anställd personal åtnjuter tullfrihet för flyttsaker, därest dessa införas inom skälig tid efter ankomsten.

Brasilien: Beskickningschef åtnjuter obegränsad tullfrihet.

Övriga diplomater få tullfritt införa sitt resgods vid ankomsten.

Brittiska riket: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, som införas för tjänstebbruk eller för hans eget eller hans familjs behov.

Annan person, som tillhör beskickning (legationsråd, legationssekreterare och attaché, vartill hänföres militär-, marin-, eller flygattaché), åtnjuter, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet för varor, som införas för hans eget eller hans familjs behov.

Chile: Beskickningschef, legationsråd, legationssekreterare, attachéer (militär-, marin-, flyg- och handelsattachéer) åtnjuta, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet för varor, som från hamnar i det egna landet införas för tjänstebbruk eller för deras eget eller deras familjs behov, intill sammanlagt belopp av, för beskickningschef 60,000 pesos första året och 12,000 pesos under de följande åren samt för övrig beskickningspersonal 30,000 pesos första året och 6,000 pesos under de följande åren.

Cuba: Beskickningschef åtnjuter, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet för varor, som införas för tjänstebbruk eller för hans eget eller hans familjs behov.

Annan vid beskickning anställd diplomatisk personal (sekreterare och attachéer av alla slag men ej kanslipersonal) åtnjuter, under förutsättning av ömsesidighet, tull-

¹ Här upptagna förmåner för beskickningschef tillkomma såväl sändebud som ordinarie och t. f. chargé d'affaires.

frihet för effekter, som medföras vid ankomsten eller införas i nära samband därmed, ävensom utan begränsning för artiklar, som införas för tjänstebruk.

Danmark: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för bohag, som medföres vid inflyttningen, samt för varor, som införas för hans personliga bruk eller för hans hushåll.

Vid beskickning tjänstgörande diplomater åtnjuta, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet för alla varor, som införas för personligt bruk eller för deras hushåll.

Estland: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, som införas för tjänstebruk eller för hans eget behov, under första anställningsåret obegränsat och under de följande åren till ett belopp av 500,000 estniska mark årligen.

Annan person, som tillhör beskickning, åtnjuter tullfrihet för varor, som införas för hans eget behov intill ett belopp av 200,000 estniska mark årligen.

Finland: Beskickningschef åtnjuter, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet för varor, införda för tjänstebruk, samt för möbler, husgeråd och andra förnödenheter, som införas för hans eget eller hans familjemedlemmars personliga behov.

Frankrike: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, som införas för tjänstebruk eller för hans eget eller hans familjs behov.

Annan person, som tillhör beskickning (legationsråd, legationssekreterare och attaché), åtnjuter icke tullfrihet för annat än flyttgods och, under förutsättning av ömsesidighet, medfört resgods.

Grekland: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, som införas för tjänstebruk eller för hans eget eller hans familjs behov.

Annan person, som tillhör beskickning, åtnjuter icke tullfrihet.

Italien: Beskickningschef samt vid beskickning anställda legationsråd och legationssekreterare ävensom marin-, militär-, flyg- och handelsattachéer åtnjuta, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet för varor, som införas för tjänstebruk eller för deras eget eller deras familjers behov.

Japan: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, införda för tjänstebruk eller för eget behov.

Annan medlem av beskickning äger, under förutsättning av ömsesidighet, tullfritt införa varor för eget behov.

Kina: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för personlig egendom, som medföres vid ankomsten, samt för varor, vilka införas för tjänstebruk eller för hans eget eller hans familjs bruk.

Lettland: Samtliga vid beskickning anställda personer av diplomatisk karaktär åtnjuta, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet för varor, som införas för tjänstebruk eller för deras eget eller deras familjers behov.

Lithauen: Samtliga till beskickning hörande personer av diplomatisk karaktär åtnjuta tullfrihet för varor, som införas för tjänstebruk eller för deras eget eller deras familjers behov.

Mexiko: Samtliga till beskickning hörande personer av diplomatisk karaktär åtnjuta obegränsad tullfrihet.

Nederländerna: Vid beskickning anställda diplomatiska tjänstemän och kanslitjänstemän åtnjuta, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet vid införsel av varor, som äro avsedda för deras personliga bruk.

Norge: Samtliga svenska beskickningens till norska utrikesdepartementet anmälda medlemmar åtnjuta tullfrihet för varor, som införs för tjänstebruk eller för eget eller deras familjers behov.

Polen: Vid beskickning anställda diplomater åtnjuta tullfrihet för varor, som införs för tjänstebruk, samt, under förutsättning av ömsesidighet, för varor, som införs för deras eget eller deras familjers personliga bruk.

Portugal: Beskickningschef åtnjuter, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet för varor, som införs för hans eget och hans familjs bruk.

Övrig beskickningspersonal åtnjuter icke tullfrihet.

Rumänien: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, som införs för tjänstebruk eller för hans eget eller hans familjs behov.

Annan person, som tillhör beskickning, åtnjuter icke tullfrihet.

Schweiz: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, som införs för tjänstebruk eller för hans eget eller hans familjs personliga bruk.

Annan diplomatisk tjänsteman (legationssekreterare, attaché) åtnjuter tullfrihet endast för under första anställningsåret infört bohag, däri inräknade även nya föremål samt automobiler, velocipeder och hästar. Tullfrihet lämnas dock icke för näringsmedel, dryckesvaror, tobak, nya tygvaror etc.

De Socialistiska rådsrepublikernas union: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, som införs för hans eget eller hans familjs behov intill ett belopp av 30,000 guldrubel årligen.

Annan person, som tillhör beskickning, åtnjuter icke tullfrihet för annat än flyttgods och medförda reseffekter.

Spanien: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, som införs för hans eget eller hans familjs behov.

Övrig beskickningspersonal äger rätt till tullfrihet endast i fråga om införsel av sitt bohag.

Tjeckoslovakien: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, som införs för tjänstebruk eller för hans eget eller hans familjs behov.

Annan person, som tillhör beskickning (legationsråd, legationssekreterare och attaché ävensom kanslipersonal), åtnjuter, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet för flyttgods samt för kläder och linne, som införs för hans eget eller hans familjs behov.

Turkiet: Beskickningschef åtnjuter tullfrihet för varor, som införs för tjänstebruk eller för hans eget behov.

Annan person, som tillhör beskickning, åtnjuter icke någon tullfrihet.

Tyska riket: Beskickningschef, legationsråd, legationssekreterare, attachéer (inberäknat militär- och marinattachéer) ävensom byrå- och kanslitjänstemän, därest de äro utländska medborgare, åtnjuta, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet för varor, som införs för deras eget eller deras familjemedlemmars personliga bruk. Kanslirekvisita (vapensköldar, flaggor och andra för tjänsten avsedda föremål) få, under förutsättning av ömsesidighet, tullfritt införs.

Ungern: Vid beskickning anställda diplomatiska tjänstemän åtnjuta, under förutsättning av ömsesidighet, tullfrihet för sitt flyttgods samt för varor, som införs för tjänstebruk eller för personligt (och familjens) behov.

Bilaga 4.

(Jfr 35 §.)

Uppgift

å främmande länder, för vilka konventionen rörande förenkling av tullformalitetserna är tillämplig.

Belgien	Grekland	Schweiz
Brasilien	Italien	Siam
Brittiska riket ¹	Jugoslavien	Tjeckoslovakien
Bulgarien	Kina	Tyska riket
Danmark	Luxemburg	Ungern
Egypten	Nederländerna ³	Österrike
Finland	Norge	
Frankrike ²	Rumänien	

¹ Jämväl Australiska statsförbundet men ej Papua, Norfolkön och mandatområdet å Nya Guinea; ävensom Brittiska Indien, Nya Zeeland och Sydafrikanska unionen.

² Jämväl franska protektoratet i Marocko och Tunis. Konventionen äger icke tillämpning å Frankrikes kolonier.

³ Jämväl Nederländska Indien, Surinam och Curaçao.

Bilaga 5.

(Jfr 35 §.)

Formulär

till näringslegitimationsbevis, fogat vid artikel 10 i konventionen rörande förenkling av tullformalitetserna.

(Översättning.)

[NOM DE L'ÉTAT] (Autorité de délivrance)	[NAME OF STATE] (Issuing Office)	[STATENS NAMN.] (Utfärdande myndighet)
CARTE DE LÉGITIMATION POUR VOYAGEURS DE COMMERCE	IDENTITY CARD FOR COMMERCIAL TRAVELLERS	NÄRINGSLEGITIMATIONS- BEVIS FÖR HANDELS- RESANDE
<i>valable pendant douze mois à compter de la date de délivrance.</i>	<i>Valid for twelve months in- cluding the day of issue.</i>	<i>Gäller 12 månader från och med dagen för utfärdandet.</i>
Bon pour..... No de la carte..... Il est certifié par la présente que le porteur de cette carte, M., né à demeurant à, rue..... n°..... Possède ¹ à sous la raison de commerce.....	Good for..... No. of identity card..... It is hereby certified that the bearer of this card M., born at living at No. Street is the owner of (1) at for the purpose of trade.....	Gällande i Bevis nr Härmed intygas, att inne- havaren av detta bevis, herr född i boende i med bostadsadress..... är innehavare av ¹ i under firma
(ou) est commis-voyageur au ser- vice { de la maison des maisons à qui { possède ¹ possèdent sous la raison de commerce.....	(or) is a commercial traveller employed by { the firm of the firms of at which { possède ¹ possesses for the purposes of trade.....	(eller) är såsom handelsresande anställd hos { firman firmorna i som { innehar ¹ innehåva under firma

¹ Indication de la fabrique ou du commerce.

(1) State the articles or nature of the trade.

¹ Fabrikens eller handelsrörelsens beskaffenhet.

Le porteur de cette carte se proposant de recueillir des commandes dans les pays susvisés et de faire des achats pour la (les) maison(s) dont il s'agit, il est certifié que ladite (lesdites) maison(s) est (sont) autorisée(s) à pratiquer son (leurs) industrie(s) et son (leurs) commerce(s) à (....) et y paie(nt) les contributions légales à cet effet.

(....), le 19....
Signature du chef de
la (des) maison(s):

Signalement du porteur

Age.....
Taille.....
Cheveux.....
Signes particuliers.....

Signature du porteur

The bearer of this card intends to solicit orders in the above-mentioned countries and to make purchases for the firm(s) referred to. It is hereby certified that the said firm(s) is (are) authorised to carry out its (their) business and trade at and that it pays (they pay) the taxes, as provided by law, for that purpose.

....., the 19....
Signature of the head
of the firm(s)

Description of the bearer

Age.....
Height.....
Hair.....
Special Marks.....

Signature of the bearer

Då innehavaren av detta bevis har för avsikt att i ovan angivna länder och för nämnda firm..... räkning upptaga varubeställningar och göra inköp, intygas, att sagda firm..... äg..... behörighet att driva sin verksamhet samt att de..... erlägg..... härför stadgade skatter och avgifter.

..... den 19....
Firmainnehavars
underskrift:

Innehavarens signalement:

Ålder.....
Längd.....
Hår.....
Särskilda kännetecken.....

Innehavarens namnteckning:

N.B. — On ne doit remplir que la rubrique 1 du formulaire, lorsqu'il s'agit du chef d'un établissement commercial ou industriel.

N.B. — The first entry should only be completed for heads of commercial or manufacturing businesses.

Anm. Den första delen av formuläret skall ifyllas endast då det gäller innehavaren av fabriks- eller handelsfirma.

Bilaga 6.
(Jfr 35 §.)

Uppgift

å de myndigheter i främmande länder, som där godkänts för utfärdande av näringslegitimationsbevis.

Brittiska riket: *British Honduras:* the Colonial Secretary; — *British Solomon Islands Protectorate:* the Collector of Customs; — *Barbados:* the Comptroller of Customs; — *Ceylon:* the Principal Collector of Customs; — *Cyprus:* the Cyprus Chamber of Commerce; — *Federated Malay States:* the Commissioner of Trade and Customs; — *Gambia:* the Receiver General; — *Gilbert and Ellice Islands Colony:* the Collector of Customs; — *Hong Kong:* the Colonial Secretary; — *Jamaica:* the Collector General; — *Kenya:* the Secretaries and the Chambers of Commerce of Nairobi and Mombasa; — *Leeward Islands:* the Treasurers i Antigua, Dominica, Montserrat, Nevis, St Christopher och Virgin Islands; — *Northern Rhodesia:* the Chief Secretary; — *Seychelles:* Captain C. G. Thomas, Clerk to the Governor; — *Sierra Leone:* the Comptroller of Customs; — *Straits Settlements:* the Superintendent, Government Monopolies, Singapore; — *Tanganyika:* the Comptroller of Customs; — *Trinidad:* the Collector of Customs; — *Uganda:* the Secretary and the Chamber of Commerce, Kampala; — *Windward Islands:* *Grenada:* the Colonial Treasurer, Grenada; *St Vincent:* the Treasurer, St Vincent.

Danmark: *Köpenhamn, Aalborg, Aarhus, Esbjerg, Odense, Randers:* magistraten; — *övriga »Købstæder»* och *på landet:* polismästaren i näringsidkarens hemort.

Danzig: De lokala polismyndigheterna.

Finland: Länsstyrelserna; — *Helsingfors:* centralhandelskammaren, handelskammaren; — *Björneborg, Kotka, Kuopio, Tammerfors, Uleåborg, Vasa, Viborg, Åbo:* handelskammaren.

Frankrike: Handelskamrarna.

Italien: *Provincshuvudstäderna:* ekonomiska provinsråden, ekonomiska provinsbyråerna

Lichtenstein: Chancellerie d'État à Vaduz.

Nederländerna: *Haag:* ministeriet för jordbruk, industri och handel.

Norge: *Oslo:* auksjonsforvalteren; — *Aalesund, Arendal, Bodø, Fredrikstad, Grimstad, Halden, Hammerfest, Kristiansund, Larvik, Moss, Narvik, Risør, Sandefjord, Sarpsborg, Skien, Stavanger, Tromsø, Tønsberg:* byfogden; — *Bergen, Kristiansand, Trondhjem:* byskriveren; — *Drammen, Haugesund:* skifteforvalteren; — *Aker (Oslo),¹ Midhordland (Bergen):* herredsskriveren; — *Alstahaug (Sandnessjøen),¹ Alta (Alta), Bamble (Brevik), Brønnøy (Brønnøysund), Dalane (Egersund), Eidsvoll (Eidsvoll), Eiker, Modum og Sigdal (Hokksund i Eiker), Flekkefjord (Flekkefjord), Follo (Drøbak), Fosen (Ophaug), Gauldal (Kvål), Gjerpen (Porsgrund), Hadeland og Land (Røykenvik), Hallingdal (Nesbyen), Hammerfest (Hammerfest), Hardanger (Lofthus), Heddal (Notodden), Hitra (Trondhjem), Holt (Tvedestrand), Idd og Marker (Halden), Inderøy (Steinkjer), Indre Sogn (Solvorn), Jæren (Stavanger), Karlsund (Haugesund), Kragerø (Kragerø), Larvik (Larvik), Lier, Rørviken og Hurum (Drammen), Lofoten (Kabelvåg), Lyngdal (Farsund), Lyngen (Tromsø), Malangen (Tromsø), Mandal (Mandal), Mellem Jarlsberg (Horten), Moss (Moss), Namdal (Namsos), Nedenes (Arendal), Nedre Romerike (Lillestrøm), Nedre Telemark (Gvarv), Nes (Sørumsand), Nordfjord (Naustdal i Nordfjord), Nord-Gudbrandsdal (Vågåmo), Nord-Hedemark (Hamar), Nordhordland (Bergen), Nord-Jarlsberg (Holmestrand), Nord-Østerdal (Tynset), Nordmøre (Kristiansund), Nordre-Sunnmøre (Aalesund), Numedal og Sandsvør (Kongsberg), Onsøy (Fredrikstad), Orkdal (Orkanger), Rakkestad (Mysen), Rana (Mo), Ringerike (Hønefoss), Romsdal (Molde), Ryfylke (Stavanger), Salten (Bodø), Sand (Grimstad), Senja (Ibestad), Setesdal (Moisund), Solør (Flisa), Sør-Hedemark (Hamar), Søre Sunnmøre (Volda), Sør-Gudbrandsdal (Lillehammer), Sør-Jarlsberg (Tønsberg), Sør-Østerdal (Elverum), Steigen (Narvik), Stjør- og Verdal (Levanger), Strinda og Selbu (Trondhjem), Sunnfjord (Førde), Sunnhordland (Stord), Tana (Heimli pr. Tana), Tinn (Rjukan), Torridal (Kristiansand S), Toten (Kap), Trondenes (Harstad), Tune (Sarpsborg), Valdres (Aurdal), Varanger (Vadsø), Vardø (Vardø), Vesterålen (Bitterstad), Vest-Telemark (Kviteseid), Vinger og Odal (Kongsvinger), Voss (Voss), Ytre Sogn (Hermannsverk): sorenskriveren.*

Polen: Kretscheferna (starosterna); — *Varsovie, Wilno:* Commissariat du Gouvernement; — *Bielsko, Cracovie, Lwów:* Municipalité de la ville, Préfecture de Police; — *Bydgoszcz, Grudziadz, Toruń:* le Président de la ville (Bourgmestre); — *Huta Królewska, Katowice:* le Président de la ville, Préfecture de Police; — *Poznań:* le Président de la ville, le Staroste urbain (grodzki).

Schweiz: *Argovie:* Chancellerie d'État à Aarau; — *Appenzell Rhodes Extérieures:* Bureau de la Police cantonale à Trogen; — *Appenzell Rhodes Intérieures:* Bureau de la Police cantonale à Appenzell; — *Bâle-Campagne:* Chancellerie d'État à Liestal; — *Bâle-Ville:* Chancellerie d'État à Bâle; — *Berne:* Chancellerie d'État à Berne; — *Fribourg:* Direction de la Police centrale à Fribourg; — *Genève:* Département du Commerce et de l'Industrie à Genève; — *Glaris:* Chancellerie d'État à Glaris; — *Grisons:* Bureau de la Police cantonale à Coire; — *Lucerne:* Chancellerie d'État à Lucerne; — *Neuchâtel:* Chancellerie d'État à Neuchâtel; — *St-Gall:* Chancellerie d'État à St-Gall; — *Schaffhouse:* Direction de la Police cantonale à Schaffhouse; — *Schwyz:* Chancellerie d'État à Schwyz; — *Soleure:* Département de Police à Soleure; — *Tessin:* Chancellerie d'État à Bellinzone; — *Thurgovie:* Département de Police à

¹ Myndighetens adress är angiven inom parentes.

Frauenfeld; — *Unterwald-le-Bas*: Direction de Police à Stans; — *Unterwald-le-Haut*: Chancellerie d'État à Sarnen; — *Uri*: Chancellerie d'État à Altdorf; — *Valais*: Chancellerie d'État à Sion; — *Vaud*: Département de Justice et Police à Lausanne; — *Zoug*: Département des Finances à Zoug; — *Zurich*: Chancellerie d'État à Zurich.

Tyska riket: Ett flertal myndigheter,¹ däribland i: *Bayern*: Städtische Magistrate, Bezirksämter; — *Preussen*: die Regierungspräsidenten, der Polizeipräsident in Berlin, die Landräte resp. die Oberamtmänner im Regierungsbezirk Sigmaringen; — *Sachsen*: Polizeidirektion zu Dresden, Polizeiamt zu Leipzig; — *Württemberg*: Stadtdirektion zu Stuttgart, Oberämter; — *Bremen*: Polizeidirektion zu Bremen, Städtische Ämter zu Vegesack und Bremerhaven, Landherr des Landgebiets; — *Hamburg*: Polizeibehörde zu Hamburg, Amtsverwalter zu Ritzebüttel, Landherrenschaft zu Bergedorf; — *Lübeck*: Polizeiamt zu Lübeck.

Ungern: Inrikesministeriet.

Österrike: Arrondissementschefer; — *Wien*: polismyndigheterna; — *övriga städer* med särskild förvaltning: magistraten.

¹ Se kungl. generaltullstyrelsens cirkulär den 16 augusti 1906 (nr 3) och den 29 januari 1907 (nr 2).

Bilaga 7.
(Jfr 36 §.)

Uppgift

å främmande länder, vilka i avseende å handeln i allmänhet eller särskilt handelsresandes behandling äro tillförsäkrade mest gynnad nations rätt i Sverige.¹

Argentina	Japan	Serbokroatoslovenska staten
Belgien	Kina	Siam
Brittiska riket ²	Lettland	De Socialistiska rådsrepublikernas union
Bulgarien	Liberia	Spanien
Colombia	Lichtenstein	Tjeckoslovakien
Danmark	Lithauen	Turkiet
Danzig	Nederländerna	Tyska riket
Estland	Norge	Ungern
Finland	Polen	Österrike
Frankrike	Portugal	
Grekland	Rumänien	
Italien	Schweiz	

¹ Avser även behandlingen av sådana av handelsresande medförda varuprov, som utgöras av prov å guld- och silverarbeten.

² Med undantag av Australiska statsförbundet, Papua och Norfolkön.

Statens offentliga utredningar 1929

Systematisk förteckning

(Siffrorna inom klammer beteckna utredningarnas nummer i den kronologiska förteckningen.)

Allmän lagstiftning. Rättsskipning. Fångvård.

Förslag till omorganisation av rättsobducentväsendet m. m. [11]

Lagberedningens förslag ang. vissa internationella rättsförhållanden. 1. Förslag till konvention mellan Sverige, Danmark, Finland och Norge innehållande internationellt privaträttsliga bestämmelser om äktenskap, adoption och förmynderskap m. m. [12] 2. Förslag till konvention mellan Sverige, Danmark, Finland och Norge ang. indrivning av underhållsbidrag m. m. [13]

Lagberedningens förslag till revision av ärvdabalken. 3. Förslag till lag om testamente m. m. [22]

Statsförfattning. Allmän statsförvaltning.

Kommunalförvaltning.

Statens och kommunernas finansväsen.

Betänkande ang. rationell skattenppbörd. [17]

Förslag till tillämpningsföreskrifter till tulltaxeförordningen. [23]

Politi.

Betänkande med förslag till lagstiftning om åtgärder mot lösdriveri samt åtgärder mot sedeslöst leverne av samhällsskadlig art. [9]

Socialpolitik.

Svenska aktiebolags balansräkningar åren 1911—1925. [4]

Hälsö- och sjukvård.

Berättelse rörande studier i vissa sinnessjukvårdsfrågor — särskilt arbetsterapi och hjälpverksamhet — i Danmark, Tyskland, Holland och Schweiz. [7]

Betänkande med förslag till steriliseringslag. [14]

Förslag till lag ang. bekämpande av smittsamma husdjursjukdomar (epizootilag) och förordning med närmare föreskrifter ang. bekämpande av smittsamma husdjursjukdomar (epizootiförordning). [18]

Allmänt näringsväsen.

Fast egendom. Jordbruk med binärningar.

Redogörelse för de ecklesiastika boställena. 6. Kopparbergs län. [5]

Utredning beträffande centralanstaltens för försöksväsendet på jordbruksområdet och en blivande högre lantbruksundervisnings inbördes ställning. [19]

Vattenväsen. Skogsbruk. Bergsbruk.

Industri.

Handel och sjöfart.

Kommunikationsväsen.

Betänkande och förslag ang. vissa ekonomiska spörsmål berörande enskilda järnvägar. [2]

Betänkande med förslag till förordning om motorfordon m. m. jämte därmed sammanhängande författningar samt till stadga om trafiken å vägar och gator. [16]

Betänkande med förslag rörande understöd åt den civila luftfarten. [21]

Bank-, kredit- och penningväsen.

Betänkande med utkast till lagstiftning om ekonomiska föreningsars rätt att driva inlåningsrörelse. [15]

Försäkringsväsen.

Betänkande och förslag ang. tryggande av hos enskild arbetsgivare anställd personals rätt till utfäst pension. [3]

Kyrkoväsen. Undervisningsväsen. Andlig odling i övrigt.

Utredning och förslag rörande studieunderstöd åt lärjungar vid statens läroverk och med dem jämförliga läroanstalter. [6]

Utredning och förslag rörande praktisk lärarkurs för blivande lärare vid de allmänna läroverken m. fl. undervisningsanstalter. [10]

Utredning och förslag rörande lantmäteriundervisningens ordnande. [20]

Försvarsväsen.

Förenkling av organisationen å flottans stationer m. m. Vissa byggnadsarbeten m. m. vid flottans station i Stockholm. (Supplement till del 3. Lokalfrågor.) [1]
1928 års tjänstesakkunnigas utredning och förslag i fråga om underofficerarnas tjänsteställning. [8]

Utrikes ärenden. Internationell rätt.

90
1-30.